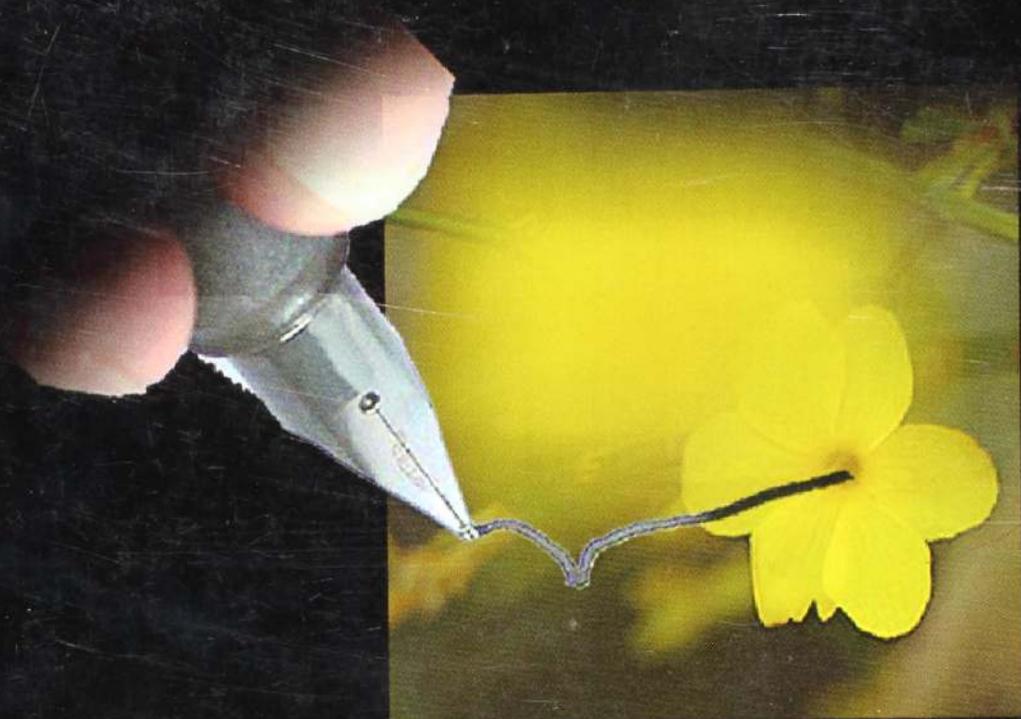

மல்லிகாதேவி நூராயணன்

90களில்
மல்லிகைச்
சிறுகதைகள்

மல்லிகைப்பந்தல்

90-களில்

மல்லிகைச் சிறுகதைகள்

(ஓர் ஆய்வு)

செல்வி. மல்லிகா தேவி நாராயணன்

அஸ்ஸிதைப் பதிப்பகம்

201/4 ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி,

கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி: 2320721

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

- முதற் பதிப்பு : ஜனவரி 2009
- உரிமை : ஆசிரியருக்கே
- பக்கங்கள் : xii + 96
- விலை : 125/-
- அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : மேமன்கனி
- அட்டை அச்சமைப்பு : Happy Digital
- கணினி அச்சமைப்பு : எஸ். விகோரின் றோசி
- ISBN : 978-955-8250-42-6

Vanico Print Solutions
103, Vivekananda Hill,
Colombo 13.
Tele:2473530/ 2421368

என்னுரை

தமிழிலக்கியச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் டொமினிக் ஜீவா எனும் இலக்கியக் கர்த்தாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு, ஈழத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரு தனித்துவம் மிக்க கலை இலக்கிய சஞ்சிகையாக 'மல்லிகை' எனும் இலக்கியச் சிற்றேடு அமைந்து காணப்படுகின்றது. இது, தமிழ்ச் சஞ்சிகை உலகில் தனக்கென ஒரு நிலையான இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளதுடன், தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு ஆற்றிவரும் பங்களிப்புக்களும் அளவிடற்பாலன. இச்சஞ்சிகையில் வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்களுள், சிறுகதைகளுக்கு மிக முக்கியமானதோர் இடம் வழங்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக, தொண்ணூறுகளில் (1990) வெளிவந்த பெரும்பாலான மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்லாமல், தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் வரலாற்றிற்கும் கூட வலுச்சேர்ப்பனவாயுள்ளன.

இவ்வகையில், தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த இம்மல்லிகைச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா தொடர்பான விடயங்கள் பலவும், மல்லிகைச் சிற்றேட்டின் தோற்றுவாயும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டும், அவற்றை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதாக இவ்வாய்வு நூலின் முதலாவது இயல் அமைந்துள்ளது. இதில், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்புலம், எழுத்துலகப் பிரவேசம், எழுத்து முயற்சிகள் என்பவற்றுடன், மல்லிகை வெளியீடு, அதன் வளர்ச்சி, வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்கள் தொடர்பான பலவும் சற்று விரிவான முறையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது இயலில், சிறுகதை தொடர்பான விளக்கங்கள் உட்பட, உலக அரங்கிலும், தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. ஈழநாட்டில் சிறுகதையின் தோற்றம்,

வளர்ச்சி, அவற்றிற்காக ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களால் வழங்கப்பட்ட பங்களிப்புக்கள் போன்றவற்றுடன், சஞ்சிகைகள் தொடர்பான பல விடயங்களும் எழுத்தாளப்பட்டு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவது இயலில், தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள், ஈழத்தின் பொதுவான சமூகப் பிரச்சினைகளை, எவ்விதம் யதார்த்தப் போக்கிற்கிணங்க அணுகியுள்ளன என்பது குறித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில், ஈழநாட்டின் பல்வேறு சமூகத்தினரது வாழ்க்கை முறைகள், கலாசார விழுமியங்கள், அவ்வப் பிரதேச சமூகப் பிரச்சினைகள், தனி மனித உணர்வு வெளிப்பாடுகள் போன்றன மண்வாசனையுடன் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளமை நோக்கப்பட்டுள்ளது.

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த இம்மல்லிகைச் சிறுகதைகள் வாயிலாக, வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தாக்கங்களைப் பல்வேறு கோணங்களிலும் நோக்குவதாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நான்காவது இயல் அமைந்துள்ளது. இதன் மூலம் பல்வேறு இன மக்களும் எதிர்கொண்ட இன்னல்கள், இவர்களது வாழ்க்கை முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், மனப்பாங்குகள், ஈழத்தமிழரின் அவல வாழ்க்கை போன்றனவும் இவ்வியலில் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாவது இயலில், தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த இம்மல்லிகைச் சிறுகதைகளின் கலைத்துவம் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இதில், பாத்திர வார்ப்புக்கள், கதைப் பின்னல், நோக்குநிலை, நடை, கதைக்கரு, தொடக்கம், முடிவுகள் போன்ற கலைத்துவ அம்சங்கள் முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன், இவ்வெழுத்து முயற்சிகளில் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்களது பங்களிப்புக்களும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள், ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுப்ப திலும், முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும் முனைப்புடன் செயல்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஈழத்து மண்வாசனை யதார்த்தபூர்வமாகக் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளதுடன் சிறுகதைகளுக்கேயுரிய தனித்துவமான அம்சங்களும் காத்திரமான முறையில் பேணப்பட்டுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நாராயணன் மல்லிகாதேவி

களனிப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

செல்வி. மல்லிகா நாராயணன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற் பயின்ற பொழுது, தமிழ்ப் பாட விடயத்துக்காக, இறுதி வருடத்தில் தயாரித்த இந்த நீண்ட கட்டுரை இப்பொழுது மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவருகிறது.

என் மதிப்பிற்குரிய நண்பன் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் 'மல்லிகை' என்ற இச்சஞ்சிகையை நாற்பத்து நான்கு வருடங்களாக வெளியிட்டுக் கொண்டு வருகிறார்.

இந்த நாற்பத்து நான்கு வருடகால வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது, மல்லிகை ஈழத்திலக்கியத்தின் தளநிலைகளுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றமை தெரிகிறது. ஏற்கெனவே மாணவர்கள் சிலர், மல்லிகையின் பல்வேறு அம்சங்களை நுனித்து ஆராய்ந்துள்ளனர். மல்லிகையில் வெளிவந்த இலக்கிய விவாதங்களைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வு வெளிவந்துள்ளது. இப்பொழுது மல்லிகையின் நாற்பத்து நான்கு வருடகால இருப்பில் ஒரு தசாப்த காலத்தில் (90களில்) வெளிவந்த சிறுகதைகள் இங்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன. செல்வி. மல்லிகா, சிறுகதைகளின் விடயப் பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டே தமது ஆய்வினை மேற்கொள்கிறார். நண்பன் ஜீவாவின் இலக்கிய வாழ்க்கையை வெளிக்கொணர முயன்றுள்ளார். நண்பன் ஜீவாவையும் மல்லிகையையும் பொறுத்தவரையில் பின்புலமாக அமைகின்ற ஒரு முக்கிய அம்சம் 'முற்போக்கு' என்ற இலக்கிய அடைமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையாகும். 20ம் நூற்றாண்டுகளின் 5ம், 6ம் தசாப்தங்களில் இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கியம் இயக்க நிலையில் வளர்க்கப்பட்டது. மல்லிகை எந்தக் காலத்திலும்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தோடு உத்தியோகப்பூர்வமாக தன்னை இணைத்துக் கொள்ளவில்லையெனினும், முற்போக்கு நிலைப்பட்ட ஆக்க இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்கு மல்லிகை ஒரு தளமாகத் தொழிற்பட்டது. 'மல்லிகை' சஞ்சிகையின் தொடர்ச்சியான வெளியீடு பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, ஜீவாவின் ஆள்நிலைப்பட்ட முயற்சித் திறன்களைப் பதிவு செய்வது அவசியமாகும். மல்லிகை இதழ்களைத் தானே கொண்டு சென்று விற்பார். ஆசிரியராக மாத்திர மல்லாமல், அதன் வெளியீடு, விநியோகம், அது பற்றிய இலக்கிய வரவேற்பு ஆகியன பற்றி அவர் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளார். மல்லிகையின் வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். மல்லிகைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தன்மையை ஏற்படுத்தினார். உண்மையில் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்களில், பல்கலைக்கழக முதலாம் வருடம் வரை ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கிய வளர்ச்சி பேசப்படும் பொழுது, மல்லிகை ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது.

மல்லிகை ஒரு மட்டத்தில் முற்போக்கு நிலைப்பட்ட சஞ்சிகையாக இருந்தாலும், இன்னொரு மட்டத்தில் பல்வேறு கருத்து நிலைகளையுடைய எழுத்தாளர்கள் பலர் அதில் எழுதி வந்தனர். நந்தி, வரதர், செங்கை ஆழியான் போன்றவர்கள் இதில் எழுதியுள்ளமை மிக முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இவர்களின் சிறுகதைகள் இடம்பெறுகின்றன. மல்லிகைப் பற்றி பேசும் பொழுது மல்லிகையின் உரமாக விளங்கிய ஏ.ஜே.கனகரட்னா அவர்களை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

ஜீவாவின் ஆவேசப் பண்பு, அவரின் தோழர்களிடையேயும் நண்பர்களிடையேயும் சிறப்பு மதிப்பினைப் பெற்றுள்ள ஒன்றாகும். அவரை வியப்பதற்கும் விமர்சிப்பதற்கும் மாத்திரமல்லாமல் அவரைப் பற்றிய கிண்டற் பேச்சுகளுக்கும் அதுவே தளமாகும். ஏ.ஜே.கனகரட்னா மல்லிகையின் தர நிர்ணயத்திலே முக்கிய இடம் பெறுபவர். மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் பல்வேறு பொருள்களை உடையவை. பல்வேறு தரமுடையவை. ஒரு பத்தாண்டுக் காலத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைகள், மல்லிகையின் தரத்துக்கும் ஈழத்திலக்கிய சிறுகதை வரலாற்றுக்குமான பதச்சோறாக ஆராயப்படுகின்றன. இச்சிற்றாய்வு எனது மதிப்புக்குரிய நண்பன் பேராசிரியர் அருணாசலத்தின் மேற்பார்வையில் எழுதப்பட்டதாக அறிகிறேன். பேராசிரியர் அருணாசலம் எதையும் ஆற அமர, அதேவேளையில் நுண்மாண் நுழைபுலத்துடன் நோக்குபவர். அந்தப் பண்புகளில் ஒரு சிறிதாவது மல்லிகாவின் ஆக்கத்திலும் நிச்சயமாகத் தென்படும். பேராசிரியர் அருணாசலத்துக்கு என் வணக்கங்களையும், செல்வி. மல்லிகாவுக்கு எனது

வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நிறைவாக இலக்கிய ஆக்கம் பற்றி குறிப்பாக, சிறுகதை ஆக்கம் பற்றிய ஒரு குறிப்பினை இங்கு பதிவு செய்தல் அவசியம். ஒரு பிரதான சம்பவத்தை அல்லது மனநிலையை அல்லது பாத்திர இயக்கத்தை சித்திரிப்பதன் மூலம், சிறுகதை அது தோன்றும் உலகத்தையே படம் பிடித்து விடுகிறது. சிறுகதையின் அமைவு, பத்திர வார்ப்பு, இவற்றுக்குத் தளமாக அமைகின்ற மொழிநடை என்பன மிக முக்கியமானவையாகும். அனைத்துலக மட்டத்தில், நிச்சயமாக அனைத்திந்திய மட்டத்தில் தமிழ் சிறுகதையென பெருமையுடன் முன்வைக்கக்கூடிய சிறுகதைகள் சில தமிழில் உள்ளன. 1950, 60களின் ஈழத்தின் புனைகதை வளர்ச்சி குறிப்பாக, சிறுகதை வளர்ச்சி தமிழகத்தில் நமது இலக்கிய வளர்ச்சியின் சாதனைகளாக அமைந்தன. அவற்றுள் பலவற்றுக்கு மல்லிகை வாயிலாக அமைந்தது. இதுபோன்ற முயற்சிகள் மேலும் மேலும் ஆழ்ந்த, அகலமான புலமைத் தேடல்களுக்கு உந்துதல் அளிக்கும் என்பது திண்ணம்.

(இக்கட்டுரையினை எழுதும் பொழுது எனக்கு உதவியவர் செல்வி. முர்ஷிதா மாலிக் ஆவார்.)

27.01.2009

கொழும்பு.

பதிப்புரை

- டொமினிக் ஜீவா

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு தாயும் அவரது மகனும் என்னைத் தேடி, மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். - அந்தி சாயும் வேளையது.

மல்லிகைக்குச் சந்தா செலுத்திப் பெறவேண்டும் என்பதுதான் அந்த இளம் பெண்ணின் நோக்கமாக இருந்தது. முன்னர் மல்லிகையைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருந்தாராம்.

தன்னை ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவி என எனக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். இலக்கிய ஆர்வம்தான் முழுமுதற் காரணம் எனவும் சொல்லிக் கொண்டார். தான் சிலாபத்தில் இருப்பதாகவும், தனது தாய்மொழி மலையாளம் எனவும் அவர் தெரிவித்தார். பெயர் மல்லிகாதேவி எனவும் குறிப்பிட்டார்.

அதற்கு நான், “மல்லிகா, மல்லிகையைத் தேடி வந்திருக்கிறார். இரு மல்லிகை களுக்குமே இது எதிர்காலச் சுபீட்சம்தான்!” எனப் புன்சிரிப்புடன் சொல்லி வைத்தேன். அதை ஆமோதிப்பது போல, அவர் சிரித்தார்.

எனக்கொரு உட்பெருமை உண்டு. என்னிடம் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் எல்லாருமே தமிழர்களாக இருப்பதை விட, மாற்று மொழிக்காரர்களாக வந்தமைவது ஒரு பெரிய இலக்கியக் கொடுப்பினை போல, என மனம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளும்.

மேமன்கவி, குஜராத்தியில் வரி வடிவமில்லாத ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர். நண்பர் ஆப்டினின் தாய்மொழி மலாய். இந்த நூலின் ஆசிரியரின் முன்பரம்பரை மொழி, மலையாளம். மூதாதையர் கேரளத்தவர்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், தாய்மொழியே தமிழாக இல்லாதவர்களின் நூல்கள் மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் தமிழ் மொழியில் வெளிவருவதுதான். இன்று தமிழில் இவர்கள் பேசப்படும் படைப்பாளிகள். ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்கள்.

90-களில் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் என்ற இந்த ஆய்வு நூலுக்கு முன்பதாகத் தேவகௌரி என்பவர் ஆய்வு நூலாக 'எண்பதுகளில் மல்லிகை விமரிசனங்கள்' என்ற நூலை எழுதியிருந்தார். அதுவும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகவே வெளி வந்தது.

செல்வி. ம.தேவகௌரியின் 1992ல் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தின் கலைமாணித் தேர்வின் போது, சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரையின் நூலாக்கமே, அந்த வெளியீடு.

தேவகௌரியின் அந்த நூலுக்கும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களே முன்னுரை வழங்கியிருந்தார்.

இது மல்லிகை பற்றிய இரண்டாவது ஆய்வு நூலாகும்.

மல்லிகைக்கு வந்து போனதன் பின்னர் மல்லிகா தேவியுடன் மல்லிகைத் தொடர்புகள் இருந்தனவே தவிர, நேரடித் தொடர்புகள் இருந்ததில்லை.

ஒருநாள் சாயங்காலம், இந்த ஆய்வு நூலின் எழுத்துப் பிரதிகளை எடுத்துக் கொண்டு என்னிடம் நேரில் வந்திருந்தார், மல்லிகா தேவி.

மாணவியாக அன்று பார்த்ததற்கு மாறாக, ஒரு பட்டதாரியாக, களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் கடமையாற்றும் ஆசிரியராக அவரைப் பார்த்ததும் நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியடைந்தேன். சிங்கள மொழியிலும் திறமை பெற்றுத் திகழ்ந்து வருகின்றார்.

அன்று தொடக்கம் மீண்டும் நாங்கள் இலக்கிய உறவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டோம். மல்லிகைக்கு வருவார். வந்து வந்து போவார்.

இத்தனை நாளாந்தச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும், நெருக்கடிகளுக்கிடையேயும் மல்லிகையின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்புகள் இப்படியான இளந்தலை முறையை உருவாக்கி வருகின்றது என்பதை நினைக்கும்போது, மெய்யாகவே நெஞ்சு பூரிக்கின்றது. பட்ட சிரமங்களுக்கு ஓர் ஆரோக்கியமான பிரயோசனம் கிடைக்கின்றது என மனம் ஆறுதல்படவே செய்கின்றது. நெஞ்சம் நிறைகின்றது.

இந்த 90-களில் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் என்ற ஆய்வு நூலை, இன்றைய இளந்தலைமுறையினரின் கரங்களில் சமர்ப்பிக்கும் போது, அது ஒரு நீண்டகால இலக்கிய உழைப்பின் பெறுபேறு என்றே கருகின்றேன்.

இந்த நூல் மாத்திரமல்ல, மல்லிகையில் வெளிவந்த அனைத்துமே நாளை ஒரு காலத்தில் தொடர் நூல்களாக வெளிவந்தே தீரும் என்ற எதிர்கால நம்பிக்கையையும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்குச் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். காத்திருங்கள்.

நன்றியுரை

இவ் ஆய்வு நூல் வெளிவருவதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய பலருக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். குறிப்பாக, இவ்வாய்வை மேற்கொள்வதற்காக பல நூல்களையும், மல்லிகை இதழ்களையும் வழங்கியும், காத்திரமான ஆலோசனைகள் பலவற்றை நல்கியும், தனது இடையறாத ஊக்குவிப்பின் மூலம் இந்நூலைச் செழுமைப்படுத்த உதவியவருமான என் மதிப்பிற்குரிய ஆசான் பேராசிரியர் க.அருணாசலம் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தின் பொருட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை, ஓர் ஆய்வு நூலாக வடிவம் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி, என்னை ஊக்கப்படுத்திய என் அன்புக்குரிய ஆசான் பேராசிரியர் வி.கனகரட்ணம் அவர்களுக்கும், மிக மிக உவப்புடனும், உற்சாகமளிக்கும் வகையிலும் இந்நூலுக்கு முன்னுரை தந்துதவிய பேராசான் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும், பின் அட்டைக் குறிப்பெழுதிய அதிபர் R.S.A. அழகேசன் அவர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள் உரியவை.

இவ்வாய்வு நூலுக்காக மேலும் பல மல்லிகை இதழ்களைத் தந்துதவியதுடன், தன் சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது ஆலோசனைகளை வழங்கியும், இந்நூலைப் பதிப்பிப்பதில் பெரு முயற்சி கொண்டவருமான மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கும் மிகுந்த கடப்பாடுடையேன்.

பல மல்லிகை இதழ்களைத் தந்துதவிய எழுத்தாளர் ப.ஆப்டன் அவர்களுக்கும், பல வழிகளிலும் உதவிய திரு. இரா.வை.கனகரத்தினம் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இந்நூலினைச் சரிபார்த்தும், அச்சுப் பிழைகளைத் திருத்தியும், சிறந்த முறையில் இந்நூல் செம்மை பெற ஒத்துழைத்த என் அன்புச் சகோதரி தூர்க்கா நாராயணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

என் எழுத்து முயற்சிகளிலும், கல்வி கேள்விகளிலும் மிகவும் அக்கறை கொண்டு, என்னை ஊக்கப்படுத்தும் என் அம்மா இங்கு நினைவு கூரப்பட வேண்டியவ ராகிறார். இவ்வாய்வுக் கட்டுரை நூலுருப் பெறுவதில் என்னை விடவும் ஆர்வம் கொண்டு என்னை உற்சாகப்படுத்திய என் அம்மாவுக்கு நான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

03.02.2009

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் : டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு) 250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் : சாந்தன் 140/=
3. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் : சிரித்திரன் சுந்தர் 175/=
4. மண்ணின் மலர்கள் (13 யாழ் - பல்கலைக்கழக மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்) 110/=
5. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் (கட்டுரை) : ரமீஸ் அப்துல்லாஹ் 100/=
6. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் : டொமினிக் ஜீவா(பிரயாணக் கட்டுரை) 110/=
7. முனியப்பதாசன் கதைகள் (சிறுகதை) : முனியப்பதாசன் 150/=
8. ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் : டொமினிக் ஜீவா 135/=
9. இப்படியும் ஒருவன் (சிறுகதை) : மா. பாலசிங்கம் 150/=
10. அட்டைப் படங்கள் 175/=
11. சேலை (சிறுகதை) : முல்லையூரான் 150/=
12. மல்லிகை சிறுகதைகள் : செங்கை ஆழியான் (முதலாம் தொகுதி) 275/=
13. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி) : செங்கை ஆழியான் 350/=
14. நிலக்கிளி (நாவல்) : பாலமனோகரன் 140/=
15. அநுபவ முத்திரைகள் : டொமினிக் ஜீவா 180/=
16. நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் 150/=
17. டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை (கட்டுரை) 80/=
18. பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் (கட்டுரை) 100/=
19. முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள் : டொமினிக் ஜீவா 120/=
20. தரை மீன்கள் (சிறுகதை) : ச. முருகானந்தன் 150/=
21. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் (சிறுகதைகள்): செங்கை ஆழியான் 175/=
22. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதை) : ப.ஆப்டீன் 150/=
23. அப்புறமென்ன (கவிதை) : குறிஞ்சி இளந்தென்றல் 120/=
24. அப்பா (வரலாற்று நூல்) : தில்லை நடராஜா 120/=
25. ஒரு டாக்டரின் டயரியில் இருந்து.... : டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் 140/=
26. சிங்களச் சிறுகதைகள் - 25 : தொகுத்தவர் செங்கை ஆழியான் 150/=
27. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் - 50 இரண்டாம் பதிப்பு 350/=
28. Undrawn Portrait for Unwritten Poetry - டொமினிக் ஜீவா சுயவரலாறு (ஆங்கிலம்) 200/=
29. தலைப் பூக்கள் (மல்லிகைத் தலையங்கள்) 120/=
30. அக்கத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம் 200/=
31. மல்லிகை ஜீவா மனப் பதிவுகள் - திக்குவல்லை கமால் 150/=
32. மல்லிகை முகங்கள் : டொமினிக் ஜீவா 150/=
33. பத்ரே பிரசுத்திய - சிங்களச் சிறுகதைகள் - டொமினிக் ஜீவா 120/=
34. எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி : தொகுத்தவர் - டொமினிக் ஜீவா 90/=
35. நினைவின் அலைகள் : எஸ். வீ. தம்பையா 60/=
36. முன் முகங்கள் (53 மல்லிகை அட்டைப்படக் குறிப்புகள்) 200/=

இயல் ஒன்று

டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்புலமும்,
இலக்கிய முயற்சிகளும்,
மல்லிகை வெளியீடும் அதன் சிறப்புக்களும்.

- 1.1 டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்புலம்
- 1.2 இலக்கிய முயற்சிகள்
- 1.3 மல்லிகை வெளியீடு
- 1.4 மல்லிகையின் சிறப்புக்கள்

1.1 டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்புலம்

'டொமினிக் ஜீவா' இன்று இலக்கிய ஆர்வலர் என்று பலராலும் விதந்து பேசப்படும் ஓர் இலக்கிய கர்த்தா. இவர் தன் எழுத்துக்களால் மட்டுமன்றி, 'மல்லிகை' எனும் இலக்கியச் சிற்றேட்டின் மூலமும், 'மல்லிகைப் பந்தல்' எனும் பதிப்பகத்தின் மூலமும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்புக்களை நல்கி வரும் ஒரு தீவிர இலக்கியவாதியாகத் திகழ்கிறார்.

1927ஆம் ஆண்டு அவுறாம்பிள்ளை ஜோசப்பிற்கும், மனுவேல் மரியம்மாவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஓர் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த இவர், சிறுவயதிலேயே தமிழரின் சாபக்கேடாக விளங்கும் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டமையினால், யாழ் சென். மேரிஸ் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புடன் தன் பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இதனால் இளம் வளதிலேயே தன் குலத்தொழிலான சிகையலங்கரிப்புத் தொழிலை மேற்கொண்ட டொமினிக் ஜீவா, பிற்காலத்தில் தன் முயற்சியின் மூலம் ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் கால்பதிக்கலானார். இவ்வாறு தனது இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்தவர், இன்று ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவம் மிக்கவராயும், ஆரோக்கியமானதொரு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவராயும் கருதப்படுகிறார்.

மிக இளம் வயதிலேயே பொதுவுடமை இயக்கமொன்றில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, முற்போக்கு எழுத்தாளனாய் எழுத்துலகப் பிரவேசம் கண்ட இவரை, மாஸ்டர் பொன்.கந்தையா, அ.வைத்தியலிங்கம், கார்த்திகேசன், எம்.சி.சுப்பிரமணியம், ப.ஜீவானந்தம், ராமசாமி ஐயர், அ.ந.கந்தசாமி, கே.டானியல்,

எஸ்.பொன்னுத்துரை, பூபாலசிங்கம், செ.கணேசலிங்கன் போன்ற இவரது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்களும், இலக்கிய நண்பர்களும் இலக்கியத்தின்பால் இட்டுச் சென்றோராயும், இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடச் செய்தோராயும் காணப்படுகின்றனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் தன்னை சிறுகதை எழுத்தாளனாய் மட்டுமே இனங்காட்டிக் கொண்ட டொமினிக் ஜீவா, தன் கடின உழைப்பின் மூலம் இன்று முழுநேர எழுத்தாளர், சஞ்சிகையாளர், பதிப்பாசிரியர், நூலாசிரியர் எனும் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெற்று, ஈழத்து இலக்கியத்துறையை வளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவர் ஓர் இலக்கியவாதியாக மட்டுமல்லாமல், சமூக மறுமலர்ச்சிப் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டு, சாதி ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகக் குரலெழுப்பும் ஓர் உக்கிரம் மிக்க கம்யூனிஸ்டாகவும் காணப்படுகிறார். “இந்த ஜீவாக்கள், டானியல்கள் வெறுமனே பேனாவை மட்டும் பிடித்தவர்கள் அல்ல. சமூக விடுதலைக்காகவும் போராடி பல இன்னல்களை அனுபவித்தவர்கள்”¹ என்ற கூற்று இதனைத் தெளிவுறுத்துகிறது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நீண்ட காலம் இயங்கி வரும் ஓர் உறுப்பினராகச் செயலாற்றும் இவர், இதன் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிளையின் முன்னாள் செயலாளராகவுமிருந்து கடமையாற்றியுள்ளார். மேலும், பொதுவுடைமைக் கட்சியொன்றில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட ஒரு பொதுவுடைமைவாதியாகக் காணப்படுவதுடன், சிலகாலம் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் செயலாளராகவும், இலங்கைக் கலாசாரக் கழகத்தின் இலக்கிய ஆலோசகராகவும், 1970களில் சாஹித்திய மண்டல அங்கத்தவராகவும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

‘தேசிய இலக்கியம்’, ‘யதார்த்த இலக்கியம்’, ‘ஈழத்து இலக்கியம்’ எனும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கோஷங்களைத் தன் இலக்கியப் படைப்புக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியோரில் இவர் மிக முக்கியமானவர்.

இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் க.அருணாசலம்;

‘...முற்போக்காளன், தலைசிறந்த பத்திரிகையாளன், தலைசிறந்த எழுத்தாளன், திறனாய்வாளன், தன் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியை தனது முன்னேற்றத்திற்காகவோ, சுகபோகங்களுக்காகவோ, தனது குடும்பத்திற்காகவோ அல்லாது,

புதியதோர் சமூகத்தை உருவாக்கும் பொருட்டுத் தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்துப் பெரும் நிறுவனங்களும் செய்து முடிக்காதவற்றைச் செய்து முடித்த கர்மவீரன், நவீன இலக்கியத்தின் வற்றாத ஜீவன், ஈழத்தின் சமகால இலக்கிய வரலாறு"² என்கிறார்.

இன்று இவரது படைப்புகளும், மல்லிகைச் சஞ்சிகையும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களாலும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும், சிங்கள இலக்கிய உலகிலும் மதிப்பிற்குரியவராகக் கருதப்படும் டொமினிக் ஜீவா, சிங்கள அமைப்புக்களின் பாராட்டையும் பெற்றுத் திகழ்கிறார். "சிங்கள கிராமத்துக்குள் சென்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிமாணத்தை ஓங்கி உரைத்திருப்பவர் ஜீவா"³ எனக் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

அண்மைக் காலமாக மிகவும் சர்ச்சைக்குட்படுத்தப்பட்ட ஓர் இலக்கிய கர்த்தா வாகவும் இவர் பேசப்பட்டார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்குப் பட்டம் வழங்க முன்வந்தமையும், அதனை இவர் நிராகரித்து விட்டமையுமே இதற்குக் காரணமாகும். அதாவது, ஐம்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டுவரும் இவரது இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக, யாழ். பல்கலைக்கழகப் பேரவை கௌரவ முதுகலைமாணிப் பட்டத்தை வழங்க முன் வந்தது. ஆனால், இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த இவரது செயல் குறித்துப் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் வாதப் பிரதிவாதங்களும் இடம்பெற்றன என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

எது எவ்வாறெனினும், இன்று இவரது சஞ்சிகைப் பணி எவராலும் மேற் கொள்ளப்படாததொன்று. இதுவரை எவரும் முப்பத்தொன்பது வருடங்களையும் கடந்து தொடர்ச்சியாகக் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையொன்றை நடாத்தியதாகத் தகவல்கள் இல்லை. ஆனால் டொமினிக் ஜீவா இன்று 'மல்லிகை ஜீவா' எனப் பேசப்படுமளவிற்குத் தனது 'மல்லிகை' சிற்றேட்டின் மூலம் இலக்கியப் பணியாற்றி வருவது தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஒரு பெரும் சாதனையே.

1.2 இலக்கிய முயற்சிகள்

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் டொமினிக் ஜீவாவின் இலக்கிய முயற்சிகள் யாவும் தனித்துவம் மிக்கனவாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. சிறுகதை எழுத்தாள னாக மட்டுமன்றி, நூலாசிரியர், சஞ்சிகையாளர், பதிப்பாசிரியர் எனும் வகையில்

ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வலுச்சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் இவர், சிறுகதை யாளனாக 1946ல் இலக்கியத்துறையில் கால்பதிக்கலானார். இன்று இவரது சிறு கதைகள் பலவும் ரஷ்ய, செக், ஆங்கில, சிங்கள மொழிகள் பலவற்றிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவரது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைப் படைப்புக்களுக்கு தேசாபிமானி, தாமரை, சரஸ்வதி, தினகரன், சுதந்திரன் போன்ற தமிழகத்தினதும், ஈழநாட்டினதும் பத்திரிகைகள், சிற்றேடுகள் களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. சுதந்திரனில் வெளிவந்த 'எழுத்தாளன்' எனும் படைப்பே இவரது முதல் சிறுகதைப் படைப் பாகும். இதனைத் தொடர்ந்து ஏராளமான சிறுகதைகளைப் படைத்த டொமினிக் ஜீவா, தண்ணீரும் கண்ணீரும் (1960), பாதுகை (1962), சாலையின் திருப்பம், வாழ்வின் தரிசனங்கள் எனும் சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டு மேலும் ஈழத்து இலக்கியத்துறைக்கு வலுச்சேர்ப்பவரானார். 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' எனும் இவரது சிறுகதைத் தொகுதி 1960ல் ஈழத்தில் முதன் முதல் சாஷித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதியாக அமைந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. இவரது சிறுகதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் செங்கை ஆழியான், "ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதியாக அமை யாது, ஈழத்தின் மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இவரது சிறுகதைகள் அமைந்தன"⁴ என்கிறார்.

ஈழத்தின் முதல் வரிசைச் சிறுகதைப் படைப்பாளியாக இருபது வருட காலம் சிறுகதைத் துறையைச் செழுமைப்படுத்திய டொமினிக் ஜீவா, இத்துறையிலிருந்து சிறுகத் சிறுகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, ஈழத்தின் பல இளம் எழுத்தாளர் களுக்கும் களமமைத்துக் கொடுக்க முனைந்தார். இதன் பயனாக இவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலக்கியச் சிற்றேடே மல்லிகையாகும். தன் சுயவளர்ச்சியைத் தியாகம் செய்து, ஏனைய இலக்கியக்காரர் தோன்றி வளர்வதற்கேற்ற இலக்கியச் சூழலைத் தன் மல்லிகைச் சிற்றேட்டின் வாயிலாக அமைத்துக் கொடுத்தார். இருபது வருட காலம் முதல் வரிசைப் படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்த இவரால் தன்னைத் தலைசிறந்ததொரு படைப்பாளியாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். இவ்வாறு இவர் தொடர்ந்து சிறுகதைத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பின் பல சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிற்குக் கிடைத் திருக்கும் எனப் பலரும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால், டொமினிக் ஜீவா, "நான் எழுதுவதல்ல முக்கியம். புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி அவர் களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதே பிரதான கடமை"⁵ என்ற ரீதியில் மல்லிகையைத் தோற்றுவித்தமை நோக்கத்தக்கது.

பொதுவாக, ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை நடத்துவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல என்பதைத் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் தோன்றி மறைந்துவிட்ட நூற்றுக்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் சான்று பகர்வனவாக உள்ளன. ஆனால், தொடர்ச்சியாக முப்பது வருடங்களையும் கடந்து, தனியொருவரால் நடாத்தப்படும் மல்லிகைச் சிற்றேடு இவற்றுக்கு விதிவிலக்காக அமைந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். சஞ்சிகைக்குரிய எழுத்தாளர் தொடர்பு, அச்ச அமைப்பியல், வாசகர் தொடர்பு எனும் மூன்று பாரிய துறைகளையும் பொறுப்புணர்வு மிக்கவராய் தன்னந் தனியாக நின்று செயற்படுத்தும் டொமினிக் ஜீவாவை 'தனி மனித நிறுவனம்'⁶ எனப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டமை வியப்பதற்கில்லை. நிறுவன பலமில்லாதிருந்தும் முப்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக இளம் தலைமுறையினரை இலக்கியத்தின்பால் இட்டுச் செல்லும் பொருட்டு, இலக்கியத் தளமாக மல்லிகையை அமைத்துக் கொடுத்த இத்தனி மனித முயற்சி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் காத்திரம் மிக்கதாகும்.

மல்லிகையைச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து 'மல்லிகைப் பந்தல்' எனும் பதிப்பகத்தையும் நிறுவி பல இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளுக்கு அனுசரணையாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் டொமினிக் ஜீவா எனும் மல்லிகை ஜீவா. "மல்லிகைப் பந்தலின் வளர்ச்சிக்கு ஓட்டபிடாரம் குருசுவாமி, ரங்கநாதன், கிஸார், துரை விஸ்வநாதன் போன்ற தன் நெருங்கிய நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பு குறிப்பிடத்தக்கது"⁷ என்கிறார்.

நூலாசிரியர் எனும் வகையிலும், இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவர், பல தரமான நூல்களை இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அனுபவ முத்திரைகள் (1980), ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் (1982), மல்லிகை முகங்கள் (1996), எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் (1999), முப்பெரும் தலைநகரங்களில் முப்பது நாட்கள் (2001), நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் (2002), அட்டைப்படங்கள் (2003), தூண்டில். தலைப்பூக்கள் (1996), முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள் (1997), எங்களது நினைவுகளில் கைலாசபதி, பத்தரே பிரசுத்திய (சிங்கள மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள்) என்பன இதுவரை இவரால் எழுதப்பட்ட சில நூல்களாகும்.

இவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு மேலும் வலுசேர்ப்பனவாய் அமைவன மல்லிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கங்களும், தூண்டிற் பகுதியுமாகும். மல்லிகை தலையங்கங்களினூடாக ஈழத்தின் சமகால இலக்கியம் தொடர்பான தகவல்கள்

மட்டுமல்லாது, அவ்வக்கால அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகளும் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

கேள்வி பதில்களாக அமையும் தூண்டிற் பகுதி ஆசிரியரது பொறுப்புணர்வுடன் கூடிய இலக்கிய சிந்தனைகளுக்கு வழிகோலுவதாக அமைந்துள்ளது. பல்வேறு தரத்திலுமுள்ள வாசகர்களின் பல்வேறு கேள்விகளுக்கும் பொறுமையுடனும், அவதானத்துடனும் பதிலளிக்கும் பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1.3 மல்லிகை வெளியீடு

கலை இலக்கியங்களை வளர்த்தெடுப்பதிலும், முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும் பெரும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் என்பவற்றைக் காட்டிலும், சிற்றேடுகளே அதிகளவிலான பங்களிப்புக்களை நல்கி வருகின்றன. இவ்வகையில் ஈழத்தின் முற்போக்கு இலக்கியத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டு 1966இல் டொமினிக் ஜீவாவால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலக்கியச் சிற்றேடான மல்லிகை, தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் தொடர்ந்து முப்பத்தொன்பது வருடங்களையும் கடந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒரேயொரு கலை இலக்கிய சஞ்சிகையாக உள்ளது.

தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்துச் செல்லுமுகமாகக் காலத்துக்குக் காலம் தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் நூற்றுக்கணக்கான இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. தோற்றுவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் நிறுவன பலமில்லாததாலும், பொருளாதார வசதிக் குறைப்பாட்டினாலும் தொடர்ந்தும் வெளிவர முடியாத இவை மறைந்து விடுகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் சவாலாகவும், விதிவிலக்காகவும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சிற்றேடு மல்லிகை மட்டுமே. மல்லிகையும் ஏனைய சிற்றேடுகள் போல் பல இடர்பாடுகளையும், பொருளாதாரச் சிக்கல்களையும் எதிர்கொள்ளாமல் இல்லை. இவற்றையெல்லாம் எதிர்கொண்டு இலக்கியச் சிந்தனையை மாத்திரமே இலக்காகக் கொண்டு செயற்படும் மல்லிகை ஆசிரியரது இலக்கிய ஆர்வம், விடாமுயற்சி, மன ஓர்மம், கொள்கைப் பிடிப்பு என்பனவே இச்சிற்றேட்டின் தொடர் வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளன. "ஈழத்தில் முப்பதுகளுக்குப் பின் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிதழ்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனால் மல்லிகை மட்டுமே தனக்கென ஒரு பாதையை வகுத்துக் கடந்த முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக நின்று நிலைத்து வருகின்றது. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இது ஒரு 'கின்னஸ்' சாதனை யாகும்.

இப்படியான சாதனை தமிழகத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற சிறு பத்திரிகைகளுக்குக் கூட இல்லை. தாமரை போன்றவை ஒரு நிறுவன மயப்பட்டு வெளிவருபவை. ஆனால், மல்லிகை மட்டுமே தனியொருவரின் அயராத உழைப்பில் வெளிவந்து சாதனை படைத்துள்ளது⁸ எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

மல்லிகை தோற்றம் காண முன்னரும் பின்னரும் இலக்கியச் சிற்றேடுகள் மட்டுமன்றி இலக்கியப் பத்திரிகைகள், இதழ்கள் என்பனவும் தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் தோற்றம் கண்டுள்ளன. அவ்வகையில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த செந்தமிழ் (1902) எனும் இதழே தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முதல் தமிழ் இலக்கிய இதழாகும். இதனைத் தொடர்ந்து செந்தமிழ்ச் செல்வி (1923), தமிழ்ப் பொழில் (1925) என்பன வெளிவந்தன. இவை இலக்கிய இதழ்கள் எனப்பட்டாலும், இவற்றின் ஆக்கங்கள் இலக்கண, இலக்கியக் கட்டுரைகளை வெளியிடும் நோக்கிலேயே அமைந்திருந்தன.

வ.வே.சு.ஐயர் காலத்திலேயே வெளிவந்த விவேகபோதினி, விவேக சிந்தாமணி போன்ற இதழ்களும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டியவையே. குறிப்பாகச் சிறுகதைகளுக்குக் களமாக அமைந்தன. வ.வே.சு.ஐயரது குளத்தங்கரை அரசமரம் 1913இல் விவேக போதினியில் வெளியாகியுள்ளது.

திரு. வி.கவின் தேசபக்தன் (1917-1920), வரதராஜ லு நாயுடுவின் தமிழ்நாடு (1926-1930), ஆனந்த விகடன் போன்றனவும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முனைப்புக் காட்டினும், கலைமகள் (1932), மணிக்கொடி (1933) போன்றனவே காத்திரமான வகையில் இலக்கியப் பங்களிப்பு வழங்கிய இதழ்களாகக் கருதப்படுகின்றன. குறிப்பாக, சிறுகதைத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு இவற்றின் பணிகள் அளப்பரியன.

மணிக்கொடி தோன்றிய இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆனந்த போதினி, சுதந்திரச் சங்கு, ஊழியன் போன்றன சிறுகதை வளர்ச்சியின் பொருட்டுப் பங்களிப்பு வழங்கினும், தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையை உலகத் தரத்திற்குக் கொண்டு சென்ற பெருமை மணிக்கொடிக்கே உண்டு. மணிக்கொடியைத் தொடர்ந்து குறாவளி, சந்ரோதயம், கலாமோகினி, தேனீ, நடை, கசடதபற, பிரக்ஞை, வாசகன், சரஸ்வதி, சாந்தி, மனிதன், எழுத்து, தாமரை, கண்ணதாசன், கணையாழி, தீபம், செம்மலர், மனஓசை, கல்கி, சக்தி, சிந்தனை, ஜனயுகம், ஜனசக்தி போன்ற இதழ்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முனைப்புக் காட்டின. இவற்றுள் ஜனயுகம், ஜனசக்தி என்பன தமிழக முற்போக்கு வளர்ச்சியில் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டியவையாகக்

கொள்ளப்படுகின்றன. 1950களில் சாந்தி, விடிவெள்ளி, சமரன், சரஸ்வதி போன்றன தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய களங்களாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த அஃக், நீலக்குயில், சதங்கை, வானம்பாடி, கொல்லிப்பாவை, சுவடு, யாத்ரா, வைகை, விழிகள், மானுடன், சோதனை, பாலம், விஸ்வரூபம், பிரபஞ்சம், சாதனா, ஹனுமான், ஞானரதம் போன்றனவும் இலக்கிய முயற்சிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவையே. இவற்றைத் தவிர, காலச்சுவடு, கனவு, முன்றில், விருட்சம், நண்பர் வட்டம், விகடன், குமுதம், குங்குமம், இந்தியா டூடே போன்ற தற்காலத்தில் ஓரளவாவது இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. இவற்றுள், 1980 - 1990 காலகட்டங்களில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கு இந்தியா டூடேயின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவினதாக இருந்துள்ளது. லா.சா.ரா., வண்ணதாசன், ஜெயந்தன், சுந்தர ராமசாமி, வண்ணநிலவன், அசோக மித்திரன், பாவண்ணன் போன்ற மூன்று தலைமுறை எழுத்தாளர்களது சிறு கதைகள் இதில் வெளிவந்துள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. மேலும் கல்குதிரை, கனவு போன்ற சிற்றேடுகளும் தற்காலத்தில் சிறுகதைத் துறையில் புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன.

இவ்வாறு தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது ஈழத்திலும் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு வெளிவந்த இதழ்கள் ஏராளம். ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சி, உதய தாரகை (1841) எனும் பத்திரிகையுடன் ஆரம்பம் காண்கிறது எனலாம். காரணம், ஈழத்தின் முதலாவது சிறுகதையாக கருதப்பெறும் சதாசிவம் பிள்ளையின் சிறுகதை 1875இல் உதய தாரகையில் வெளிவந்ததாக நூல்கள் பலவும் அறியத் தருகின்றன. இதனையடுத்து நடேசையரின் தேசநேசன் (1921), தேசபக்தன், மீரா மொய்தீனின் தினத் தபால், மாசிலாமணிப்பிள்ளையின் தேசாபிமானி போன்றன ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை ஓரளவு வெளிப்படுத்திய இதழ்களாகும். இவற்றைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த வீரகேசரி (1930), தினகரன் (1932) போன்ற பத்திரிகைகள் தமிழக எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளுக்குக் களமாக அமைந்தனவேயன்றி, ஈழத்தவருக்கு 'புதினத்தாள்' எனும் அளவிலேயே காணப்பட்டன. இக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த கலைமகள், கலா மோகினி, கிராம ஊழியன், மணிக்கொடி போன்ற இலக்கியச் சிற்றேடுகள் நவீன இலக்கிய வடிவங்களின் களங்களாக அமைந்ததுடன், ஈழத்து இலக்கியக் கர்த்தாக்களின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் இடமளித்தன. இவ்வண்ணம் தமிழகச் சிற்றேடுகள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் தாக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியமையினால் ஈழத்தில் தோற்றம் கண்ட ஈழகேசரி (1930) தானும் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியை வளர்த்துச் செல்லும் நோக்குடன் செயற்படத் தொடங்

கியது. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், சோ.சிவபாதசந்தரம் போன்றோர் ஈழகேசரியை நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியதுடன், கனக செந்திநாதன், சு.வேலுப்பிள்ளை, தேவன் - யாழ்ப்பாணம், சொக்கன், வரதர், அ.செ.முருகானந்தன், தாழையடி சபாரத்தினம், பஞ்சாட்சர சர்மா, வ.அ.இராசரத்தினம், சரவணமுத்து, மஹாகவி, அ.ந.கந்தசாமி போன்ற எழுத்தாளர் தலைமுறையொன்றும் தோன்றி வளர வழிவகுத்தது. ஈழகேசரியைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த சுதந்திரன் (1947) பத்திரிகையும் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளில் ஆர்வம் காட்டியது.

1950களின் நடுப்பகுதியில் இருந்தே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி புதிய பரிமாணம் பெறத் தொடங்கியது எனலாம். அதுவரை காலமும் வீரகேசரி, தினகரன் போன்றன ஈழத்தவர்க்கு 'புதினத் தாள்' எனும் வகையில் இருந்த நிலை மாற்றமடைந்து ஈழத்தவரின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இடமளிக்கத் தொடங்கின. இதன் வாயிலாக, அ.முத்துலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், த.ரபேல், பவானி ஆழ்வார்ப்பிள்ளை, சாந்தினி, பொ.தம்பிராசா, சாரல்நாடன், சி.மௌனகுரு போன்ற எழுத்தாளர் பரம்பரையொன்று தோற்றம் பெற தினகரனும், ஈழத்து எழுத்தாளர் களுக்குச் சிறப்பான இடம் வழங்கி, அவர்களது படைப்புகள் நூலுருவம் காண வீரகேசரியும் பங்களிப்பு வழங்கின. மற்றும் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் வீரகேசரி இன்று வரையில் காட்டி வரும் ஆர்வம் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த ஈழநாடு (1959), புதினம் (1961), மலைமுரசு (1962), செய்தி (1963), சாரல், தினபதி, சிந்தாமணி, முரசொலி, உதயன், சஞ்சீவி, ஈழநாதம், திசை போன்ற பிரதேச, தேசிய, வார, மாத இதழ்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் முனைப்புக் காட்டின. இவற்றுள், மலைமுரசு மலையகத்தின் மணிக்கொடி எனப் புகழப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விதழில் கவிதை, சிறுகதை, இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இலக்கிய விமர்சனங்கள் போன்ற பல பரிசோதனை முயற்சிகள் நடந்தேறியுள்ளன.

ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்த இவ்விதழ்கள், சிற்றேடுகளுக்கிடையே ஈழத்து இலக்கியம் மேலும் முனைப்புப் பெறும் வகையில் தோற்றம் கண்ட இலக்கியச் சிற்றேடு மறுமலர்ச்சி (1946) ஆகும். தமிழகத்தில் எவ்வாறு மணிக்கொடி குழுவினரால் மணிக்கொடி தோற்றுவிக்கப்பட்டதோ, அத்தாக்கத்திற்குட்பட்டு நாற்பதுகளில் ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலக்கிய சஞ்சிகையே மறுமலர்ச்சியாகும். ஈழத்துச் சஞ்சிகை

வரலாற்றுக்குக் கால்கோளாக அமைந்த இச்சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து இன்று வரையும் ஏராளமான கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஐம்பதுகளில் சமூகத் தொண்டன், ஆனந்தன், உதயன், தேன்மொழி, புதுமை இலக்கியம், கலைச்செல்வி போன்றனவும், அறுபதுகளில் மரகதம், தேனருவி, இளம்பிறை போன்றனவும், அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் நூல், வசந்தம், மல்லிகை, சிரித்திரன் போன்றனவும் தோற்றம் கண்டன. இவற்றுள் சிரித்திரன் எனும் நகைச்சுவை சிற்றேட்டினதும் இன்று வரையும் இலக்கியப் பங்களிப்பு நல்கி வரும் மல்லிகையினதும் பங்களிப்புக்கள் அளப்பரியன.

எழுபதுகளில் கவிஞன், நோக்கு, மலர், அஞ்சலி, குமரன், கலசம், பூரணி, களனி, மாவலி, தாயகம், நதி, அலை, செவ்வந்தி, சமர், கீற்று போன்றனவும், எண்பதுகளில் மலையகத்தில் தீர்த்தக்கரை, தோழன், கொழுந்து போன்றனவும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளன. இவற்றை விட அக்னி, அணு, அமிர்த கங்கை, அமுதம், அரங்கம், கற்பகம், ஆக்கம், ஆய்வு, ஆலயமணி, இதயம், இந்துமதி, உள்ளம், எழில், கண்மணி, கதம்பம், கமலம், கல்கண்டு, கலம், கலகலப்பு, கலைமலர், கலைச் சுடர், கலைப் பூங்கா, தாக்கம், தாகம், காலரதம், தாமரை, தாரகை, தூது, தொண்டன், நங்கை, நவயுகம், நவரோஜா, நான், பிரியநிலா, பல்லவி, பாரதி, புத்தொளி, புதுசு, புகம்பம், பூங்குன்றம், பூபாளம், களம், கவி, கொந்தளிப்பு, கோகிலம், குறிஞ்சி, குன்றின் குரல், சந்திப்பு, சிந்தனை, சிலம்பொலி, சுந்தரி, தடாகம், தமிழமுது, தமிழ் அமுதம், தமிழின்பம், பூமாலை, பெண்ணின் குரல், பொன்மடல், மணிக் குரல், மன்றம், மாணிக்கம், மின்னல், மின்மினி, முஸ்லிம் லங்கா, யாத்திரை, ரோஜாப்பூ, வயல், வகவம், வானொலி மஞ்சரி, விகடன், வியூகம், விவேகி, வெள்ளி எனப் பல வகையான கலை இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தோற்றம் பெற்று இடைநடுவில் மறைந்து போயுள்ளன. தற்காலத்தில் ஞானம், ஏகலைவன், நயனம் போன்ற கலை இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தோற்றம் கண்டு இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

இச்சிற்றேடுகள் ஈழத்தின் நவீன இலக்கியத் துறையைப் புதிய திசையில் கொண்டு செல்ல உதவியதுடன், ஈழத்திற்கே உரித்தான வகையில் மண்வாசனை மிக்க இலக்கியங்கள் படைக்கவும் களமமைத்துக் கொடுத்தன. எனினும் இலக்கிய முயற்சிகளைத் தொடர்ந்தும் மேற்கொள்ள முடியாத இச்சிற்றேடுகள் மறைந்து விட்டன. இத்தகைய கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் அனைத்துள்ளும்

அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மல்லிகை மட்டுமே இன்று வரையும் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வரும் ஒரு காத்திரம் மிக்க சிற்றோடாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் மல்லிகை ஆசிரியராகிய டொமினிக் ஜீவாவின் தன்னம்பிக்கை, அயரா உழைப்பு, இலக்கிய அர்ப்பணிப்பு என்பனவாம். டொமினிக் ஜீவாவைத் தவிர தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் எழுத்தாளர்களால் சஞ்சிகைப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. எடுத்துக் காட்டாகத் தமிழகத்து எழுத்தாளர்களானக விந்தனால் மனிதனும், ரகுநாதனால் சாந்தியும், ஜெயகாந்தனால் ஞானரதமும், விஜயபாஸ்கரனால் சரஸ்வதியும், க.நா.சு.வினால் பல சஞ்சிகைகளும் நடாத்தப்பட்டன. ஈழத்தில், வரதரால் மறுமலர்ச்சியும், சிற்பியால் கலைச்செல்வியும், இளங்கீரனால் மரகதமும் நடாத்தப்பட்டன. ஆனால், இவை இடைநடுவில் நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. இவர்களால் தொடர்ந்து மேற்கொள்ள முடியாமல் போன சஞ்சிகைப் பணியைத் தன் வயதைக்கூடக் கருத்திற் கொள்ளாது முப்பத்தொன்பது வருடங்களையும் கடந்து நடாத்தி வரும் டொமினிக் ஜீவாவின் தீவிர இலக்கிய ஆர்வமும், சுய அர்ப்பணிப்புமே இதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மல்லிகையின் தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர் :

“எமது மண்வாசனையுடன் யதார்த்த இலக்கியம் தோன்றிய போது அதற்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுக்கச் சஞ்சிகைகள் இருக்கவில்லை. இந்தியச் சஞ்சிகை களும் எமது இலக்கியத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக்கொள்ளாது புறக்கணித்தன. இந்நிலையில் எமக்கென்றொரு சஞ்சிகையின் அவசியத்தை உணர்ந்து அதன் வழி மல்லிகையைத் தோற்றுவித்தேன். அத்துடன், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள், கொள்கைகளை எழுத்தின் மூலம் பரவலாக்கம் செய்யவும் சஞ்சிகையொன்று தேவைப்பட்டது. இவை மட்டுமல்லாமல் எம் மண்ணின் ஆக்க கர்த்தாக்களை அறிமுகப்படுத்துவதும் ஊக்குவிப்பதும் அவசியமாக இருந்தது. அதற்கு ஒரு பிரசுரக்களம் தேவைப்பட்டது. இதன் வழியே மல்லிகை மலர்ந்தது”⁹ என்கிறார்.

உலகச் சஞ்சிகை வரலாற்றிலேயே ஒரு சவரக்கடையிலிருந்து வெளிவந்த முதல் சஞ்சிகை மல்லிகை மாத்திரமே. “இது வெறும் சவரக்கடையல்ல. அதுதான் என்னை உருவாக்கிச் செழுமைப்படுத்திய சர்வகலாசாலை!”¹⁰ என்கிறார் ஜீவா. ‘ஜோசேப் சலூன்’ எனப் பெயர் கொண்ட சவரக்கடையிலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்த மல்லிகை, இன்று தனக்கென ஒரு காரியாலயத்தையும், பதிப்பகத்தையும் கொண்டுள்ளது. பொதுவாக எந்தவொரு சஞ்சிகையும் ஆசிரியரின் முகவரியையே அதன் முகவரியாகக் கொண்டிருக்கும். ஆனால், மல்லிகை மட்டும் தனக்கென

ஒரு சொந்த முகவரியைக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தன்மையைக் கொண்ட உலகின் முதற் சஞ்சிகையாகவும் மல்லிகை கணிக்கப் பெறுகின்றது. சஞ்சிகை வரலாற்றில் இத்தகைய சாதனையைப் புரிந்த மல்லிகை ஆசிரியரது விடாப்பிடியான கொள்கைகளே இதில் முக்கியம் பெறுகின்றன. இவரது இத்தகைய முயற்சியை விதந்து பேசும் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன்,

“தன்னை ஒரு சிறந்த படைப்பாளி என்று நிரூபித்துக் கொண்ட ஜீவா தொடர்ந்து அத்துறையில் ஈடுபட்டிருப்பின் இன்று பல சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், நாவல்களையும் வெளியிட்டுத் தன்னை ஒரு தலையாய படைப்பிலக்கியக் கர்த்தா என்று வளர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அந்த ஆற்றலை அவர் தனி எழுச்சிக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்படாமல், தான் வாழும் சமுதாயத்தினதும், நாட்டினதும் எழுச்சிக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். எழுத்தாளர் பலரும் உருவாகி வளர்வதற்கேற்ற ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகைத் தளத்தை தோற்றுவித்தார். அதுதான் மல்லிகை. ஒரு படைப்பிலக்கியவாதி தன் சுய வளர்ச்சியைத் தியாகம் செய்து, ஏனைய இலக்கியக்காரருக்கு அமைத்துக் கொடுத்த இலக்கியக் களம் அது”¹¹ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஒருவர் தானே அச்சஞ்சிகையைச் சுமந்து கொண்டு, தெருத் தெருவாக விற்றுத் திரிந்த சம்பவம் மல்லிகையையும், அதன் ஆசிரியரையும் தவிர, உலக வரலாற்றிலேயே நடந்தறியாத சம்பவமாகக் கருதப்படுகின்றது. இதற்காக இவர் எதிர்கொண்ட கசப்பான அனுபவங்கள் பல. “மல்லிகைக்காகக் கடந்த முப்பது வருடங்களாகப் பல வேதனைகளை, முகச் சுழிப்புக்களைத் தாங்கி வருபவன் நான். இந்த சமூகத்திற்காக எல்லாவற்றையும் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டேன்...”¹² என டொமினிக் ஜீவா கூறியிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது. மேலும், “அச்சடிக்கும் வரைதான் அந்த இதழுக்கு நான் ஆசிரியன். அதன் பிறகு ஒரு பண்டத்தின் விற்பனையாளன். யாழ்ப்பாண லீதி களில் அலைந்து திரிந்து மல்லிகையை விற்றிருக்கிறேன். இப்போதும் அலைகின்றேன்”¹³ எனும் இக்கூற்றை மல்லிகை ஆசிரியரது இலக்கியத் திடசங்கற பத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது.

இவர் தன் சஞ்சிகைப் பணியை இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டும், இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் பொருட்டும் மாத்திரமே மேற்கொள்கின்றாரே தவிர, பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்றோ அல்லது பிரசித்தி தேட வேண்டுமென்றோ அல்லது பத்திரிகைக் கலையை வளர்க்க வேண்டுமென்றோ செயற்படவில்லை என்பது திண்ணம். “நம்மைப் போன்றவர்களுக்குப் புகழும்

பிரபல்யமும் வேண்டாத ஒன்று. அது மரணத்தின் பின் வரட்டும். எம்மைப் போன்று பேனாவை மாத்திரம் நம்பி வாழ்பவருக்கு அது சரிப்பட்டு வராது”¹⁴ எனத் தானே கூறியிருக்கும் இத்தொடர்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துவனவாய் உள்ளன.

தமிழகத்தில் வெளிவரும் பல சஞ்சிகைகளும் வந்த வேகத்திலேயே மறைந்து விடக் காரணம், அவை சில புத்திஜீவிகளால் ஒரு சில புத்திஜீவிகளுக்கு மாத்திரம் நடாத்தப்பட்டமையினாலேயாகும். ஆனால், டொமினிக் ஜீவா தனி மனிதனாக நிற்குகொண்டு இலக்கியத்திற்காகத் தான் அனுபவிக்க வேண்டிய சந்தோஷங்கள் யாவற்றையும் தியாகஞ் செய்து, பல்வேறு தரத்திலுமுள்ள வாசகர்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டு, மல்லிகையை நடாத்தி வருகின்றார். இதுவே இதன் தொடர்ச்சியான வெளியீட்டின் மற்றுமொரு காரணமாக அமையலாம். “மல்லிகை வெறும் இலங்கைச் சஞ்சிகையல்ல. இது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அனைத்தையும் அரவணைத்துப் போகும் மாசிகை என்பதை அதன் இதழ்கள் நிரூபிக்கின்றன”¹⁵ எனக் குறிப்பிடுகின்றனார் மல்லிகை ஜீவா.

முற்போக்கு மாத இதழாகவும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் குரலாகவும் பிரதிபலித்து நிற்கும் இச்சஞ்சிகை, ‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி யாதியனைய கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர் ஈன நிலை கண்டு துள்ளுவர்’ எனும் மகாகவி பாரதியின் வாக்கைத் தனது குறிக்கோள் வாசகமாகக் கொண்டு தன் ஒவ்வொரு மல்லிகைப் பிரதியின் முன்பக்கத்திலும், பிரசுர மாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது. இதற்கமைய, மல்லிகையில் வெளிவரும் கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் யாவும் மக்களுக்கே எனும் வகையில் சோசலிச யதார்த்தவாதத்தைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புச் களையே பிரசுரித்து வருகின்றமை நோக்கத்தக்கது. “மல்லிகை அவரது சொந்தப் பத்திரிகை என்ற போதிலும் மல்லிகையை மக்கள் உடைமையென்றே ஜீவா கருதுகின்றார்...”¹⁶ எனும் கூற்று மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுக்கு வலுச்சேர்ப்பனவாயுள்ளன.

மல்லிகை வெளியீட்டின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடும் மல்லிகை ஆசிரியர், “உழைப்பும், பல பிரதேசங்களில் செறிந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களின் சுய முன்னேற்றமும் கலாசாரச் செழுமையுந்தான் மல்லிகையின் குறிக்கோளாகும். மறைந்து, மறைக்கப்பட்டு வாழும் கலைஞர்கள், படைப்பாளிகளை மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்துவதுதான் மல்லிகையின் பணியாகும்”¹⁷ எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார், மல்லிகை ஆசிரியர். இன்று 320வது இதழையும் வெளியிட்டுள்ள மல்லிகைச் சிற்றேடு அதன் முதலாவது இதழை 1966ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாம் திகதி வெளியிட்டுள்ளது. இவ்விதழ் நாற்பத்தெட்டு

பக்கங்கள் கொண்டமைந்து முப்பது சத விலையில் காங்கேசன்துறை நாமகள் அச்சகத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. இவ்விதழை வெளிக்கொணர்வதற்கு டொமினிக் ஜீவா எதிர்கொண்ட சிக்கல்கள் ஏராளம். "மனைவியினுடைய காப்பை முன்னர் அடகு வைத்திருந்தேன். அதை மீட்டு விற்றேன். முந்நூற்று அறுபது ரூபா கிடைத்தது. தோழர் அரியரத்தினம் நாற்பது ரூபா அன்பளிப்புச் செய்தார். பூபாலசிங்கம் இருபத்தைந்து ரூபா தந்துதவினார். துணிச்சலுடன் செயல்பட்டேன். முதல் இதழை வெளிக்கொணர்ந்தேன். இதுதான் மல்லிகையின் ஆரம்ப முலதனம்"¹⁸ எனக் கூறிய டொமினிக் ஜீவா, இன்று பல்வேறு சிறப்பு மலர்களையும், ஆண்டு மலர்களையும், பிரதேச மலர்களையும் வெளியிட்ட வண்ணம் சஞ்சிகை வரலாற்றில் தனக்கெனத் தனி முத்திரை பதித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

மகாகவி பாரதி, புதுமைப்பித்தன், மாக்கிம் கார்க்கி போன்ற இலட்சிய புருஷர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு, வணிக நோக்கமோ, விளம்பரப் பற்றோ இன்றி செயற்படும் இச்சிற்றேடு பல தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இடையிடையே வெளிவராமல் போனதுமுண்டு. உள்நாட்டு அரசியல் சூழ்நிலைகளும் அதனூடான இடப்பெயர்வுகளும் இதில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. 1966ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1995 வரை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த மல்லிகை, 1997 மே மாதம் தொடக்கம் கொழும்பு நகரிலிருந்து வெளிவரக் காரணமும் மேற்கூறப்பட்ட யுத்த நெருக்கடிகளே. இவ்வகையில் சஞ்சிகைகளுக்குரிய பண்புகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் 'தொடர்ந்து இவை வருவதில்லை. நிற்பதும் பின்னர் வருவதும் இவற்றின் இயல்பு. இதற்கு விதிவிலக்கானவை மிகக் குறைவு"¹⁹ எனும் கூற்று மல்லிகைக்கும் பொருந்தி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இடையிடையே பல தடங்கல்கள் மல்லிகை வெளியீட்டிற்கு ஏற்படினும் அதன் வெளியீடு முற்று முழுதாக அறுந்துவிடாமல் இன்று வரை தொடர்ந்து செல்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.4 மல்லிகையின் சிறப்புக்கள்

மல்லிகை ஒரு கலை இலக்கியச் சிற்றேடு எனும் வகையில் அதன் உருவ உள்ளடக்கங்களும் கலை இலக்கியத் தொடர்பானவையாகவே அமைந்திருக்கக் காணலாம். சமகால இலக்கிய வரலாறாகக் கருதப்படும் அளவிற்கு இதில் இடம் பெறும் சிறுகதைகள், புதுக்கவிதைகள், பல்வேறு துறை சார்ந்த கட்டுரைகள், திறனாய்வுகள், விமர்சனங்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள், உலகச் செய்திகள், துணுக்குகள் என்பனவற்றுடன் மலர் தோறும் வெளிவரும் ஆசிரியத் தலையங்கங்கள், தூண்டிற் பகுதி என்பன இலக்கிய முனைப்புக் கொண்டனவாய் விளங்குகின்றன.

மல்லிகையில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றுமொரு அம்சம், மல்லிகையின் அட்டைப் படங்களாகும். தமிழகத்தின் சாந்தி, சரஸ்வதி போன்ற இதழ்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு, மல்லிகையும் கலைஞர்களையும், இலக்கியக் கர்த்தாக்களையும் அட்டைப் படங்கள் வாயிலாக அறிமுகப்படுத்துவதுடன் அவர்கள் பற்றிய தகவல்களையும் அறியத் தந்து பலரும் அறிந்திராத பலரை வெளிச்சத்திற்கு கொணர்ந்து கௌரவிக்கும் பாங்கு சிறப்புக்குரியது.

இதன் இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளுக்கு முதுபெரும் எழுத்தாளர்களதும், புகழ்பூத்த எழுத்தாளர்களதும், திறனாய்வாளர்களதும் பங்களிப்புக்கள் குறிப்பிடற்பாலன. அவ்வகையில், பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோருடன் செங்கை ஆழியான், சி.மௌனகுரு, தெணியான், அகஸ்தியர், வரதர், முருகையன், தில்லைச் சிவன், எம்.ஏ.நுஃமான், சாரல்நாடன், தாமரைச் செல்வி, க.சட்டநாதன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன் மற்றும் பலரும் முக்கியம் பெறுகின்றனர். மேலும் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, நுஃமான் போன்றோரது ஆய்வுப் பங்களிப்புகளும், எழுத்துப் போராட்டங்களும் மல்லிகையில் இடம்பெற்றதன் மூலம் திறனாய்வுத் துறை வளர்ச்சி மேலும் வலுப்பெற்றதெனலாம்.

மேலும், மல்லிகையின் மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானவர்களும், புகழடைந்தவர்களும் பலர். இவர்களுள் சாந்தன், ப.ஆப்டன், க.பேரன், மு.பஷீர், முருகபூபதி, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், கோகிலா மகேந்திரன், திக்குவல்லை கமால், மேமன்கவி போன்ற மேலும் பலர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள் இன்று இலக்கிய உலகில் பேசப்படும் இலக்கியக் கர்த்தாக்களாகப் பரிமாணம் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். 'மல்லிகைப் பண்ணையில் நாற்றுவிட்டு வளர்ந்தவர்கள் யாருமே சோடை போனவர்களல்ல. அவர்கள் இன்றைக்கு இலக்கிய உலகில் பேசப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றனர்.'²⁰

மல்லிகை ஒரு பிரதேசத்திற்கு மட்டும் உரித்துடைய சிற்றோடாக அமையாது, இலங்கையின் சகல பிரதேசத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் இன, மத பேதமின்றி அனைவரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் ஒரு சஞ்சிகையாக உள்ளது. இதன் பொருட்டு ஈழத்து கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளைக் கௌரவிப்பதற்காகவும், அறிமுகப்படுத்துவதற்காகவும் அவ்வப்போது வெளியிடப்படும் பிரதேச சிறப்பு மலர்கள் மூலம் அப்பிரதேச இலக்கியக் கர்த்தாக்களது படைப்புக்கள் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வகையில் வெளியிடப்பட்ட திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ், நீர்கொழும்புச் சிறப்பிதழ், மலையகச் சிறப்பிதழ், முல்லைத்தீவுச் சிறப்பிதழ், கிளிநொச்சிச் சிறப்பிதழ், மாத்தளைச் சிறப்பிதழ்

என்பன குறிப்பிடற்பாலன. இவை தவிர, ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வெளியிடப்படும் ஆண்டு மலர்களும் தனித்துவமானவையாகவும், விசேடமானவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

சிங்கள இலக்கியத்தையும், இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் கூட, தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தியதன் வாயிலாக, பரஸ்பர நல்லிணக்கத்தைப் பேணவும் மல்லிகை வழிவகுத்ததெனலாம். அதாவது, சிங்களக் கலைஞர்களையும் அட்டைப் படங்கள் மூலம் கௌரவித்து அவர்களது படைப்புக்களை வெளியிடும் தன்மை, மல்லிகையின் தன்னலமற்ற பொதுவான இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தையே அடையாளப்படுத்துகின்றது. இவ்வாறு, சஞ்சிகையாளனாக மட்டும் நின்றுவிடாது, ஏனைய இலக்கியக்காரரையும் வழிப்படுத்துவதன் மூலம் தமிழ் இலக்கியப் போக்கினை நெறிப்படுத்துபவராக டொமினிக் ஜீவாதிகழுகின்றார்.

ஈழத்தில் மட்டுமல்லாது, தமிழர் வாழும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் மல்லிகையின் இலக்கியப் பணிகள் விரிந்து செல்வதைக் காணலாம். டொமினிக் ஜீவாதன் 'முப்பெரும் தலைநகரங்களில் முப்பது நாட்கள்' எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்து இலக்கியம் விதந்து பேசப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும், ஈழத்துச் சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் எனும் நோக்கிலும் மல்லிகையைக் களமாகக் கொண்டு செயற்படும் டொமினிக் ஜீவாதை எதிர்ப்போரும் சிலர் உள். ஆனால், "ஒன்றை மட்டும் வெகு உறுதியாக நம்புங்கள். மல்லிகை வெறும் இலக்கியச் சஞ்சிகை மாத்திரமல்ல. அதன் வரவு ஒரு சகாப்தம். இன்று சிலர் அதன் சேவை பற்றி அலட்சியமாகக் கதைக்கலாம். நாளை என்றொரு நாள் வரவே செய்யும். அன்று நான் உயிருடன் இருக்கவும் மாட்டேன். ஆனால், அதன் சாதனைகள், அர்ப்பணிப்பு, உழைப்பு, வரலாறுகள், அதில் எழுதிய படைப்பாளிகளின் படைப்புத் தரங்கள் விதந்து பேசப்படவே செய்யும்"²¹ என்கிறார்.

தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் எந்தவொரு சஞ்சிகைக்கும் இல்லாத சிறப்பும், தனித்தன்மையும் மல்லிகைக்கு உண்டு. பல நூற்றுக் கணக்கான இலக்கிய ஆர்வலர்களை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய இச்சஞ்சிகையின் இலக்கியப் பணிகள் அளப்பரியன. 'ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மல்லிகையின் காலமும் பணியும் ஆளுமையும் மணிக்கொடிக் காலம், சரஸ்வதிக் காலம் என்று ஆராயப் பட்டதைப் போல், விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்."²²

சான்றாதாரம்

1. அநாதரட்சகன்.மு
1995, '30 ஆண்டுகளும் அதன் மலரும் அதற்கான வெளியீடும்.'
மல்லிகை - ஏப்ரல், பக் 37.
2. அருணாசலம்.க
1999, 'யார் இந்த ஜீவா?'
மல்லிகை ஜீவா, கொழும்பு. மணிவிழாக் குழு - பக் 22.
3. பாலசிங்கம்.மா
2001, 'நூலுறந்த பட்டம்' பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும்.
(தொகுத்தவர் - மேமன்கவி) கொழும்பு - மல்லிகைப் பந்தல். பக் 90.
4. குணராசா.க (செங்கை ஆழியான்)
2001, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு,
பாழ்ப்பாணம், வரதர் வெளியீடு, பக் 120.
5. ரஸஞானி
2001, 'தமிழ் இலக்கியச் சிற்றேடு நடத்திச் சாதனை புரியும் ஜீவா'
டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை (தொகுத்தவர் - மேமன்கவி) கொழும்பு,
மணிவிழாக் குழு, பக் 22.
6. வித்தியானந்தன்.சு
1999, 'மனித நேயம் நிறைந்த ஜீவா என்னும் இலக்கிய நெஞ்சம்'
மல்லிகை ஜீவா - கொழும்பு, மணிவிழாக் குழு, பக் 10.
7. ஷியாரா
1990, 'கொழும்பில் வெள்ளிவிழா மலர் விமர்சன அரங்கும் கலந்துரையாடலும்'
மல்லிகை - ஏப்ரல், பக் 8.
8. அநாதரட்சகன்.மு
1995, மே.கு.நா. பக் 36
9. தேவகௌரி.ம
1996, 'எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்'
பாழ்ப்பாணம் - மல்லிகைப் பந்தல், பக் 15
10. டொமினிக் ஜீவா
2001, 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்'
கொழும்பு - மல்லிகைப் பந்தல், பக் 3.

11. வித்தியானந்தன்.சு
1999, 'மனித நேயம் நிறைந்த ஜீவா என்னும் இலக்கிய நெஞ்சம்'
மல்லிகை ஜீவா, கொழும்பு மணிவிழாக் குழு - கொழும்பு, பக் 10.
12. அநாதரட்சகன்.மு
1995, மே. கு. நூ. பக் 37
13. 'தமிழகப் படைப்பாளிகள் எங்கே இருக்கின்றார்கள்?'
மல்லிகை - ஜூலை, பக் 6.
14. 'தூண்டில்'
2003, மல்லிகை - மே, பக் 63.
15. 1993, 'மல்லிகை', மல்லிகை - நவம்பர், பக் 32.
16. மே. கு. நூ. பக் 29.
17. மே. கு. நூ. பக் 28.
18. டொமினிக் ஜீவா
2002, 'மல்லிகைப்பு', 'நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள்'
கொழும்பு, மல்லிகைப் பந்தல் - பக் 114.
19. தேவகௌரி.ம
1996, 'எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்'
யாழ்ப்பாணம் - மல்லிகைப் பந்தல், பக் 12.
20. 2003, 'தூண்டில்' மல்லிகை - ஜூலை, பக் 64
21. மே. கு. நூ. பக் 64.
22. தெளிவத்தை ஜோசப்
2002, 'மணிக்கொடி காலத்தைப் போல, மல்லிகைக் காலமும் ஆராயப்பட வேண்டும்'
நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் (தொகுத்தவர் - டொமினிக் ஜீவா) பக் 129.

இயல் இரண்டு

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

- 2.1 சிறுகதை - விளக்கம்
- 2.2 சிறுகதையின் தோற்றம்
- 2.3 ஈழத்தில் சிறுகதை வளர்ச்சி
- 2.4 சஞ்சிகை விளக்கம்

2.1 சிறுகதை - விளக்கம்

கதை கூறும் மரபின் வளர்ச்சியாகக் கருதப்படும் சிறுகதை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட தனி மனிதச் சிந்தனைகளினதும், சிக்கல்களினதும் பிரதிபலிப்பாக அமையும் ஒரு நவீன இலக்கிய வடிவமாகும். நுண்மையும் இறுக்கமும் கொண்ட இவ்விலக்கிய வடிவம் மனித சமுதாயத்தின் உணர்வு நிலைகளையே சிறப்பாக வெளிக்காட்டி நிற்பதனை அவதானிக்கலாம். இதற்குக் காரணம், மேற்குறிப்பிட்ட தனிமனிதச் சிந்தனைகளுடனான வாழ்க்கைச் சிக்கல்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்காங்கு ஒரிரண்டு பொழுதுபோக்குக் கதைகள் எழுதப் படினும், அதன் கதைக் கருவின் அமைப்பு 'மனித வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு பகுதியாக இருத்தல் வேண்டும். அதை உருப்பெருக்கினாற் (Microscop) போன்று வாழ்க்கை முழுவதையும் பெரிதாக்கிக் காட்ட வேண்டும்'¹ என்பதற்கிணங்க அமைதல் வேண்டும் என்கிறார் சாமர் செட்மாம். இதன் மூலம் சிறுகதையென்பது மனித வாழ்வின் ஒரு பகுதியை அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைய வேண்டும் என்பது புலப்படும். '... வாழ்க்கையின் ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சுவைபட எடுத்துரைப்பதாகவோ, வாழ்க்கையின் ஒரு சிக்கலை அழகாக அல்லது அழுத்தமாக எடுத்து காட்டுவதாகவோ இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு மனிதர் அல்லது ஓர் உணர்வு அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு சிக்கல் தான் தலைதூக்கி நிற்க வேண்டும்...'² எனும் கூற்றும் சிறுகதைப் பண்பைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

வாழ்க்கையின் ஒருபகுதி மட்டுமே சிறுகதையின் மூலம் வெளிக்காட்டப் படுவதால், நாவல் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதைப் போன்ற அளவுக்கதிகமான பாத்திர வருணனைகளுக்கோ, கதை மாந்தர்களுக்கோ இடமில்லை என்றே கூற வேண்டும். மேலும், வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களையும் கூட, இதில் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. இதன் காரணமாகவே 'சிறுகதை என்பது ஒரேயொரு

பாத்திரத்தின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியோ, ஒரு தனிச் சம்பவத்தைப் பற்றியோ அல்லது ஒரு தனி உணர்ச்சி தரும் விளைவையோ எடுத்துக் கூறும் இலக்கிய வடிவம்³ எனப்படுகின்றது. '...வாழ்வின் ஏதோ ஒரு சிறு பகுதியை உயிர்க் களையோடு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது சிறுகதை. எனவே தனித்தொரு சூழமைவே சிறுகதையில் முக்கியம்'⁴ எனும் கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாவலைப் போன்றதொரு முழுமையான இலக்கிய வடிவமாகவும் சிறுகதையைக் கொள்ள முடியாது. நாவல் முழு வாழ்வியல் அம்சங்களையும் சித்திரித்துக் காட்டும். எல்லா விடயங்களும் நாவலில் கூறப்பட்டிருக்கும். ஆனால், சிலவற்றைக் கூறிப் பலவற்றைச் சிந்திக்க வைப்பதாக சிறுகதை அமைய வேண்டும் எனப்படுகிறது. சொல்வதை விடச் சொல்லாமல் விடுவதுதான் நல்ல சிறுகதைக்குரிய பண்பு எனும் இத்தன்மையை, மிதக்கும் பனிப்பாறைகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே.

ஏதேனும் ஒன்றை மையப்படுத்துவதாகவும், சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பதாகவும் சிறுகதை அமைய வேண்டும் என்பதால், தேவையற்ற சொல் ஒன்று கூட இடம்பெறக் கூடாது எனப்படுகிறது. '...பொருளின் ஒருமை சிறுகதைக்கு இன்றியமையாதது. இந்த ஒருமையைச் சிதைக்கின்ற நிலையில் ஒரேயொரு சொல் சிறுகதையில் விழுந்து விட்டாலும், அது அந்தச் சிறுகதையின் உருவத்தையே சிதைத்து விடும். சிறுகதையில் ஒரு புள்ளிக்குத்தான் இடமுண்டு. அந்தப் புள்ளியைச் சுற்றிக் கதையையோ, நிகழ்ச்சிகளையோ பின்னலாமே தவிர, அடுத்த புள்ளி விழுந்துவிடக் கூடாது.'⁵

சிறுகதையின் நோக்கம் ஒன்றாகவும், விளைவு ஒன்றாகவும் இருப்பது அவசியமாகின்றது. இதனாலேயே 'ஒருதடவை உட்கார்ந்து வாசிக்கக் கூடிய ஒரு தனி நிகழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்'⁶ என்கிறார் எட்கார் அலன்போ. மேலும், இதன் கருத்துக்கள் ஆழமானவையாகவும், அறிவைத் தொடுபவையாகவும் அமைய வேண்டும் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்விலக்கிய வடிவத்தின் பாத்திர வார்ப்பைப் பற்றிப் பேசுகையில், இவை வளர்க்கப்படுவதில்லை, வளர்க்கப்படுகின்றன எனக் குறிப்பிடப்படுவதுடன், பாத்திரங்களின் இயக்கம் வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய பண்பினை மாத்திரமே சுட்டிக் காட்டுவதாய் அமைதல் வேண்டும். '... சிறுகதையில் பாத்திரமே இல்லாமலிருக்கலாம். சிறந்த சிறுகதைகள் சிலவற்றில் வாயைத் திறவாத கதாபாத்திரங்களையும் காணலாம். சில சிறந்த சிறுகதைகளில் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்

களையோ, வர்ணனைகளையோ காணமுடியாது. அவன் அல்லது அவள் அல்லது அந்த மனிதன் என்ற குறிப்புக்கு மேல் எந்த விபரமும் இருக்காமல் போகலாம். இடப் பெயர்களும் வெறுமனே தெரு அல்லது கிராமம் என்று பொதுவாக இருக்கலாம்.⁷ இதன் மூலம் சிறுகதையில் பாத்திரத்தின் இயக்கத்தால் ஏற்படும் உணர்வு நிலை முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகின்றதேயொழிய, பாத்திரம் முக்கியத்துவப்படுவதில்லை என்பது புலனாகும்.

பாத்திர வார்ப்பைத் தொடர்ந்து, சிறுகதையின் அளவு பற்றியதான கணிப்பீடுகளை நோக்கின், சிறுகதை இன்ன அளவினதாகத்தான் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் அறிஞர் பலரிடத்திலும் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றமையை அவதானிக்கலாம். 'சிறுகதை என்பது அரைமணியிலிருந்து ஒரு மணி அல்லது இரண்டு மணி அவகாசத்துள் ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடியதாய் இருக்க வேண்டும்'⁸ என்கிறார் எட்கார் அலன்போ.

'சிறுகதையின் கவர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் போதுமான அளவு அமைந்த அதன் சுருக்கத்திலேயே இருக்கின்றது எனலாம்.'⁹ சிறுகதை பத்தாயிரம் சொற்களுக்கு மேல் போகாமல் ஏறக்குறைய அரைமணி நேரத்தில் வாசித்து முடிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்'¹⁰ என்கிறார் வெல்ஸ்.

மேற்கூறப்பட்ட அறிஞர்களது கருத்துக்களை அவதானிக்கையில் இன்ன அளவினதாகத்தான் சிறுகதை இருக்க வேண்டும் என்பதில் தெளிவான முடிவுகள் இன்னும் பெறப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். எனவே, சிறுகதைகளின் அளவைக் கொண்டு அவற்றைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்பது உறுதியாகின்றது. காரணம் பத்து நிமிடங்களில் வாசித்து முடிக்கக் கூடிய பல சிறுகதைகளும், இரண்டு மணியத்தியாலங்களுக்கு மேல் வாசித்து முடிக்கக்கூடிய சிறுகதைகள் பலவும் சிறந்த சிறுகதைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, புதுமைப் பித்தனின் 'பொன்னகரம்', 'மிஷின் யுகம்', எஸ்.பொன்னுத்துரையின் 'சுவை', நீர்வை பொன்னையனின் 'சிருஷ்டி' போன்றன அளவில் மிகச் சிறியன. புதுமைப் பித்தனின் 'சாப விமோசனம்', 'துன்பக்கேணி', 'அன்று இரவு', வாஷிங்டன் இர்விங்கின் 'ரிப்வான் விங்கிள்', மாபசானின் 'லாபநூரா', நாற்பதாயிரம் சொற்கள் கொண்டமைந்த ஹென்றி ஜேம்சின் 'டர்ன் ஒஃப் தி ஸ்கூர்' போன்றன மிகச் சிறந்த சிறுகதைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால், இவை அளவில் மிக நீண்டவை. எனவே இன்ன அளவில்தான் சிறுகதைகள் அமைய வேண்டும் என்பதை விட காலம், நிகழ்ச்சிகள், கருத்துச் செழுமை, ஒருமைப்பாடு, கட்டுக்கோப்பு, முழுமை, இறுக்கம் என்பனவே சிறுகதையொன்றில் காணப்பட வேண்டிய முக்கிய அம்சங்கள்

ளாகும் எனலாம். இவற்றுடன் செம்மையான பாத்திர வார்ப்பு, சொற் சிக்கனம், உயிர்த் துடிப்பும் செறிவும் மிக்க நடை, கதைக்குப் பொருத்தமான தொடக்கம் முடிவு என்பன இன்றியமையாததுடன், நீண்ட வர்ணனைகள், சொற் சிலம்பங்கள் போன்றன சிறுகதையில் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். சிறுகதை வாசகர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவும் அமைய வேண்டும்.

சிறுகதையின் இயல்பைப் பற்றிக் கூறுகையில் வாழ்க்கையின் சாளரம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார் புதுமைப்பித்தன். மற்றும், ஒரு சாவித் துவாரத்தின் வாயிலாகப் பரந்த ஓர் அறையைப் பார்ப்பது போன்றதென்றும், ஒரு மின்னல் வெட்டுப் போன்ற தென்றும், ஒரு நூறு மீற்றர் ஓட்டத்தைப் நிகர்த்தது என்றும் கூறப்படும் ஏனையோரது கருத்துக்களும் சிறுகதையின் இயல்பை உணர்த்துகின்றன.

2.2 சிறுகதையின் தோற்றம்

கதை கூறும் மரபு அல்லது புனைகதை கட்டும் மரபு மிகப் பழங்காலந் தொடடே மனித சமுதாயத்தில் நிலவிவரும் ஓர் அம்சமாகக் காணப்படுகின்றது. நவீன புனைகதை இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதைகளின் தோற்றத்திற்கு இப்பண்பு அடிப்படையாக அமைந்ததுடன், இதன் தோற்றத்தில் தொழிலாளர்களே மிக முக்கிய இடம் வகிப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அதாவது, உழைத்துக் களைத்த தொழிலாளர் மாலையிம் தம் பொழுதைக் கழிப்பதற்காகக் கூறி மகிழ்ந்த கதைகளிலிருந்தே இப்புனைகதை கட்டும் மரபு ஆரம்பம் கண்டுள்ளது. மேற்கூறப்பட்ட புனைகதை இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை என்பவற்றுள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேனாடுகளில் வணிக விவசாயம், கைத்தொழில் வளர்ச்சி முதலியன காரணமாக, நிலமானிய அமைப்பு சிதைவடைந்து சமுதாயத்தில் தனி மனிதன் முக்கியம் பெற்றபோது தோன்றிய புனைகதை இலக்கிய வடிவமாகச் சிறுகதை இலக்கியம் காணப்படுகின்றது. இதன் மூலம், சிறுகதை இலக்கியத்தின் தோற்றம், முதலில் மேனாடுகளிலேயே நிகழ்ந்துள்ளது என்பது அறியப்படுவதுடன், மேனாட்டுச் சரக்கு எனப் புதுமைப்பித்தனால் வருணிக்கப்படுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது. குறிப்பாக நாவல் இலக்கியம் தோன்றி நூறு ஆண்டுகள் சென்ற பின்னர், மேனாடுகளிலும் நாவல் இலக்கியம் தோன்றி ஐம்பது ஆண்டுகள் சென்ற பின்னர், தமிழிலும் இச்சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் தோற்றம் கண்டுள்ளது.

சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தின் தோற்றத்தில் மிக முக்கிய இடம் வகிப்பவர்கள் அமெரிக்கர்களே. சிறுகதை ஒரு தனி இலக்கிய வடிவம் எனும்

கொள்கை பிறந்ததும், அதற்குத் தனியான இலக்கணம் முதன் முதல் வகுக்கப் பட்டதும் அமெரிக்காவிலேயே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் பின்னரேயே ரஷ்யா, பிரான்ஷ் நாடுகளிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் சிறுகதைக்கு இலக்கிய முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.

சிறுகதை எனும் கொள்கை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தாலும், அதற்கான வித்துக்கள் பல, மிகப் பழங்காலத்திலேயே இடப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் 1340 தொடக்கம் 1400 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் ஜெப்ரிசாசர் (Geoffrey chaucar) எனும் மேனாட்டவரால் கவிதை வடிவில் புனைப்பட்டு யாத்திரிகர்களின் பிரயாண அலுப்பைத் தீர்க்கச் சொல்லப்பட்ட கான்டர்பெரி கதை களே (Canterbury Tales) உலகில் தோன்றிய முதற் கதைகளாகக் கணிக்கப் படுகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து அராபிய மொழியில் எழுந்த ஆயிரம் இரவுக் கதைகள், இத்தாலிய மொழியில் பொக்காசியோ (Boccaccio 1313-1375) என்பவரது டெக்காமரன் (Decameron) எனும் நூறு வேடிக்கைக் கதைகள், பைபிளில் அடங்கியுள்ள ஏசுநாதரின் வாய்மொழிக் கதைகள், ஈசாப்பின் நீதிக்கதைகள் போன்றன சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தின் முன்னோடி இலக்கிய வடிவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டுமல்லாது, தமிழ் மொழியிலும் சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் தோற்றம் காண முன்னர், அதற்கு முன்னோடியாக வாய்மொழி மூலம் கதைகள் பல வழங்கப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ் நூலாகக் கொள்ளப்படும் தொல் காப்பியச் சூத்திரமொன்றில் இடம்பெறும் 'பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்'¹¹ எனும் அடிகளில் 'பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம் மொழி' என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் உண்மையில்லாத பொய்க் கதை, புனைகதை எனப் பொருள் கொள்வதையும், 'பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி' என்பதற்கு 'ஒன்றே மன்றும் செவிலிக்குரியதே' எனத் தொல்காப்பியர் செய்த சூத்திரத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர் 'தலைமகளை வற்புறுத்தும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற்குரியர் என்பது இதன் கருத்து' எனக் கூறியுள்ளார். இதன் மூலம் கதை புனைந்துரைத்தல் பண்டைய இயல்பு என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும், பாமரர் பாடல்கள், பழம் பாடல்கள், தேசிங்குராசன் கதை, நல்லதங்காள் கதை போன்ற வாய்மொழிக் கதைகள் இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறு வாய்மொழிச் செல்வாக்குடன் வழங் கப்பட்டு வரும் இப்பழங்கதைகளே புனைகதை இலக்கிய வடிவத்தின் மூலங்கள் எனப்படுகின்றன. இவற்றை இளமை மாறா கிழட்டுக் கதைகள் என்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

சங்க இலக்கியங்களான குறுந்தொகை, கலித்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு, அகநானூறு போன்ற தொகுதிகளில் காணக் கிடக்கும் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொரு சிறுகதையை நினைவூட்டும் வண்ணம் அமைந்திருப்பதுடன், கலித்தொகையில் அமைந்துள்ள சில செய்யுட்கள் சிறுகதைகளை ஒத்தே காணப்படுகின்றன.

மேலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற காப்பியங்களில் இடம்பெறும் கிளைக்கதைகளும் இன்றைய சிறுகதைப் போக்கினையே கொண்டுள்ளதாகக் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இத்தன்மைகள், தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்திற்குக் கால்கோளாக அமையப்பெறினும், நவீன இலக்கியக் கொள்கைகளுடன் கூடிய தமிழ்ச் சிறுகதை தோற்றம் காண ஐரோப்பியரின் வருகை காரணமாக ஏற்பட்ட சமுதாய மாற்றம், அறிவியல் முன்னேற்றம், ஆங்கில இலக்கிய அறிமுகம் என்பனவே முக்கிய காரணங்களாக அமைந்தன.

இனி நாம் உரைநடையிலமைந்த சிறுகதையின் தோற்றத்தைச் சற்று நோக்கின், உலக அரங்கில் இத்தகைய முயற்சிக்கு வித்திட்ட பெருமை அமெரிக்கச் சிறுகதை மரபின் தோற்றுவாயாக கருதப்படுபவரான வொஷிங்டன் இர்வின் (Washington Irvin) என்பவரையே சாரும். இவரது 'ஸ்கெச் புக்' (The Skech book) எனும் தொகுதியிலுள்ள 'ரிப்வான் விங்கிள்' (Ripvan Winkle) எனும் சிறுகதையே முதல் அமெரிக்கச் சிறுகதைப் படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், உலகச் சிறுகதை முயற்சியின் தோற்றுவாயாகவும் கணிக்கப்படுகிறது. இவரைத் தொடர்ந்து, எட்கார் அலன் போ (Edgar allan Poe), நதானியல் அதர்ன் (Nathaniyal Hawthorn) போன்றோர் சிறுகதை முயற்சிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். நதானியல் அதர்ன் தமது சிறுகதைகளைத் திரட்டி 'திரும்பச் சொன்ன கதைகள்' (Twice Told Tales) எனும் தலைப்பில் வெளியிட்டதுடன், எட்கார் அலன் போ சிறுகதையைப் பற்றி முதன் முதல் கொள்கை வகுக்க முயன்றவர் என்ற பெருமைக்குரியவராயும் கருதப்படுகிறார். இவர்களைத் தொடர்ந்து, ரஷ்யாவில் செக்கோவ் (Chekhov), தூர்கனேவ் (Turgenev), கொகொல் (Gogol) போன்றோர் முக்கிய இடம் பெறுவதுடன், கொகொல் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தந்தையாகவும் மதிக்கப்படுகிறார். பிரான்சில் மெரிம் (Merimee), பால்சாக் (Balzac), மாப்பஸான் (Maupassant) போன்றோர் சிறுகதைத் துறையில் மிகவும் புகழ் பெற்றவர்கள். இங்கிலாந்தில் ரட்யாட் கிப்ளிங் (Rudyard Kipling), ஆர்.எல்.ஸ்டீவன்சன் (R.L.Stevenson), கதரின் மான்ஸ்பீல்ட் (Katherine Mansfield), தோமஸ் ஹார்டி (Thomas Hardy),

ஜோசப் கொன்ராட் (Joseph Conrad), ஹென்றி ஜேம்ஸ் (Henry James), ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் (James Joyce) போன்றோரும் முக்கியம் பெறுகின்றனர். எனினும், சிறுகதைத்துறையில் வடிவ உணர்வைக் கொண்டு சிறப்பான முறையில் சிறுகதைகளைப் படைத்தவர்களாக அமெரிக்க, ரஷ்ய, பிரான்ஸ் நாடுகளைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளே விளங்குகின்றனர்.

தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியை நோக்கின், மேனாட்டவரின் வருகை காரணமாகச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், அச்சியந்திரங்களின் வருகை, குறிப்பாக ஆங்கிலக் கல்வி போன்றன தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையின் வளர்ச்சியை நிர்ணயித்தன எனலாம். அந்த வகையில், இத்தாலி நாட்டுப் பாதிரி கொன்ஸ்டான்டியஸ் பெஸ்கி (Constantius Beschi 1680 - 1749) என்பவரது 'பரமார்த்த குருவின் கதை' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலே தமிழ் இலக்கிய உலகில் உரைநடையிலமைந்த முதற் சிறுகதைப் படைப்பாகும். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டில் அதுகால வரை வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டு வந்த கதைகள் மற்றும் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் என்பன சிறுகதைத் தொகுதிகளாக பதிப்பிக்கப்பட்டு தமிழில் வெளிவரத் தொடங்கின. 1826இல் தாண்டவராய முதலியார், மராத்தி மொழியிலமைந்த சோமசன்மாவின் 'பஞ்ச தந்திரக் கதைகள்' எனும் நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும், வடமொழியிலமைந்த 'கதாசரித்சாகரம்' எனும் நூலில் காணப்பட்ட சில சிறுகதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து 'கதாசிந்தாமணி' எனும் பெயரிலும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இவற்றை விட, ஈசாப்பின் நீதிக் கதைகள் (1853), மதனகாமராஜன் கதை (1855), மயில் ராவணன் கதை (1868), முப்பத்திரண்டு பதுமைக்கதை (1869), தமிழறியும் பெருமாள் கதை (1869), விவேக சாகரம் (1875), கதா சிந்தாமணி (1876) என்பவற்றுடன், பண்டிதர் ச.ம.நடேச சாஸ்திரியின் தக்கணத்துப் பூர்வ கதைகள் (1880), திராவிட மத்திய காலக் கதைகள் போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுடன் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் வழங்கப்பட்டு வந்த தெனாலிராமன் கதை, மரியாதை இராமன் கதை என்பனவும் தமிழில் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இப்பதிப்பு முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து சுதேசிகள் தாமும் சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளை மேற்கொண்டதுடன், அவற்றைச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களாகவும் வெளியிடத் தொடங்கினர். ஆனோல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் 'நன்னெறிக் கதா சங்கிரகம்', வீராசாமிச் செட்டியாரின் 'விநோதரஸ மஞ்சரி', செல்வக்கேசவராய முதலியாரின் 'அபிநவக் கதைகள்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கன. இத்தகைய இவர்களது சிறுகதை முயற்சிகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்தவையாக, உதயதாரகை (1841), தினவர்த்தமானி (1855), விவேகபானு,

வித்தியா பாணு, சக்கரவர்த்தினி, புதுவைக் கலைமகள், வித்தியாவி்காரிணி, விவேக போதினி (1908) போன்ற சஞ்சிகைகள் காணப்படுகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் இவ்வாறான சிறுகதை முயற்சிகள் இடம்பெற்றிருந்த போதும், தற்கால உருவ உத்திகளுடன் கூடிய சிறுகதைகளாக இவை அமையவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தி முதன் முதல் நவீன உருவ உத்திகளைக் கையாண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்தவராகக் கொள்ளப்படுபவர் வரகனேரி வேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயர் எனப்படும் வ.வே. சு.ஐயரே. '...கதைகள் கவிதை நிரம்பியனவாய் ரஸபாவோ பேதமாய் இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்...' ¹² என்ற ரீதியில் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் உருவ உத்திகளைக் கையாண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்த முதல் படைப்பிலக்கியவாதியாக இவர் திகழ்கிறார். இவரைத் தொடர்ந்து மாதவையா, சுப்பிரமணிய பாரதி போன்றோர் சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். இத்தகைய பாரிய முயற்சிகளைக் கொண்டு தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய காரணத்தால், இவர்கள் மூவரும் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகின் முன்னோடிகளாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

இவர்களையடுத்து, தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையில் மேலும் பல புதுமைகள் படைத்து அதனை ஜனரஞ்சகப்படுத்திய பெருமை கல்கி என்றழைக்கப்படும் ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தியையே சாரும். இவரைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டில் தோற்றம் கண்ட மணிக்கொடி இதழும் அதனுடாகத் தலைசிறந்த படைப்பாளிகளாகத் தம்மை பரிணமிக்கச் செய்து கொண்ட புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், பிச்சமூர்த்தி, மௌனி போன்றோரும் தமது காத்திரம் மிக்க சிறுகதைப் படைப்புக்கள் மூலம் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையை உலக அரங்கிலும் பேசப்பட வைத்த தலைசிறந்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகளாக விளங்குகின்றனர்.

மேலும், சிறுகதை உலகில் புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அதனைப் புதிய திசையில் கொண்டு சென்றவர்களாக க.நா.சுப்பிரமணியம், தி.ஜானகிராமன், அழகிரிசாமி, சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன், இந்திரா பார்த்த சாரதி, சார்வாகன், நீல பத்மநாபன், அசோகமித்திரன், முத்துச்சாமி, பாலகுமாரன், வண்ணதாசன், இராஜ நாராயணன் போன்றோர் காணப்படுகின்றனர்.

இத்தகைய சிறுகதை வளர்ச்சியில், படைப்பாளிகளது பங்களிப்பு மட்டு மல்லாது, காலத்துக்குக் காலம் தோற்றம் கண்ட இலக்கியச் சஞ்சிகைகளினதும்,

பத்திரிகைகளினதும் பங்களிப்பும் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஓர் அம்சமாகும். மணிக் கொடி உட்பட தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் தோன்றிய ஏராளமான சஞ்சிகைகள் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகை முனைப்புடன் செயல்பட வைத்தன. இன்றும் காத்திரம் மிக்க பல இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தோற்றம் கண்டு, குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தம் சிறுகதை இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டு செல்வதனை நாம் அவதானிக்கலாம்.

இன்று தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் தொடர்பாகப் பல்கிப் பெருகி வரும் ஆய்வு முயற்சிகளும் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் விதந்து பேசப்படுபவையாக உள்ளன. இதுகாலவரை தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆய்வு முயற்சிகள் தொடர்பான விடயங்கள் பலவற்றைப் பேராசிரியர் க.அருணாசலம் தமது 'இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள்' எனும் நூலில் விரிவான முறையில் நோக்கியுள்ளார்.

2.3 ஈழத்தில் சிறுகதை வளர்ச்சி

அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களே ஈழத்திலும் புனைகதை இலக்கியம் தோற்றம் காண அடிப்படைக் காரணங்களாயின. 1832இல் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இலங்கை, அரசியல் சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளில் மாற்றங்கள் காண ஆரம்பித்ததும், அதுகாலவரை நிலவி வந்த நிலமானிய அமைப்பு சிதைவடைந்து, தனிமனிதனும் பொதுமக்களும் முக்கியம் பெறத் தொடங்கினர். குறிப்பாக, இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தி புதிய மத்தியதர வர்க்கமொன்று உருவாக வழிசமைத்ததுடன், புனைகதை இலக்கிய வடிவம் தோன்றி வளரவும் சாதகமாக அமைந்தது. இதற்கமைய ஏனைய நாடுகளைப் போல் நாவல் இலக்கியமே ஈழத்திலும் முதலில் தோன்றலாயிற்று. இதனைத் தொடர்ந்தே சிறுகதைகள் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்தன.

இந்தியச் சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து 1930களில் இருந்து பிரக்ஞை பூர்வமான சிறுகதைகள் ஈழத்திலும் எழ ஆரம்பித்தன. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கு மேற்கூறப்பட்ட சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் அடிப்படைக் காரணங்களாக அமையப் பெறினும், தமிழகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளே இதில் முக்கிய பங்கு வகிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. "இலங்கையர்கோன் மட்டுமன்றி, அவரது சமகாலத்தவர் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு

வகையில் தமிழகப் பத்திரிகைகளினதும், எழுத்தாளர்களினதும் தூண்டுதல் பெற்றவர்களே” எனும் கைலாசபதியின் கூற்று இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. ஆரம்பகால ஈழத்துச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளுக்குத் தமிழகச் சஞ்சிகைகளான மணிக்கொடி, சந்திரோதயம், கலாமோகினி, கிராம ஊழியன், பாரத தேவி, சூறாவளி, கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் போன்றன களமமைத்துக் கொடுத்ததுடன், இவர்களது படைப்புக்களில் தமிழக எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ந.பிச்சமுர்த்தி, மௌனி, சிதம்பர சுப்பிரமணியம் போன்றோரது பாதிப்புக்களும் காணக்கிடப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தோற்றம் 1930களில் எனக் கணிக்கப் பெற்றாலும், இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளும், தொகுப்பு முயற்சிகளும் நடந்தேறியுள்ளன. 1875இல் ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பத்திரிகையான உதயதாரகையில் வெளிவந்த ஆனோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் சிறுகதையே ஈழத்தின் முதல் சிறுகதைப் படைப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ‘நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்’ எனும் பெயரில் இவரது பல சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகின் முன்னோடிகளாகக் கருதப்படும் வ.வே.சு.ஐயர், சுப்பிரமணிய பாரதி, மாதவையா போன்றோரை விட, காலத்தில் முந்தியவராக ஆனோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை கருதப்படுவதால், இவரே தமிழ்ச் சிறுகதை உலகின் முன்னோடி எனக் கூறுவோரும் உள்.

ஆனோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து, இதே காலப்பகுதியில் பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம் பிள்ளை என்பார் மரியாதை இராமன் கதை, கோமுட்டி கதை, மூடர் கதை போன்ற ஏழு கதைகள் அடங்கிய ‘கதாசிந்தாமணி’ எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து, தம்பிமுத்துப்பிள்ளையால் வெளியிடப்பட்ட நூற்றியொரு ஊர்க் கதைகள் அடங்கிய சிறுகதைத் தொகுதியும், ஐதுருஸ் லெப்பை மரைக்காயரால் வெளியிடப்பட்ட ‘ஹைதர் ஷா சரித்திரம்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதியும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையின் ஆரம்ப முயற்சிகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய முயற்சிகளைத் தொடர்ந்தே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சமூக, பொருளாதார பண்பாட்டு மாற்றங்களையும், இந்தியச் சிறுகதைகளின் செல்வாக்கையும் உள் வாங்கிக் கொண்டு 1930களில் இருந்து பிரக்ஞை பூர்வமான முறையில் ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் தோற்றம் காண ஆரம்பித்தது.

இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன், சுயா, ஆனந்தன், பாணன், பவன், கோ.நடேசையர், நவாலியூர் சோ.நடராஜன் போன்றோரை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு 1930களில் இருந்து ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் எழுச்சி காணத் தொடங்கியது. மேற்குறிப்பிட்ட படைப்பாளிகளுள் இலங்கையர் கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவருமே இக்காலப்பகுதியில் முக்கியம் பெறுகின்றனர். இவர்களது எழுத்து முயற்சிகளுக்குத் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுடன் ஈழத்தில் தோற்றம் கண்ட ஈழகேசரி (1930) போன்றனவும் களமமைத்துக் கொடுத்தன. இக்காலச் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கங்கள் பெரும்பாலும் வரலாற்றுச் சம்பவங்களாகவும், காதல் மன உணர்வுப் போராட்டங்களாகவும் அமைந்திருந்தன. 'இந்திய இலக்கியங்களையும், மேனாட்டு இலக்கியங்களையும் ஓர் உன்மத்த நிலையிலிருந்து கற்றுக்கொண்டு, தாமும் இலக்கியம் அமைத்தல் வேண்டும் எனும் வெறியில் எழுதியவர்கள் இவ் எழுத்தாளர்கள்'¹³ என்ற காரணத்தினால் உள்ளடக்கங்கள் அவ்வாறு அமையப் பெற்றிருக்கலாம்.

1930களில் காவிய ரசனை கொண்ட சிறுகதைப் பண்பு, 1940களில் சமூகப் பண்பு கொண்டதாய் மாற்றமடைந்தது. தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள், காந்தியத் தாக்கம் என்பனவே இதற்குக் காரணமாய் அமைந்ததுடன், சிறுகதை இலக்கியம் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகவும் பயன்படத் தொடங்கியது. இதனால் ஆழமும் விரிவும் பெற்ற சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கங்கள் சமூக வாழ்க்கை முரண்பாடுகளை நோக்கி நகரத் தொடங்கின. இச்சிறுகதை வளர்ச்சி மேலும் மேலும் முனைப்புப் பெறும் வகையில், 1943இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சங்கமும், அதனூடாக 1946இல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையும் காத்திரமான பங்களிப்புக்களை நல்கி ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்தன.

அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, தி.ச.வரதராசன், வ.அ.இராசரத்தினம், காவலூர் ராசதுரை, முத்துலிங்கம், கே.வி.நடராஜன், கனகசெந்திநாதன், சு.வேலுப் பிள்ளை, சொக்கன் போன்ற எழுத்தாளர் தலைமுறை இக்காலப் பகுதியில் உருவாகியதுடன், இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும், முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் இவர்களது சிறுகதைகளில் வலுப்பெறத் தொடங்கின. இதனால் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் 1940கள் மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனவும் குறிப்பிடப் படுவதுண்டு.

1930 தொடக்கம் 1949 வரையான இக்காலகட்டத்தை 'சமுதாய சீர்திருத்தக் காலம்'¹⁴ எனத் தன் 'ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு' எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார் செங்கை ஆழியான்.

சாதியம், வறுமை, ஆலயப் பிரவேசம், பலியிடுதல், காதலனுபவங்கள், குடும்ப வாழ்வு, பண்பாடு போன்ற உள்ளடக்கங்கள் இச்சிறுகதைகளில் முனைப்புப் பெறுவதைக் காணலாம். அவ்வகையில், ஆனந்தனின் 'தண்ணீர்த் தாகம்', சம்பந்தனின் 'துறவி', சி.வைத்தியலிங்கத்தின் 'பாற்கஞ்சி', இலங்கையர்கோனின் 'வெள்ளிப் பாதசரம்', 'நவாலியூர் நடராஜனின் 'கற்சிலை', அ.செ.முருகானந்தனின் 'வண்டிச் சவாரி', இராஜ அரியரத்தினத்தின் 'வயலுக்குப் போட்டார்', 'கனக செந்தி நாதனின் 'ஒருபிடி சோறு', தாழையடி சபாரத்தினத்தின் 'குருவின் சதி', பவனின் 'ஆசைச் சட்டம்பியார்', சோ.தியாகராஜனின் 'நல்ல மாமி', வரதரின் 'விபச்சாரி', சு.வே.யின் 'பாற்காவடி', கசினின் 'குஞ்சு மாணிக்கம்', கு.பெரியதம்பியின் 'அம்மான் மகள்' போன்றன குறிப்பிடத்தக்கச் சிறுகதைகளாகும்.

1950களில் நாட்டில் ஏற்பட்ட உக்கிரமான அரசியல் நிலவரங்கள், சமுதாயப் பொருளாதாரக் காரணிகள் என்பன மேலும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையை முனைப்பும் வலுவும் பெறச் செய்தன. கலை கலைக்காகவே எனும் சித்தாந்தம் விடுபட்டு, கலையும் இலக்கியமும் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவே எனும் கொள்கை இக்காலப் பகுதியில் உரம்பெற்றது. யாழ்ப்பாணம் உட்பட மட்டக் களப்பு, திருகோணமலை, கொழும்பு, மலையகம் போன்ற பிரதேசங்களில் இருந்து அடிநிலை மக்களும் தம்மைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமித்துக் கொண்டு, மண்வாசனை மிக்க இலக்கியங்கள் படைக்கத் தொடங்கினர்.

இக்காலப்பகுதியில் மரபு வாதம், மார்க்சிய முற்போக்குவாதம், இடதுசாரி எதிர்க்கருத்து வாதம், தமிழ்ச் தேசிய வாதம் என்பன முனைப்புப் பெற்றதனால், சிறுகதைகளினூடாக அரசியல் போராட்ட நிலைகள், சாதியமைப்புப் பிரச்சினைகள், ஒடுக்கப்பட்டோரின் அவலங்கள், பெண்களின் நிலைகள், தொழிலாளர் விவசாயிகளது பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், வாழ்க்கைத் துன்பங்கள் முதலியன துல்லியமான முறையில் சித்திரிக்கப்பட்டதுடன், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், மலையக மக்களின் அவல வாழ்க்கை என்பனவும் அவ்வப் பிரதேச எழுத்தாளர்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப் பட்டன.

இக்காலப்பகுதியில் சிறுகதைகள் யதார்த்தபூர்வமான உள்ளடக்கங்களைப் பெற்றதுடன், உருவ உத்திப் பரிசோதனை முயற்சிகளும், காத்திரமான முறையில் பேச்சு வழக்கும் சிறுகதைகளில் இடம்பெறத் தொடங்கின. செங்கை ஆழியானின் 1950 தொடக்கம் 1960 வரையான காலப்பகுதியை 'முற்போக்கு காலம்'¹⁵ என்கிறார். அவ்வகையில், வ.அ.இராசரத்தினம், எஸ்.பொன்னுத்துரை, பித்தன், என்.கே.ரகுநாதன், புதுமைலோலன், கே.டானியல், செ.கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, நாவேந்தன், தேவன் - யாழ்ப்பாணம், அகஸ்தியர், பத்மா சோமகாந்தன், சிற்பி, அன்புமணி, அ.முத்துலிங்கம், அருள் செல்வநாயகம், மு.தளையசிங்கம், பவானி, நீர்வை பொன்னையன், உதயணன், நவம், காவலூர் ராசதுரை, பொ.தம்பி ராசா, த.ரஃபேல், செந்தூரன், க.சா.அரியநாயகம், அ.பொன்னுத்துரை, இ.நாக ராஜன், குறமகள், ஏ.வி.பி.கோமஸ், ம.த.லோறன்ஸ், எஸ்.எல்.சவுந்தரநாயகம் (வண்ணியூர்க் கவிராயர்), நந்தி, கே.வி.நடராஜன், சசிபாரதி சபாரத்தினம், என்.எஸ். எம்.ராமையா, அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது போன்றோர் 1950களிலிருந்து முக்கியத்துவம் பெறும் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளாவர்.

அறுபதுகளின் இறுதியில் சிறுகதைத் துறைக்குப் பிரவேசித்து, ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களாக, செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், குந்தவை, க.பரராஜ சிங்கம், (துருவன்) அங்கையன் கைலாசநாதன், சிதம்பர பத்தினி, நந்தி, பெனடிக்ற் பாலன், வண்ணை சிவராஜா போன்றோர் காணப்படுகின்றனர். இக்காலகட்டத்தில் பேராசிரியர்களது சிறுகதை முயற்சிகளும் குறிப்பிடத்தக்கனவாக அமைந்துள்ளன. அம்பலத்தாடி எனும் புனைப்பெயரில் கைலாசபதி எழுதிய 'கலையும் சிலையும்', அ.சண்முகதாசின் 'ஐயோ பவானி', சி.தில்லைநாதனின் 'வாழ்க்கைச் சுழலிலே' போன்ற சிறுகதைகள் இவ்வகையில் சிறப்புப் பெறுகின்றன. இவர்களைத் தவிர, வரதரது 'கற்பு', வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'தோணி', எஸ்.பொன்னுத்துரையின் 'தேர்', என்.கே.ரகுநாதனின் 'நிலவிலே பேசுவோம்', புதுமைலோலனின் 'அப்பலங்கா', கே.டானியலின் 'வள்ளி', செ.கணேசலிங்கனின் 'வெறியில் நடந்தது', டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', சு.இராசநாயகனின் 'இதயத் துடிப்பு', சிற்பியின் 'கோயில் பூனை', அ.முத்துலிங்கத்தின் 'பக்குவம்', மு.தளையசிங்கத்தின் 'தேடல்' போன்றன இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளாகக் கொள்ளத்தக்கன. இச்சிறுகதை முயற்சிகளுக்கு ஈழத்திலெழுந்த சுதந்திரன், தினகரன், கலைச்செல்வி போன்ற பத்திரிகைகள் சிறந்த களங்களாக விளங்கின.

எழுபதுகளில் ஈழத்துச் சிறுகதைப் போக்கில் சற்று மந்த நிலை காணப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இக்காலப்பகுதியில் தீவிரமடைந்த அரசியல் நிலைமைகளையும், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்கேற்ற சிறந்த இலக்கிய வடிவமாக நாவலிலக்கியம் கருதப்பட்டதால் அதுவரை காலமும் சிறுகதையாசிரியர்களாகக் காணப்பட்டோர், நாவலாசிரியர்களாகப் பரிமாணம் கண்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். இதில் செ.கணேசலிங்கன், டானியல், பெனடிக்ற்பாலன், செ.யோகநாதன், எஸ்.அகஸ்தியர், செங்கை ஆழியான், சாரல் நாடன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

எனினும், எழுபதுகளில் ஈழத்தில் சிறுகதையாசிரியர்கள் உருவாகாமல் இல்லை. அ.யேசுராசா, குப்ளான் சண்முகம், ஐ.சாந்தன், லெ.முருகபூபதி, திக்குவல்லை கமால், எம்.எல்.எம்.மன்கூர், டானியல் அன்ரனி, அந்தனி சேவியர், முத்துராசரத்தினம், எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா, மண்டுர் அசோகா, சிறிதரன், சட்டநாதன், தெணியான், உமாவரதராசன் போன்றோர் எழுபதுகளில் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குட்பிரவேசித்தவர்களே. இக்காலப்பகுதியில் சிறுகதை இலக்கியத்தின் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும், மொழிநடையிலும் புதிய போக்குகள் தென்படத் தொடங்கின.

எண்பதுகளில் இலங்கையில் இன முரண்பாடுகள் மேலும் கூர்மையடைந்ததினால், அவற்றைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய சாதனம் சிறுகதை இலக்கியமே என்ற உண்மை உணரப்பட்டதால் மீண்டும் சிறுகதை இலக்கியம் முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டதுடன், இக்காலப் பகுதியிலிருந்து ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் புதிய வீச்சுடன் எழுச்சி கண்டது. ஏராளமான இளம் படைப்பாளிகள் சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனாலேயே, 1961 தொடக்கம் 1983 வரையிலான காலப்பகுதியை ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியின் புத்தெழுச்சிக் காலமாகக் காண்கிறார் செங்கை ஆழியான்.

இக்காலப்பகுதி சிறுகதைகளில் சாதியம், வர்க்கியம், இனத்துவம், பெண்ணியம் போன்ற உள்ளடக்கங்கள் முனைப்புப் பெற்றதுடன், சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, கலைச்செல்வி, மலர், வசந்தம், விவேகி, சிரித்திரன், மல்லிகை, ஈழநாடு, தேசாபிமாணா செய்தி, தேனருவி, கலைவாணி, இளம்பிறை, வசந்தம், அஞ்சலி, குமரன், பூரணி, தாயகம், அமிர்தகங்கை, சுடர், அலை, சமர் போன்ற பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவின. இவற்றைத் தவிர, பிரதேச ரீதியான இலக்கிய

வட்டங்கள் போன்றனவும் தோற்றம் பெற்று சிறுகதைத் துறையை வளப்படுத்தின. இவ்வகையில் 1965இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றம் கண்ட இலக்கிய வட்டம் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியங்களுக்கெதிராக தமிழ் நாட்டினர் பல்வேறு சர்ச்சைகள் எழுப்பியதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஈழத்திலக்கியங்களுக்கு அகராதி வேண்டும். இலங்கை இலக்கியத்தை இங்கு எல்லோரும் பரவலாகப் புரிந்து கொள்ள இலங்கைப் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சில சொற்கள் இடையூறாக இருக்கின்றன. அவற்றுக்கு அடிக்குறிப்புக்கள் தேவை என்ற தமிழ் நாட்டினரின் கருத்து, ஈழத்திலக்கியங்கள் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் பரிட்சைய மின்மையையே என்பதை விட, அக்கறையின்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றது எனக் கூறுவது பொருத்தமாகும். ஏராளமான பேச்சு மொழிகள் கொண்ட தமிழ் நாட்டு இலக்கியங்களை இலங்கையர் விளங்கிக் கொள்கையில், மிகவும் குறைவாக உள்ள ஈழத்துப் பேச்சுவழக்குச் சொற்களைத் தமிழ் நாட்டினரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாமைக்குக் காரணம், தமிழ் நாட்டு இலக்கியங்கள் மீது இலங்கையர் எவ்வளவு தூரம் ஆர்வம், ஈடுபாடு காட்டி வருகின்றனரோ, அவ்வளவு தூரம் தமிழ் நாட்டினரால் ஈழத்திலக்கியங்கள் மீது ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் காட்ட முடிவதில்லை. ஈடுபாடு கொள்ள முயற்சி செய்வதில்லை என்பதே அடிப்படை உண்மையாகும்.

எனினும், இன்று தமிழ் நாட்டு சிறுகதைத் துறையுடன் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியை ஒப்பு நோக்குகையில் தென்னிந்தியாவைக் காட்டிலும் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி தனித்துவமானதாயும், துரித நடையில் செல்வதாயும் பலரும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றமை அவதானிக்கத்தக்கது. '... தென்னகத்தில் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்குள் மூன்று நான்கு சிறுகதை எழுத்தாளரே தோன்றியுள்ளனர். அங்கு ஒருவித மந்த நிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால் ஈழத்திலே நன்கு பிரகாசிக்கக்கூடிய திறமைசாலிகள் அரும்பியுள்ளனர்...' ¹⁶ என்ற கைலாசபதியின் கூற்றும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி நாம், எண்பதுகளில் இருந்து இற்றைவரை ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியை நோக்கின், போர்க்காலச் சூழல், நவீன இலக்கியப் போக்குகள் என்பன இக்காலச் சிறுகதைகளில் பிரதிபலித்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம். போர்க் காலச் சூழல் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கமாக அமைகையில், தமிழர்களின் உரிமைக்குரல், ஆயுதமேந்திய இளைஞர்களின் போராட்டம், இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கள், அதனூடாக விளைந்த உயிரழிவுகள், இடப்பெயர்வுகள், புலப்

பெயர்வுகள், அகதி வாழ்க்கை அவலங்கள், பாலியல் வன்முறைகள் போன்றன யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுவதைக் காணலாம். எஸ்.பொன்னுத்துரையின் 'ஆண்மை', நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன', செங்கை ஆழியானின் 'ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்', 'சாகாத மானுடம்', 'மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள்', தெணியானின் 'துச்சாதனங்கள்', ராஜகாந்தனின் 'எரிதழுவில் வாழும் மனிதம்', செம்பியன் செல்வனின் 'காண்டபம்', கோகிலா மகேந்திரனின் 'மனதையே கழுவி', ஓட்டமாவடி அறபாத்தின் 'விருட்சம்' போன்ற ஏராளமான சிறுகதைகள் யதார்த்தபூர்வமான சித்திரிப்புகளுடன் கூடிய குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளாக அமைந்துள்ளன.

நவீனத்துவம், பின்னவீனத்துவம், இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல் வாதம், பெண்ணிய வாதம் போன்ற புதிய திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் இக்காலப் பகுதிச் சிறுகதைகளில் இடம்பிடித்ததெனலாம். ரஞ்சகுமார், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், திருமலை சுந்தா, எஸ்.எச்.நிஃமத், ஒலுவில் அமுதன், உமா வரதராஜன், ரூபராணி ஜோசப், கெக்கிறாவை ஸஹானா, வாகரை வாணன், ஓட்டமாவடி அறபாத், ப.ஆப்டீன், சுதாராஜ், ராஜகாந்தன், மலரன்பன், ஜெயமோகன், தாமரைச் செல்வி, அழகு சந்தோஷ், ச.முருகானந்தன், மு.அநாதரட்சகன், மாத்தளை வடிவேலன், மு.பஷீர், மா.பாலசிங்கம் போன்ற எண்ணிலடங்கா சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் எண்பதுகளில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றனர். இவர்களது சிறுகதை முயற்சிகளுக்கு ஈழத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கி வருவதுடன், குறிப்பிடத்தக்க வகையில் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி தொடர்பான ஆய்வு முயற்சிகளும், சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகளும் கூட இடம்பெற்று வருகின்றமை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஓர் ஆரோக்கியமானதொரு நிலையாகும்.

இன்று சிறந்ததொரு வளர்ச்சி நிலையைக் கண்டுள்ள ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம், அதன் ஆரம்ப வளர்ச்சியில் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு விளங்கினும், இன்று தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் அதன் தனித்துவம் பேணப்படுகின்றமையை அவதானிக்கலாம். சிறுகதை இலக்கியத்திற்கே உரித்தான வகையில் யதார்த்த நிலைகளுக்கு ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் முக்கிய இடம் அளிக்கின்றமையே இதற்குக் காரணமாகும். '...தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களை விட இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தின் எதார்த்த நிலைமிக ஆழமானது, நுணுக்கமானது என்று சொல்லலாம். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தனித்தன்மையே சமுதாயப் பார்வைதான்'¹⁷ எனப்படுகின்றது. மேலும்,

'சுவாரஸ்யமான காதல் கதைகளும் அதீத கற்பனைக் கதைகளும் இலங்கையில் எழுதப்படவில்லை எனக் கூறமுடியாது. ஆயினும், எதார்த்த வாழ்வனுபவங்களை ஓட்டிய சிறுகதைகளுக்கு இந்நாட்டில் உரிய இடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. சமுதாய, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகள் சிறுகதைகளிலே ஆழமாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. சாதிப்பிரச்சினை, இனப்பிரச்சினை, தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை முதலான பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்து ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன'¹⁸ எனும் கூற்றும் அவதானிக்கத் தக்கதாகும்.

மிகக் குறுகிய கால எல்லையில் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சிறப்பானதொரு வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளதுடன், புனைகதை இலக்கியங்களுக்குரிய பண்புகள் அமையப் பெற்றும் இவை காணப்படுகின்றமை இவற்றின் விசேட அம்சமாகும். 'புனைகதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அது சமகால சமுதாய வாழ்வனுபவங்களின் அடியாகப் பிறப்பது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை எடுத்து நோக்கினால், அவற்றுட் பெரும் பாலானவை உணர்வுக்கு விருந்தளிப்பனவாகவும், சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவும், வாழ்வையும் மனிதரையும் புரிந்து கொள்ள உதவுவனவாகவும், பல்வேறு பிரதேசங்களின் வாழ்க்கை முறைகளைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.'¹⁹

2.4 சஞ்சிகை விளக்கம்

மக்கள் வாழ்வியலுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட சாதனங்களுள் சஞ்சிகைகளுக்கு மிக முக்கிய இடம் வழங்கப்படுவதுண்டு. இதற்குக் காரணம் சமுதாய நலன், அறிவியல், அரசியல் விழிப்புணர்வு, இலக்கிய வளர்ச்சி, ஆன்மீகம், கல்வி, கலை எனச் சமுதாயத்தின் பாற்பட்டு இவை இயங்குவதனாலாகும்.

சஞ்சிகை எனும் சொல்லுக்கு இதழ், ஏடு, பத்திரிகை, தாளிகை எனப் பலப் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் சஞ்சிகை, பத்திரிகை என்பன வட சொற்கள் என்றும் ஏனையவை தமிழ்ச் சொற்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

வரலாற்று ரீதியில் சஞ்சிகையின் தோற்றத்தை நோக்கின், ஜேர்மனியில் ஸ்ட்டாஸ்பர்க் எனும் நகரிலிருந்து வெளிவந்த 'ரிலேசன்' என்ற பத்திரிகையே உலகின் முதற் பத்திரிகையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தமிழ்ச் சஞ்சிகை உலகை நோக்கின், 1831இல் சென்னையிலிருந்த கிறிஸ்தவப் பிரசாரக் கழகம் வெளியிட்ட 'தமிழ்ப் பத்திரிகை' (Tamil Magazine) என்பதே முதல் பத்திரிகையாகும். இதனையடுத்து வெளிவந்த மிஸனரி கிளேன்ஸ் (1840), பிரென்ட்லி இன்ஸ்டரக்டர் (1840), நற்போதகம் (1848) போன்ற பத்திரிகைகள் வெளியாகின. இவை முழுக்க முழுக்க கிறிஸ்தவ பிரசாரக் கருவிகளாகவே அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த பாலதீபிகை (1840), சிறுபிள்ளை நேசத் தோழன் (1849) போன்றன சிறுபிள்ளைகளுக்காகவும், அமிழ்தவசணி (1860), சுருணபோதினி (1883) போன்றன மகளிருக்காகவும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஏடுகளாகும். தொடர்ந்து பர்சிவல் பாதிரியாரால் நடாத்தப்பட்ட தினவர்த்தமானி (1852) தமிழ் மக்களிடையே மிகந்த செல்வாக்குப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த சுதேசமித்திரன் (1882), இந்தியா (1907), விஜயா, தேசபக்தன் (1917), நவசக்தி (1920), தமிழ்நாடு (1922), சங்கு (1930), தினமணி (1934), தினசரி (1944) போன்றன விடுதலையுணர்வைத் தூண்டும் பொருட்டு வெளிவந்தவையாகும். இவ்வாறு வெளிவந்த இதழ்களுள் சிறு சஞ்சிகைகள் அல்லது சிறு பத்திரிகைகளுக்கான வரவேற்பு மிக அதிகம் என்றே கூறவேண்டும். காரணம், மக்கள் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய ஒவ்வொரு துறைக்கும் தனிப்பட்ட ரீதியில் சஞ்சிகைகள் எழுந்தமையேயாகும். அவ்வகையில் இலக்கிய இதழ்கள், செய்தி இதழ்கள், அரசியல் இதழ்கள், பகுத்தறிவு இதழ்கள், தனித்தமிழ் இதழ்கள், மகளிர் இதழ்கள், சிறுவர் இதழ்கள், பொழுதுபோக்கிதழ்கள், பொதுவுடைமைக் கொள்கை இதழ்கள், கலையிதழ்கள், அறிவியல் இதழ்கள், விளையாட்டிதழ்கள், ஆய்விதழ்கள், துணுக்கு இதழ்கள், மருத்துவ இதழ்கள், தகவல் தொழிற்றுறை இதழ்கள் எனப் பலவாறாக வகைப்படுத்தி நோக்கலாம். இதனடிப்படையில், இச்சிறு பத்திரிகைகள் அல்லது சஞ்சிகைகளின் தோற்றம் 'குறிப்பிட்ட ஒரு தத்துவம் அல்லது கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு குழு இயங்கும் போது அதற்கான வெளியீட்டு முறைமைக்கேற்ற ஒரு சாதனம் தேவைப்படுகிறது. அச்சாதனமாக சிறு பத்திரிகை அமைய முடியும்'²⁰ எனும் ரீதியில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இச்சஞ்சிகைகளின் தன்மைகளைப் பற்றி நோக்குகையில்,

1. குறைந்த படிக்களே வெளிவரும். இவை தட்டச்சு, கையெழுத்து என்ற எந்த விதத்திலும் வரும் தன்மையன.

2. வணிக நோக்கம், விளம்பரப் பற்று ஆகியவை இன்றி நடத்தப்படுவன.
3. குறிப்பிட்ட தத்துவம் அல்லது கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவருவன.
4. வாசகர்களின் இரசிகத் தன்மையை வணிகம் செய்வதில்லை. மாறாகத் தனது கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தி, வாசகனைத் தெளிவு பெறச் செய்வதில் முன் நிற்பன.
5. அச்ச அமைப்பு, வடிவ அமைப்பு, பட விளக்கங்கள் அல்லது படக் கவர்ச்சி போன்றவற்றை முதன்மைப்படுத்தாது, மாறாகத் தாம் கொண்டிருக்கும் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்ப அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையன.
6. தொடர்ந்து இவை வருவதில்லை. நிற்பதும், பின்னர் வருவதும் இவற்றின் இயல்பு. இதற்கு விதிவிலக்கானவை குறைவு.²¹

எனக் கூறப்படுவதுடன், இச்சஞ்சிகைகள் மக்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றை வெளிப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனப்படுகிறது. மேலும், சிறந்த உணர்வுகளை மக்களிடையே எழுப்ப வேண்டும் என்றும், குறைகளை அச்சமின்றி எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்ற காந்தியடிகளின் சஞ்சிகை தொடர்பான வாசகங்கள் அவதானிக்கத்தக்கன. இதை விட, 'சிறு சஞ்சிகைகள் என்பவை கலை, இலக்கியம், அரசியல் போக்குகளின் பல்வேறு நிலைகளைத் தொடர்புடைய கலைச் சூழலுடன் வெளிப்படுத்தும் போராட்டக் கருவிகளாகச் செயல்பட்டு, உண்மையான கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், அரசியல் தத்துவ பயிற்சிக்கும் வழி வகுக்கின்றன.'²² எனும் கருத்தும் சஞ்சிகைகளின் தனித்துவத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சியில் இச்சஞ்சிகைகளின் பணி மிகவும் அளப்பரியன எனக் கூறல் வேண்டும். அதிலும் சிறுகதை வளர்ச்சியில் இவற்றின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கனவாக உள்ளன. 'நாவல் இலக்கியத்தை விட வயதில் மிகவும் குறைந்த சிறுகதை ஓர் இலக்கிய வடிவமாக வளர்ந்திருப்பதோடு, தமிழ்ச் சஞ்சிகைத் துறைக்கு ஓர் இன்றியமையாத அங்கமாக விளங்குகின்றது'²³ என்பதன் வாயிலாகச் சிறுகதைத் துறைக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு தோன்றிய முதல் தமிழிலக்கிய இதழ் 'செந்தமிழ்' (1902) என்பதாகும். எனினும் 1841இல் ஈழத்தில் உதயதாரகை எனும்

இதழ் வெளிவந்துள்ளது. இவ்விதழ் அனோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் சிறுகதை முயற்சிகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்தமையினால், தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி உதயதாரகையுடனேயே ஆரம்பம் காண்கிறது எனலாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் இற்றைவரை இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த சஞ்சிகைகள் பல்கிப் பெருகிய வண்ணமே உள்ளன. இவை ஏராளமான படைப்பாளிகளுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. குறிப்பாக, தமிழில் சிறுகதை வளர்ச்சிப் பற்றிப் பேசுகையில், மணிக்கொடி இதழே சிறுகதை வளர்ச்சியின் ஒரு மைல்கல் எனலாம். 'மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களில் பலர் படைத்துத் தந்த சிறுகதைகள் இன்றைய இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு ஓர் ஆதாரமாக அமைந்து, சிறுகதைத் துறையின் இலக்கணத்தை முறையாக வரையறை செய்யது உதவுகிறது.²⁴ தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் மட்டுமல்லாது. இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு மேனாடுகளில் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகைகளும் குறிப்பிடத்தக்கன. அவ்வகையில், ஸ்ரான்ட் (Strand), ஆர்கசி (Argosy), பியர்சன்ஸ் மகசீன் (Pearsons Magazine), கிரைடீரியன் (Criterion), அடெல்ஃபி (Adelphi) போன்ற சஞ்சிகைகளின் பணிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

தமிழிலக்கிய உலகில் இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் சஞ்சிகையாசிரியர்களாகத் தம்மைப் பரிணமித்துக் கொண்டு இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமை இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினை மேலும் வலுப்படுத்து வனவாயுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக; விந்தன், ரகுநாதன், ஜெயகாந்தன், க.நா.சு. போன்றோருடன் முப்பத்தொன்பது வருடங்களையும் கடந்து மல்லிகை எனும் சஞ்சிகை வாயிலாக இலக்கியப் பணியாற்றி வரும் டொமினிக் ஜீவா போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர். இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் வெளிவந்த, வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகள் பற்றியதான மேலும் பல விடயங்கள் முதலாம் அத்தியாயத்தில் நோக்கப் பட்டுள்ளன.

சான்றாதாரம்

1. பியூலா மெர்சி.தா.எ
1974, 'சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்', இருபதில் சிறுகதைகள்
நாகர் கோவில், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் - பக் 7
2. அகிலன்
1981, கதைக்கலை (கட்டுரைகள்)
சென்னை, பாரி புத்தகப் பண்ணை - பக் 22
3. சுந்தரராஜன் (சிட்டி), பெ.கோ.சிவபாதசுந்தரம்.சோ
1989, தமிழில் சிறுகதை : வரலாறும் வளர்ச்சியும்
சென்னை, க்ரியா - பக் 4
4. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - ஒன்பது
1988, தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு - பக் 126
5. தண்டாயுதம்.இரா
1972, தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்
சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம் - பக் 18
6. பியூலா மெர்சி.தா.எ
1974, இருபதில் சிறுகதைகள்
நாகர் கோவில், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் - பக் 7
7. சுந்தரராஜன் (சிட்டி), பெ.கோ.சிவபாதசுந்தரம்.சோ
1989, தமிழில் சிறுகதை : வரலாறும் வளர்ச்சியும்
சென்னை, க்ரியா - பக் 5
8. மே. கு. நூ. பக் 4
9. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - ஒன்பது
1988, தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - பக் 126
10. கோதண்டராமன்.ப
1958, சிறுகதை - ஒரு கலை
சென்னை, ஏஷியன் பிரின்டர்ஸ் - பக் 3
11. சுந்தரராஜன் (சிட்டி), பெ.கோ.சிவபாதசுந்தரம்.சோ
1989, தமிழில் சிறுகதை : வரலாறும் வளர்ச்சியும்
சென்னை, க்ரியா - பக் 6-7

12. சிவத்தம்பி.கா
1967, தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
சென்னை, பாரிநிலையம் - பக் 22
13. சோமகாந்தன்
1992, ஈழத்து இலக்கியம் பல்துறை நோக்கு
சென்னை, குமரன் வெளியீடு - பக் 17
14. குணராசா.க (செங்கை ஆழியான்)
2001, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு
யாழ்ப்பாணம், வரதர் வெளியீடு - பக் 32
15. மே. கு. நூ. பக் 32
16. கைலாசபதி.க
1993, 'சிறுகதை' தேசிய இலக்கியமும், மரபுப் போராட்டமும்
சவுத் ஏசியன் பக்ஸ் - பக் 86
17. செந்தில்நாதன்.ச
1993, தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு
சென்னை, ஜனசக்தி அச்சகம் - பக் 95
18. தில்லைநாதன்.சி
1991, 'எமது சிறுகதைகளில் புதிய அனுபவங்கள்'
தேசிய தமிழ் சாஹித்திய விழா - சிறப்பு மலர் இந்து சமய தமிழ் கலாசார அலுவலர்கள்
இராஜாங்க அமைச்சர் அலுவலகம், பக் 45 - 46
19. மே. கு. நூ. பக் 45
20. தேவகௌரி.ம
1996, எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்,
யாழ்ப்பாணம், மல்லிகைப் பந்தல் - பக் 12
21. மே. கு. நூ. பக் 20
22. மே. கு. நூ. பக் 16
23. சிவபாதசந்தரம்.சோ
1984, 'சிறுகதை' தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை - 9,
சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் - பக் 208
24. மே. கு. நூ. பக் 208

இயல் மூன்று

தொண்ணூறுகளில் (1990) மல்லிகைச் சிறுகதைகளில்
சமுதாயப் பிரச்சினைகள்.

கூடந்த அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளாக ஈழத்தில் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன. 1950கள் வரையில் இவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் பெரும்பாலும் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்டவையாகவே விளங்கின. 1950களில் இருந்து இப்போக்கில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அதாவது, ஐம்பதுகளுக்குப் பின்னர் இன்று வரையில் புனையப்பெறும் ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் சமுதாயச் சார்பு மேலோங்கிக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். குறிப்பாக, ஐம்பதுகளின் பின்னரேயே ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் சமுதாயச் சார்பு உரம் பெற்றதெனலாம். எனினும், ஆங்காங்கு காதல் கற்பனைக் கதைகள் எழாமலுமில்லை. இவற்றை யும் கடந்து பெரும்பாலான சிறுகதைகள் சமூகம் சார்ந்தனவாகவே ஈழத்துச் சிறுகதையாசியர்களால் படைக்கப்படுகின்றன. என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேற்குறிப்பட்டவாறு ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் சமுதாயச் சார்பு வலுவும், உரமும் பெறுவதற்கு, ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மிக முக்கிய இடம் வகித்ததெனலாம். ஈழத்தமிழ் இலக்கியம், மக்கள் இலக்கியம், யதார்த்தம், மண் வாசனை போன்ற கருத்தியல்களை இம்முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முன் வைத்ததுடன், 'இலக்கியம் கீழ்த்தட்டு மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், உழைக்கும் வர்க்கம் முதலானோரின் வாழ்க்கை அவலங்களை, அவர்களது ஏக்கப் பெரு மூச்சுக்களை, எதிர்ப்பார்ப்புகளை பிரதிபலிக்க வேண்டுமெனவும், சாதிக் கொடுமை, சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, பெண்ணடிமைத்தனம், இனஒடுக்கு முறை ஆகிய அனைத்துச் சமுதாயத் தீமைகளையும் எரிக்கும் எரிசரமாகவும் பயன்பட வேண்டும்'¹ எனப் பிரகடனப்படுத்தியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. 1956ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தனிச் சிங்கள சட்டமும் அதன் விளைவாக தமிழ் மக்களிடையே விழிப்புணர்வுமே மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முக்கிய காரணங்களாக அமைந்ததெனலாம். இது தமிழ் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை யும், தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியதுடன் நின்று விடாது, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் திலும் தாக்கம் செலுத்தித் தமிழ்த் தேசியவாதம் எனும் கருத்து நிலையை வலுப் பெறவும் செய்தது. மேலும், மொழியுரிமை, பிரதேசவுரிமை போன்ற சிந்தனைகள் தோன்றவும் ஏதுவாயிற்று. இச்சிந்தனைப் போக்குகள் மார்க்சிய முற்போக்கு

வாதத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லவும், ஈழத்து இலக்கியத்தின் நோக்கு நிலையை யதார்த்தச் சித்திரிப்புக்களின் பால் திசை திருப்பவும் வழி வகுத்தன. இதனடிப்படையில் மார்க்சிய முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முக்கிய கோஷமாக 'ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்' எனும் கோட்பாடு அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்தின் தமிழிலக்கியம் தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதியாக அமையாது, ஈழத்தின் மண்வாசனையை மட்டுமே பிரதிபலிப்பதாக இருந்தல் வேண்டுமென முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள், ஈழத்து இலக்கிய வரிசையில், சிறுகதைகளிலேயே அதிக முனைப்புப் பெற்றன எனலாம். இத்தகைய போக்கிற்கிணங்க ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களாக எஸ்.பொன்னுத்துரை, செ.கணேசலிங்கன், என்.கே.ரகுநாதன், கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, காவலூர் ராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், ஈழத்துச் சோமு, அ.ந.கந்தசாமி, அகஸ்தியர் போன்றோர் காணப்படுகின்றனர்.

இன்று வெளிவரும் ஈழத்துச் சிறுகதைகளை நோக்கின், அவற்றில் மார்க்சிய முற்போக்கு வாதத்தின் தாக்கத்தினை நாம் அதிகம் காணலாம். ஆங்காங்கு ஓரிரண்டு சிறுகதைகள் காதல் கற்பனைகளுக்கு இடம்கொடுத்தாலும், பெரும்பாலான சிறுகதைகள் ஈழத்தின் யதார்த்தப் போக்கினை மண்வாசனையுடன் சித்திரிப்பதைக் காணலாம். இதற்கு ஈழத்துப் பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்களது எழுத்து முயற்சிகளும் மிக முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இதன் மூலம் அவ்வப் பிரதேசச் சமூகச் சித்திரிப்புகள் மண்வாசனையுடன் படைக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இச்சிறுகதைகளில் மக்கள் எதிர்நோக்கும் வறுமைக் கொடுமைகள், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது அவல வாழ்க்கை, அவர்களது ஏக்கங்கள், உணர்வுகள் என்பவற்றுடன், சமுதாயத்தில் நிலவும் சிறுவர் வன்முறைகள், சீதனக் கொடுமைகள், குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், இன முரண்பாடுகள் போன்றனவும் மண்வாசனையுடன் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இத்தகைய சிறுகதைப் படைப்புக்களிடையே மல்லிகைச் சிறுகதைகளும் முக்கியம் பெறுகின்றன. குறிப்பாக, தொண்ணூறுகளில் (1990) வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் ஈழத்துச் சமூகச் சித்திரிப்புக்கள் பல்வேறு கோணங்களில் நோக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிறுகதைகளில் மேற்கூறிய வண்ணம் சமூகத்தில் நிலவும் வறுமைக் கொடுமைகள், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், சாதியப் பாகுபாடுகள், சிறுவர் வன்முறைகள், குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், போலிப் பகட்டு வாழ்க்கை நிலைகள், மனிதாபிமான வெளிப்பாடுகள், மனிதாபிமானமற்ற தன்மைகள், தனிமனித உணர்வு வெளிப்பாடுகள் என சமூகத்தில் நாம் காணும் பொதுவான அம்சங்கள்,

அன்றாடம் நாம் எதிர்கொள்ளும் பல்வகைப்பட்ட மனிதர்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு யதார்த்தப் போக்கினின்றும் வழுவாது உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளன. மேலும், தொழிலாளரது அவல வாழ்க்கை, நகர வாழ்க்கையின் நெருக்கடி நிலை, சமுதாய, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு போன்றன பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்கள் மூலம் அவ்வப் பிரதேச மண்வாசனை கமழும் வகையில், கிராமிய பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை காத்திரம் மிக்கதாகும். இவ்வகையில், முதுபெரும் எழுத்தாளர்களதும், மேலும் பல்வேறு பிரதேச இளம் எழுத்தாளர்களதும் முயற்சிகளும், பங்களிப்புக்களும் அளவிடற்பாலன.

தொண்ணூறுகளில் (1990) மல்லிகையில் வெளிவந்த சமூகச் சித்திரிப்புக்களைக் கொண்ட சிறுகதைகளாக, ப.ஆப்டினின் 'வட்டத்திற்கு வெளியே', 'மனை', 'எஞ்சிய நாட்கள்', கே.ரீ.தவராஜாவின் 'குடை', 'அடிவளவுப் புளியமரம்', அல் அஸுமத்தின் 'சைவப்பிள்ளை', 'ராம்சே', 'சொர்க்க மலர்கள் நரகப் பிரவேசங்கள்', தெனியானின் 'ஆதங்கம்', 'மாற்றம் வந்துவிட்டது', திக்குவல்லை கமாலின் 'பதினான்கு நிமிடம்', 'நிழற்போர்', 'அன்று பிறந்த பாலகன்', 'பெருநாள் பிறை', 'மின்சாரக் கனவு', 'யாவருக்கும் புகலிடம்', டொமினிக் ஜீவாவின் 'O நெகடிவ்' நந்தியின் 'பல்லுக்கொழுக்கட்டை', 'கொடுமைக்கு அப்பால்', 'காலங்கள் இராகங்கள்', க.சட்டநாதனின் 'நீளும் பாலை', 'முடிவு', மா.பாலசிங்கத்தின் 'இப்படியும் ஒருவன்', 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்', 'அப்பாக்கள் சில பேர்', செ.போ.சிவநேசனின் 'மனிதரே போல', சுதாராஜின் 'புரியாதது', 'இட்ட அடி நோக', 'மனக்கணிதம்', ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி', யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்', வண்ணை சே.சிவராஜாவின் 'சேவையொன்று மூடப்படுகிறது', ஜெயமோகனின் 'தாளம்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பந்து', 'எக்சீமா', 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்', நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கத்தின் 'ஒரு நாயும் சில மனிதர்களும்', சி.சுதந்திரராஜாவின் 'ஹரங்கல', 'லும்பன் லீலை', 'நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்', 'ஒட்டுப்பால்'. 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்', 'கருமாந்திரம்', கே.விஜயனின் 'கனவான் அவதாரம்', ச.முருகானந்தனின் 'அப்பாவும் நானும்', தில்லைச் சிவனின் 'சவாரியும் சதியும்', செங்கை ஆழியானின் 'விறகு', பா.ரத்னசபாபதி ஐயரின் 'மஹாகம சேகர', மு.பஷீரின் 'தலைமுறை இடைவெளி', பாலரஞ்சனி சர்மாவின் 'பபியோவ்', 'சுமைதாங்கி', கே.கோவிந்தராஜின் 'சோக்கு சுந்தரம்', மாத்தளை வடிவேலனின் 'வதைப்படலம்', மலரன்பனின் 'பெரியதம்பியின் புள்ளி ஆடு', செ.யோகநாதனின் 'மூன்றாவது பக்கம்', சி.சிவாணியின் 'வெள்ளைத்துணி மனசு', எஸ்.முத்துமீரானின் 'மானுடம் உயிர் வாழ்கிறது', எஸ்.எச்.நிஃமத்தின் 'யுக புருஷர்கள்', கஸ்ஸாலி அஷ்டம்ஸ்சின் 'இக்ராமுடைய தன்மை', வடகோவை

வரதராஜனின் 'மழைப்பஞ்ச(ம்)ாங்கம்', அழகு சந்தோஸின் 'அலங்காரப் பொம்மைகள்' உட்பட 'டொக்டரின் கிறுக்கல்கள்' எனும் பெயரில் வெளிவந்த பவ்வேறு சிறுகதைகளுடன் மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் பலவும் சமுதாயச் சித்திரிப்புக்கள் கொண்டனவாயுள்ளன. அவற்றுள் 'ஒரு பிடி பேரீத்தம்பழம்', 'இருளில் ஒரு திரி', 'மண்ணெண்ணெய் நெடி', 'நாவிதர் சங்கம்' என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இனி நாம் இச்சிறுகதைகளில் சமூகச் சித்திரிப்புக்கள் எவ்வகையில் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை நோக்குவோம்.

இன்றைய உலகின் நடைமுறை உண்மையாக விளங்கும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களையும், அதனடியாகத் தோன்றும் வறுமைக் கொடுமைகளையும் மனங்கொண்டு பல சிறுகதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. நகரத்து வாழ்வானாலும், கிராமத்து வாழ்வானாலும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்கு மனிதன் முகங்கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கும் ஒரு குரூர சக்தியாகவும் இப்பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் விளங்குகின்றன. இது மனிதரது மன உணர்வுகளை மட்டுமல்லாமல், உயர் பண்புகளைக் கூடச் சிதைத்து, அவர்களை சுயநலம் மிக்கோராய் மாற்றி விடுகிறது. இத்தன்மைகளை உணர்த்தும் வகையில் மா.பாலசிங்கத்தின் 'இப்படியும் ஒருவன்', சி.சிவாணியின் 'வெள்ளைத்துணி மனசு', செங்கை ஆழியானின் 'விறகு', திக்குவல்லை கமாலின் 'பெருநாள் பிறை', சுதாராஜின் 'புரியாதது', 'இட்ட அடி நோக', ப.ஆப்டினின் 'மனை' போன்ற சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன.

ஏழை மக்களுக்காக வழங்கப்படும் உலர் உணவு அட்டைகள் வசதி படைத்தோருக்கு வழங்கப்படும் நிலைமையும், அதற்காக அவர்கள் ஓடித் திரிவதையும், ஆனால், ஓர் ஏழை தனக்காக ஓர் உலர் உணவு அட்டையைப் பெற்றுக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் பிரயத்தனங்கள் யாவும் தோல்வியிலேயே முடிவுறும் நிலைமையையும் மா.பாலசிங்கத்தின் 'இப்படியும் ஒருவன்' எனும் சிறுகதை வெளிப்படுத்துகிறது. இத்தகைய நிகழ்வுகளை இச்சிறுகதையின் வாயிலாக மட்டுமன்றி, நேரடியாகவே நாம் காண்கிறோம். இவ்வகையில் ஆசிரியர் உண்மையான சமூக நிலைமைகளை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரித்துள்ளார் எனலாம்.

பொருளாதாரப் பாதிப்புக்கள் ஏழை மக்களை எந்தளவு தூரம் வறுமைக் கோட்டிற்கு இழுத்துச் செல்கின்றன என்பதை சி.சிவாணியின் 'வெள்ளைத்துணி மனசு' பிரதிபலிக்கின்றது. வீட்டுக்குப் பாரமாக வாழும் பொறுப்பற்ற தந்தை. வீடுவீடாகச் சென்று கூலி வேலை செய்து வறுமையை விரட்டியடிக்க முனையும் தாய். இருவருக்கும் இடையில் நிறைவேறாத ஆசைகளுடனும், ஏக்கங்களுடனும்,

பரிதவிக்கும் சிறுமியொருத்தியின் மனவுணர்வுகள் வறுமைக் கொடுமையின் அவலத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. 'இந்த அப்பா இல்லாமல் வேறு அப்பாவாக அம்மா பார்த்திருக்கலாம்'² என அச்சிறுமியின் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள், வறுமைக் கொடுமை அச்சிறுமியை எந்தளவு தூரம் பாதித்துள்ளது என்பதுடன், மனத்தை நெருட வைப்பதாயுமுள்ளது.

வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்தில் இருந்துகொண்டு ஏழ்மையிலும், வறுமையிலும் துன்புறும் விறகு வெட்டிப் பிழைக்கும் தொழிலாளரது அவல வாழ்வைச் செங்கை ஆழியானின் 'விறகு' எனும் சிறுகதை பிரதிபலிக்கின்றது. அத்தொழிலாளரது ஏக்கப் பெருமூச்சுக்களையும், இயந்திரமயமான வாழ்வு உடல் நலத்தைப் பாதிப்பதையும் அனுதாப உணர்வுடன் நோக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

மேற்கூறிய செங்கை ஆழியானின் 'விறகு' எனும் சிறுகதையை ஒத்ததாக மா.பாலசிங்கத்தின் 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. இச்சிறுகதையிலும் அன்றாடம் உழைத்துண்ணும் ஏழை மக்களின் பொருளாதார நிலைமைகள், வறுமைக் கொடுமைகள் என்பவற்றுடன் தன் குடும்ப உயர்விற்காகத் தங்கள் உடற் சுகத்தையும் அற்பமாக எண்ணிக்கொண்டு உடல் வருந்தி உழைக்கும் ஒரு தொழிலாளியின் நிலையும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

திக்குவல்லை கமாலின் 'பெருநாள் பிறை' எனும் சிறுகதையிலும் பொருளாதாரப் பாதிப்புக்கள் எவ்விதம் மக்களுக்கு மன உளைச்சல்களை ஏற்படுத்துகிறது என்பதும், ஒவ்வொரு இனமும் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்துணர்வுடன் நடந்து கொள்வதால் எவ்வாறு அவை தீர்க்கப்பட்டு விடுகின்றன என்பதும், சிங்கள - முஸ்லிம் இன ஒற்றுமையுடனும், முஸ்லிம் கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகளுடனும் பிரதிபலிக்கப்பட்டுள்ளன.

கார்ச் சாரதியாகத் தொழில் புரியும் ஒருவரது குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களின் கொடுமையைச் சித்திரிப்பதாக சுதாராஜின் 'இட்ட அடி நோக' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. ஒரு சோடி சப்பாத்துக்களுக்காக ஏங்கும் மகனது மன உணர்வுகள் மூலமும், அதைப் பெற்றுக் கொடுக்க அவனது தந்தை மேற்கொள்ளும் பல்வேறு பிரயத்தனங்கள் மூலமும், இன்றைய சமூகத்தில் வறுமையும், பொருளாதாரக் கஷ்டங்களும் எவ்வளவு தூரம் மனிதனை வாட்டுகின்றன எனும் உண்மை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் காரணமாக, பெற்றுக் கொண்ட கடன் தொல்லைகளிலிருந்து விடுபடவும், எதிர்கால வாழ்வு குறித்தும் அவள் மத்திய கிழக்கு

நாட்டை நோக்கிப் பயணிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும், அவசியமும் ஏற்படுகின்றது. இதை சித்திரிக்கும் முகமாக ப.ஆப்டினின் 'மனை' எனும் சிறுகதை பின்னப் பட்டுள்ளது.

குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் படைக்கப்பட்ட பல சிறுகதைகளும் மல்லிகையில் இடம்பிடித்துள்ளன. அவற்றுள் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்', மு.பஷீரின் 'தலைமுறை இடைவெளி', பால ரஞ்சனி சர்மாவின் 'பபியோவ்', சி.சுதந்திரராஜாவின் 'கருமாந்திரம்', மா.பால சிங்கத்தின் 'அப்பாக்கள் சில பேர்' போன்ற சிறுகதைகள் குடும்பங்களின் நிலைமைகளைப் பல்வேறு கோணங்களில் நோக்கியுள்ளன.

மனிதன் எவ்வாறு தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள புறவுலக வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுக்கின்றானோ, அதேபோல் அக உலகின் குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்கும் முகங் கொடுக்க நேரிடுகிறான். இங்கு கணவன், மனைவி, மக்களிடையே தோன்றும் பல்வேறு முரண்பாடுகள், புரிந்துணர்வின்மை, விட்டுக் கொடுக்காமை போன்றன குடும்பச் சிக்கல்கள் உருவாக ஏதுவாகின்றன. இவ்வகையில், ஆண், பெண் எனும் உணர்வு நிலைகளையும், இதனால் குடும்பங்களில் ஏற்படும் விரிசல்களையும் சித்திரிப்பதாக மா.பாலசிங்கத்தின் 'அப்பாக்கள் சில பேர்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. தன்னை விடவும் உயர் அந்தஸ்தில் தன் மனைவி இருப்பதால், அவளைத் தன் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருக்க முனைகிறான் கணவன். இதில் அவனது தாழ்வுச் சிக்கல் முக்கிய இடம் வகிக்கின்ற தெனலாம். எனவே, தன் மனைவியை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கிறான், அவன். ஆனால், வெளிநாடு சென்ற தன் தாயைக் குறித்தும், அவள் எப்போது திரும்பி வருவாள் எனவும் தாயன்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் தன் குழந்தையையும் தன் ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டுவர முனைகிறார், தந்தை. ஆனால், தந்தையுடன் ஒட்ட மறுக்கும் குழந்தையினதும், அத்தந்தையினதும் நிம்மதியற்ற, மகிழ்ச்சியற்ற உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

தன் மனைவி கல்வியில் கூடியவள் எனும் மனநிலை கொண்ட கணவனின் தாழ்வுச் சிக்கல்களும், அதனால் இருவருக்கிடையேயும் குடும்ப வாழ்வில் துன்பங்களே மிஞ்சுகின்றன என்பதையும் சித்திரிக்கும் வண்ணம் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. இங்கு வைத்தியரான அவள் கராஜ் வைத்திருப்பவனை திருமணம் செய்கிறாள். ஆனால், கணவனது தாழ்வு மனப்பான்மை மனைவியுடன் ஒட்ட மறுக்கிறது. சமுதாயம் அவளைக் கேலிப் பார்வையுடன் நோக்குகின்றது. அவள் தன் கணவனையும்,

சமுதாயத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை ஓட்டிச் செல்ல வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். இவர்களது இல்வாழ்வு, ஒற்றுமையற்ற வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கைக்கு வழிகோலுவதை யதார்த்தப் போக்கில் சித்திரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

தன் குடும்பத்தின் மீது அக்கறையின்றி, தன் சுகபோகங்களை மட்டுமே கருத்திற் கொண்டு வாழும் ஒரு தந்தையின் செயல்கள் காரணமாகப் பிள்ளைகளுக்கும் தந்தைக்குமிடையே இருக்க வேண்டிய நெருக்கமான உறவு அறுபட்டு, ஒரு அந்நியத் தன்மை நிலவுவதை மு.பஷீரின் 'தலைமுறை இடைவெளி' சித்திரிக்கின்றது. இச்சிறுகதையில் ஆங்காங்கே இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக் கலாசார நெறிமுறைகளும் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

பாலரஞ்சனி சர்மாவின் 'பபியோவ்' எனும் சிறுகதையில் குடும்ப உறவுகளிடையே காணப்படும் அந்நியோன்னியத் தன்மைகள், பாசவுணர்வுகள் என்பன வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன், அவ்வுறவுகளின் திடீர் இழப்புக்களால் ஏற்படும் துயரங்களும், ஏக்கங்களும் உணர்வுப்பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பெற்றோர்களின் கடுஞ் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத இன்றைய இளைஞர்கள் மேற்கொள்ளும் தற்கொலை முயற்சிகளையும், தீர்க்கமற்ற முடிவுகளையும் வெளிக்கொணரும் வகையில் சி.சுதந்திரராஜாவின் 'கருமாந்திரம்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, பெற்றோரும் தம் பிள்ளைகளுடன் புரிந்துணர்வுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும், அவசரத்தையும் உணர்த்தியுள்ளார் இச்சிறுகதையாசிரியர்.

இன்றைய சமுதாயத்தில் குடும்ப உறவுகளிடையே இருக்க வேண்டிய அன்பு, பாசம், புரிந்துணர்வு போன்றன அவர்களிடையே விட்டுப் போயிருக்கும் தன்மையைச் சுட்டுவதாய் தெணியானின் 'ஆதங்கம்' அமைந்துள்ளது. இன்றைய இளம் தலைமுறையினரிடையே இதன் பாதிப்புக்கள் அதிகம் என்பதையும், உண்மையான குடும்ப வாழ்வில் கணவன் மனைவியரிடையே நிலவும் புரிந்துணர்வுகளையும் நெகிழ்ச்சியுடன் இச்சிறுகதை வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

நடைமுறையில் நாம் காணும் இச்சமூகத்தில், போலியான பகட்டு வாழ்க்கை வாழ முனையும் மாந்தர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டும் மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் பலவாகும். பொருளாதாரக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும், ஆடம்பரம் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழத் துடிக்கும் மாந்தர்களின் முகத்திரை இச்சிறு

கதைகள் வாயிலாக கிழிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் அழகு சந்தோஷின் 'அலங்காரப் பொம்மைகள்', நந்தியின் 'பல்லுக்கொழுக்கட்டை', கே.கோவிந்தராஜின் 'சோக்கு சுந்தரம்' என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன.

பணவசதி எப்படியெல்லாம் மனித உறவுகளை மாற்றமுறச் செய்கிறது என்பதனை அழகு சந்தோஷின் 'அலங்காரக் பொம்மைகள்' சித்திரித்துச் செல்கின்றது. தான் பிறந்த மண்ணை, உறவுகளை, உணர்வுகளை புரிந்து கொள்ளாது, தன் சுய கௌரவத்திற்காக வெளிநாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அத்தாயின் உணர்வுகளை இழக்கச் செய்யும் நிலையை ஆசிரியர் சமுதாயத்தை நோக்கிக் கேலிப் பார்வையுடன் சித்திரிப்பதைக் காணலாம். மேலும் பழைய, புதிய தலைமுறையினரிடையே மண்ணைப் பற்றிய மதிப்பீடும் நாகுக்காக வெளிப்படுத்தியுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் எவ்வாறு புறக்காரணங்களால் மாறுபடுகிறது என்றும், மனித உறவுகளில் பணவசதி எப்படியான மாற்றங்களைக் கொண்டு வருகின்றது என்றும் நந்தியின் 'பல்லுக்கொழுக்கட்டை' சித்திரித்துக் காட்டுகிறது. வெளிநாட்டு மோகம், போலி ஆடம்பர வாழ்க்கை என்பன இன்றைய மக்களுக்குள் பெருமை சேர்க்கும் விடயமாக மாறியுள்ள அவலநிலை உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டுப் பணவரவினால் குடும்பங்களில் ஏற்படும் புதிய மனோபாவங்கள், வெளிநாட்டுக் கலாசாரங்களுக்கமைய தம்மை மாற்றிக் கொண்டு, தமிழ்ப் பண்பாட்டு கலாசாரங்களை நகைப்புக்குரியனவாய் மாற்றும் நாகரிகப் பகட்டு வாழ்க்கையின் அவலங்களையும் அச்சிறுகதை பிரதிபலிப்பதாயுள்ளது.

மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு வாழும் ஒருவன், தன்னையும் ஏமாற்றிக் கொண்டு தன் குடும்பத்தையும் நம்ப வைத்து போலியான ஆடம்பர வாழ்வு வாழ முனையும் அவனது செயல்களை 'சோக்கு சுந்தரம்' எனும் கதையினூடாக சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் அதன் ஆசிரியர் கே.கோவிந்தராஜன்.

தனிமனித உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும், நுண்ணிய மன உணர்வுகளையும் பிரதிபலிக்கும் வகையிலும் பல சிறுகதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. இவை மனித மனத்தின் ஆசாபாசங்கள், அவனது ஏமாற்றங்கள் போன்றவற்றைச் சித்திரித்துச் செல்வதுடன், மனித இயல்பைப் பற்றிய நுண்ணிய மர்மமான உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இத்தன்மைகளைப் புலப்படுத்துவனவாய் கே.ரீ.தவராஜாவின் 'அடிவளவுப் புளியமரம்', 'குடை', சுதாராஜின் 'மனக்

கணிதம்', ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி' போன்ற சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன.

கே.ரீ.தவராஜாவின் 'அடிவளவுப் புளியமரம்' எனும் சிறுகதையில் ஒரு புளியமரத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு, மனித உணர்வுகள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது 'குடை' எனும் மற்றுமொரு சிறுகதையில், ஒரு குடையை மையப்படுத்திச் சம்பவங்கள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளதுடன், அதனூடே மனவுணர்வுகளும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சுதாராஜின் 'மனக்கணிதம்' காதலுணர்வுகளினால் ஏற்படும் தனி மனித உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதாக உள்ளது. இது காதலுணர்வின் அடியாகத் தோன்றும் சோக நிலையையும் பிரதிபலிக்கின்றது.

ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி' எனும் சிறுகதை குடும்பங்களில் நிலவும் வறுமைக் கொடுமைகளைக் காட்டி நிற்பதுடன், சொல்லவொண்ணாத மனவுணர்வுகளால் அவஸ்தைப்படும் ஒரு பெண்ணின் மனநிலையையும் முக்கியத்துவப்படுத்தியுள்ளது. விதவையாகக் காட்டப்பட்டுள்ள இப்பெண் இன்னுமொரு ஆணை விரும்பித் திருமணம் செய்து கொள்வதை நிகழ்காலச் சமுதாயம் வெறுப்பதையும், அவற்றையும் மீறி அதற்குத் தடையாக பழமை குறுக்கிடுவதையும் சித்திரிக்கின்றது. இச்சிறுகதையின் முடிவு, மேலும் மேலும் அதிகமாகும் அவளது மனச்சுமைகளையும், ஏக்கங்களுடனான உணர்வுகளையும் சுட்டுவதுடன், அவற்றை அவள் வெளிப்படுத்த முடியாதவளாயும் காட்டப்படுகிறாள்.

மனவுணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் புனையப்பட்டுள்ள இச்சிறுகதைகளுள் 'புதியதோர் சாந்தி' எனும் சிறுகதையைத் தவிர, ஏனைய மூன்று சிறுகதைகளும் சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது உணர்வு நிலைகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து புனையப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறப்பட்ட சிறுகதைகளுடன், தையிப் சாலிஹ் மூலம் எழுதப் பெற்று தமிழில் எஸ்.எம்.கமால்தீனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 'ஒருபிடி பேரீத்தம்பழம்' எனும் சிறுகதையில், ஒரு சிறுவனின் நுண்மையான மனவுணர்வுகள், அவனுள் நின்று போராட்டம் நடாத்தும் பாங்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மனித மனிதாபிமான உணர்வுகள் குறித்து அவன் மனம் அங்கலாய்ப்பதும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய தமிழர் சமுதாயத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் அம்சங்களுள் சாதிப் பாகுபாடும் மிக முக்கிய இடம் வகிப்பதனைக் காணலாம்.

இவ்வகையில், சாதி தொடர்பான நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டு புனையப்பட்ட சிறுகதைகளாக நந்தியின் 'காலங்கள் இராகங்கள்' மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளான 'நாவிதர் சங்கம்', ஜெயமோகனின் 'தாளம்' போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன.

நந்தியின் 'காலங்கள் இராகங்கள்' எனும் சிறுகதையில் சாதியப் பாகுபாடு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் காலப்போக்கில் அது நலிவடைந்து சென்று விட்டமையும் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது, தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த சங்கீத வித்துவானிடம் சங்கீதம் பயிலுவதற்கு, அவன் மனைவி தடையாக அமைகிறாள். ஆனால், சங்கீத வித்துவான் தன் சாதியை மறந்து அச்சிறுவனுக்குச் சங்கீதம் பயிற்றுவிக்க முன்வருகிறார். இது, தற்காலத்தில் சாதிப் பாகுபாடு நலிவடைந்து கொண்டு செல்கின்றமையை மட்டுமல்லாது, மாணுட உணர்வின் மேன்மையையும் பிரதிபலிப்பதாயுள்ளது.

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதையான 'நாவிதர் சங்கம்' எனும் சிறுகதையில் சாதிப் பாகுபாடு காட்டப்படாமல், சாதிப் பாகுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடக்கி யொடுக்கப்பட்ட அச்சாதியினரது புரட்சிகளும், அதன் வெற்றியும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒடுக்கப்பட்டோரின் கல்வி கேள்விகளுக்குச் சாதிப் பாகுபாடு தடையாக அமைவதையும், சமூகத்தில் அவர்களது செல்வாக்கற்ற நிலையும், இதன் காரணமாக அவர்களது மனத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளையும் சித்திரிக்கும் வகையில் ஜெயமோகனின் 'தாளம்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

சமுதாயத்தில் நாம் அபூர்பவமாகக் காணும் மானிட நேய உணர்வுகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டும் இக்காலப்பகுதியில் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. டொமினிக் ஜீவாவின் 'O நெகடவ்', 'ப.ஆப்டினின் 'வட்டத்திற்கு வெளியே', மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதையான 'இருளில் ஒரு திரி' என்பன மாணுட நேய உணர்வினைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் சிறுகதைகளாகும்.

ஜோன் ஆலுங்கல் என்பவரால் புனையப்பட்டு அல் அஸுமத்தினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதையான 'இருளில் ஒரு திரி' என்பதில் ஓர் இளைஞனின் மூலம் வெளிப்படும் மானிட உணர்வின் மேன்மை துலக்கமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

ப.ஆப்டினின் 'வட்டத்திற்கு வெளியே' எனும் சிறுகதையில் தமிழ் - முஸ்லிம் இன உறவுகள், ஒருவருக்கொருவர் உதவும் மனப்பாங்குகள் மனிதாபிமான

உணர்வுடன் நோக்கப்பட்டுள்ளன. இதையொத்ததாக டொமினிக் ஜீவாவின் 'ஓ நெகடிவ்', எனும் சிறுகதையும் மனிதாபிமான வெளிப்பாடுகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

ஈழநாட்டுச் சிறுகதைகளில் இனப்பிரச்சினையையடுத்து நுண்மையாக நோக்கப்படும் மற்றுமொரு அம்சம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளாகும். இதனடிப்படையில், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரது பல்வேறு வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், வாழ்வின் அவலங்கள், அவர்களது மனவுணர்வுகள், பொருளாதார நிலைமைகள், அப்பிரதேசங்களில் வாழ்க்கை நடாத்தும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மனிதர்களது நடவடிக்கைகள், எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் குறித்துப் பல்வேறு சிறுகதைகள் புனைபட்டுள்ளன. இவ்வகையில், சி.சுதந்திரராஜாவின் 'நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்', 'ஓட்டுப்பால்', 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'எக்சீமா', பாலரஞ்சனி ஜெயபாலின் 'சுமைதாங்கி', மாத்தளை வடிவேலனின் 'வதைப்படலம்', மலரன்பனின் 'பெரிய தம்பியின் புள்ளி ஆடு', அல் அஸுமத்தின் 'ராம்சே', 'சைவப்பிள்ளை' போன்றன குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன.

மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் உயர் பதவி வகிக்கும் கங்காணி, துரைமார் போன்றோரை எதிர்த்துப் பேசும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படும் அவல நிலையை 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்' எனும் சிறுகதையின் மூலம் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கிறார், அதன் ஆசிரியர் சி.சுதந்திரராஜா. மேலும், தம்பிள்ளைகள் துரைமார் இல்லங்களில் வேலை செய்வதைக் குறித்துப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும் அத்தொழிலாளரதும் பிள்ளைகளினதும் அறியாமையும், அத்தகைய நிலைமைகளுக்கு அவர்கள் தங்களையும் அறியாமல் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டார்களே எனும் பரிதாப உணர்வும் இச்சிறுகதையில் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

வறுமைக் கோட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்திய மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டு மலையகப் பிரதேசங்களுக்கு அழைத்து வரப்பட்ட செய்கைகளையும், மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் குடியேற்றப்பட்ட அம்மக்கள் நாளாந்தம் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்களையும், அவர்களது வாழ்க்கை அவலங்களையும் கோட்டிட்டுக் காட்டுவதாக மாத்தளை வடிவேலனின் 'வதைப்படலம்' அமைகிறது. குறிப்பாக, மூடப் பழக்கவழக்கங்களுக்காக அப்பாவி மலையகச் சிறுவர்கள் பலியாவதும் உணர்வுபூர்வமாகப் பிரதிபலிக்கப்பட்டுள்ளது.

மலரன்பனின் 'பெரிய தம்பியின் புள்ளி ஆடு' எனும் சிறுகதை மூலம் அம் மக்களின் வறுமைக் கொடுமைகள், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், மூடநம்பிக்கை களில் உழலும் அவர்களது அறியாமைகள், ஏக்கப் பெருமூச்சுக்கள் யதார்த்த நிலைக்கேற்ப அனுதாப உணர்வுடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தில் மலையகச் சிறுவர்கள் உயர்நிலைக்கு வந்த போதிலும், அவர்களது பெற்றோர் அவர் தம் வாழ்க்கை மலையகத் தோட்டப் புறங்களைச் சுற்றித்தான் அமைய வேண்டும் என்று எண்ணும் அவர்களது அறியாமையை பாலரஞ்சனி ஜெயபாலனின் 'சுமைதாங்கி' சித்திரிப்பதாயுள்ளது. இத்தகையதொரு அடிமையெண்ணம் அவர்கள் மனத்தில் விதைக்கப்பட்டுவிட்ட பரிதாபம் இச்சிறுகதையின் மூலம் எதிரொலிப்பதைக் காணலாம்.

மலையகத் தோட்டப்புற மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் நாகரிகமற்றவை; பிற்போக்குத்தனமானவை என அவற்றை நிராகரித்து வெறுத்து ஒதுக்கும் ஒருவனின் மனப்பாங்குகளும், இறுதியில் அவற்றுக்காக அவன் மனம் வருந்துவதும், மலையகத் தோட்டப்புற மக்களை ஏனையோர் நோக்கும் நிலைகளும், இதனால் அவர்கள் மனத்தில் ஏற்படும் விரக்தி போன்றவற்றைச் சித்திரித்துச் செல்வதாக அல் அஸுமத்தின் 'ராம்சே' அமைந்துள்ளது.

மலையக றப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் பெண்கள் அங்கு பணி புரியும் சகல மட்டத்து ஆடவர்களுடனும் அனுசரித்துச் செல்ல வேண்டிய நிலைமைகளை அனுதாப உணர்வுடன் சி.சுதந்திரராஜாவின் 'ஒட்டுப்பால்' சித்திரிக்கின்றது.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'எக்சீமா' எனும் சிறுகதையில், ஒருவகைத் தோல் நோயினால் அவஸ்தைப்படும் தோட்டத் தொழிலாளியான கங்காணியின் பரிதாப கரமான நிலைமை சற்று நகைச்சுவை உணர்வு மிக்கதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டும், யதார்த்த வாழ்வில் நாம் காணும் சிறு விடயங்களும் கதைப் பொருளாக்கப்பட்டு கோடிட்டுக் காட்டும் தன்மை இச்சிறுகதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற மையை அவதானிக்கலாம்.

செல்வாக்கு மிகுந்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் மேம்பாடும், போலிக் கௌரவங்களும், அவர்களை நம்பி ஏமாறும் சிலரது உணர்வுகளும் அல் அஸுமத்தின் 'சைவப்பிள்ளை' பிரதிபலிக்கின்றது.

ப.ஆப்டினின் 'எஞ்சிய நாட்கள்' எனும் சிறுகதையில் தோட்டப்புறங்களை மேற்பார்வை செய்து வந்த ஒருவர், தன் வேலைக் காலம் முடிவுற்றதை எண்ணி வருந்தும் நிலை, உணர்வுகளின் பின்னலாக அமைந்துள்ளது.

இக்காலப்பகுதியில் மொழியுணர்வு முக்கியத்துப்படுத்தப்பட்டும் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. முருகையனின் 'சொல்ல வல்லாயோ', வரதரின் 'தமிழ் மொழி தேய்கிறதா?' என்பவை இவ்வகையில் அடங்கும். தமிழ் மொழி என்றும் போற்றப்பட வேண்டும் எனும் உணர்வும், புதிய தலைமுறையினரின் நவீன கருத்துக்கள் தமிழ் மொழியை அழித்துவிடும் என்ற எண்ணமும் மொழியின் சிறப்பும் முருகையனின் 'சொல்ல வல்லாயோ' எனும் சிறுகதையின் வாயிலாகப் பிரதிபலிக்கின்றது.

வரதரின் 'தமிழ் மொழி தேய்கிறதா?' எனும் சிறுகதையிலும் மொழியுணர்வு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிறமொழிக் கலப்புக்கள் அவசியமானவையா? அவசிய மற்றவையா? போன்ற கருத்துக்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாணக் கிராமிய பண்பாட்டுக் கலாசாரங்களை மண்வாசனையுடன் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதைகளாக, காரை. செ.சுந்தரம்பிள்ளையின் 'ஒரு கிராமம் கூத்துப் பழகத் தொடங்குகிறது', வடகோவை வரதராஜனின் 'மழைப் பஞ்ச(ம்)ாங்கம்' போன்றன படைக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிறுகதைகளின் வாயிலாக, கிராமத்துப் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், நம்பிக்கைகள், விநோதமான செயல்கள், ஆதங்கங்கள், அவர்களது கோபதாபங்கள், ஏக்கங்கள், சந்தோஷங்கள் போன்றன மண்வாசனை கமழும் வண்ணம் கிராமிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை இயைபு படுத்திச் சிறப்புற சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றை விட, இஸ்லாமியப் பண்பாட்டுக் கலாசாரங்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளாக, திக்குவல்லை கமாலின் 'நிழற் போர்', 'பதினான்கு நிமிடம்', 'அன்று பிறந்த பாலகன்' போன்றன அமைந்துள்ளன. சமூகத்தில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளும், குரோதங்களும் சமயத்தை அதன் புனித நோக்கினின்றும் வழிமாற்ற வைக்கின்றன என்பதையும், சமய நெறியைக் காப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு இந்த நெறியை மறந்த நிலையில் சமய வெறியுடன் செயற்படும் சக்திகளின் சுயநலப் போக்கையும் 'நிழற் போர்' எனும் சிறுகதை வாயிலாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார், அதன் ஆசிரியர். இவரது 'பதினான்கு நிமிடம்' எனும் சிறுகதையிலும் இஸ்லாமிய கலாசாரப் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் சிறு பகுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மற்றுமொரு சிறுகதையான 'அன்று பிறந்த

பாலகன்' எனும் சிறுகதையிலும் முஸ்லிம்களின் ஹஜ்ஜைப் பயணத்தின் முக்கியத்துவம், அவசியம், பயன் என்பன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

இச்சிறுகதைகள் யாவற்றையும் நாம் நோக்குமிடத்து, பெரும்பாலான சிறுகதைகள் நாளாந்த வாழ்வியல் அனுபவங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு அவற்றை பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். மனித உணர்வுகளின் நுண்மையான சித்திரிப்புக்களும், சமூகம் தொடர்பான பிரக்ஞையும் இச்சிறுகதைகள் வாயிலாக வெளிப்பட்டு நிற்பதனை அவதானிக்கலாம்.

வாழ்க்கை தொடர்பான ஆழமான உணர்வுகளைப் பதிவு செய்வதில் இச்சிறுகதைகள் வெற்றி பெற்றுள்ளன எனலாம். ஒவ்வொரு பிரதேசங்களினதும் சமூக யதார்த்தம் ஆழமாகவும், துல்லியமான முறையிலும், அதேசமயம் வீச்சுடனும் இச்சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பிரதேச எழுத்தாளர்களும் அவ்வப் பிரதேசம் சார்ந்த வாழ்வியல் கோலங்களை அனுபவ பூர்வமாக அவ்வப் பிரதேச மொழி வழக்குகளுடன் படைத்துக் காட்டுவதில் முனைப்புடன் செயல்பட்டுள்ளனர் எனலாம்.

வடகோவை வரதராஜனின் 'மழைப் பஞ்சம்(ராங்கம்)', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'எக்சீமா', தில்லைச் சிவனின் 'சவாரியும் சதியும்', கே.கோவிந்தராஜின் 'சோக்கு சுந்தரம்' போன்ற சிறுகதைகளில் நகைச்சுவையுணர்வு சற்று இழையோடிக் காணப்பட்டாலும், அவற்றின் உள்ளீடாக, மனித மனத்தின் விந்தைகள் அவற்றின் இயல்புகளுக்கேற்ப வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதொரு விடயமாகும்.

சான்றாதாரம்

1. குணராசா.க (செங்கை ஆழியான்)
2001, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு.
யாழ்ப்பாணம், வரதர் வெளியீடு - பக் 91
2. 2000. வெள்ளைத்துணி மனசு - சி.சிவாணி
மல்லிகை, ஏப்ரல் - பக் 71

இயல் நான்கு

தொண்ணூறுகளில் (1990) வெளிவந்த

மல்லிகைச் சிறுகதைகளில்

உள்நாட்டுப் போரின் அவலங்கள்

சுரேஷ் சந்திரன்

ஈழத்து இலக்கியங்கள் உருவத்தில் மட்டுமல்லாது, உள்ளடக்கத்திலும் புதிய மாற்றங்கள் காண, அறுபதுகளிலிருந்து மேலும் உக்கிரமடைந்த தேசிய இனப் பிரச்சினை முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. இது, ஈழத்து இலக்கியத்தை யதார்த்தப் போக்கிற்கு இட்டுச் சென்றதுடன், இலக்கியத்தைச் சமூக உயர்விற்குப் பயன்படும் ஒரு கருவியாகவும் மாற்றமுறச் செய்ததெனலாம். இவ்வதார்த்தப் போக்கில் பொதுவான சமூகச் சித்திரிப்புக்கள் உட்பட, ஈழநாட்டுப் போர் அவலங்களும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. ஈழநாட்டுப் போர் அவலங்களையும், அவற்றின் தாக்கங்களையும் வெகுவாகப் பதிவு செய்த ஈழத்து இலக்கிய வடிவங்களுள் சிறுகதைகளே மிக முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இக்கடந்த கால உள்நாட்டுப் போரின் தாக்கங்களைப் கருப்பொருளாகக் கொண்டு ஏராளமான சிறுகதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்களால் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இன்று வரையும் படைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இச்சிறுகதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு மென்மேலும் வலுவூட்டியதுடன், சமகால போர் நிகழ்வுகளை வரலாற்று ரீதியாகப் பதிவு செய்யும் ஆவணங்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

அறுபதுகளிலிருந்து சிறிது சிறிதாகத் தாக்கம் செலுத்தத் தொடங்கிய இனப் பிரச்சினையின் பாதிப்புக்கள் எண்பதுகளிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் இருந்து இலங்கை அரசியலுக்கும், தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் பெரும் நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக, தமிழ் பேசும் மக்களது தாங்கொணாத் துயரங்களுக்கும், அவல வாழ்க்கைக்கும் பல்வேறு பட்ட இடர்களுக்கும் வித்திட்டதுடன், தமிழ் இனத்திற்காகப் போராடும் ஆயுதமேந்திய போராளிகள் தம் மண்ணிற்காகத் தம்மை ஆகுதியாக்கும் நிலைமைகளுக்கும் காரணமாயின. அதுமட்டுமல்லாமல், எண்பதுகளின் பின்னர் படைக்கப்பட்ட ஆக்க இலக்கியங்களிலும் இவை செல்வாக்கும் முனைப்பும் பெறத் தொடங்கின. இத்தாக்கங்களை அதிகம் உள் வாங்கிக் கொண்ட ஈழத்து இலக்கிய வடிவங்களுள் சிறுகதைகள் குறிப்பிடத்தக்க இடம் வகிக்கின்றன.

ஈழத்து இனப்பிரச்சினையின் தாக்கங்கள் தொண்ணூறுகளில் மிகவும் கூர்மையடைந்ததினால், ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றைப் பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் காட்டின. இவ்வகையில் தொண்ணூறுகளின் காலப்பகுதியில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளும் போர்க்காலச் சூழலின் அவலங்களை யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதில் முனைந்தன. இதற்கு அவ்வப் பிரதேச எழுத்தாளர்களது எழுத்து முயற்சிகள் மட்டுமல்லாது, ஏனைய பிரதேச எழுத்தாளர்களதும், சிங்கள மொழி எழுத்தாளர்களதும் எழுத்து முயற்சிகளும், தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளுக்கு வலுவூட்டியுள்ளன.

இனப்பிரச்சினையை அடியாகக் கொண்டு ஈழத்தில் தோற்றம் கண்ட இத்தகைய சிறுகதைகள், ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தையும், தமிழ் இனத்தின் போராட்ட வாழ்வையும் சரியான தடத்தில் கொண்டு செல்ல உதவியுள்ளன. ‘... சிறுகதைகள், தமிழ் இனத்தின் உரிமைக்கான போராட்டத்தைச் சரியான தடத்தில் எடுத்துச் செல்வதற்கான உளப் பக்குவத்தை வளர்க்க உதவ வேண்டியனவாகவும் அமைந்தன. இந்தப் பிரச்சினைகளை எழுதுவதில் இன்று எழுத்தாளர்களிடையே வேறுபாடு இருக்கவில்லை’¹ எனும் கா.சிவத்தம்பியின் கூற்று இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

ஈழத்தில் வெளிவந்த, வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வாயிலாகப் படைக்கப்பட்ட ஈழச் சிறுகதைகள், ஈழநாட்டு யுத்தச் சூழ்நிலையையும், அதனால் பாதிக்கப்பட்டு அல்லோல கல்லோலப்பட்ட மக்களது அவல வாழ்வையும், ஈழப் போராட்டத்தின் நியாயங்களையும், இரு இனங்களுக்கிடையேயான மன உணர்வுகளையும், உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரித்துள்ளன. இதற்கு மல்லிகைச் சிறுகதைகளும் விதிவிலக்கானவையல்ல. குறிப்பாக, தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இனப்பிரச்சினையின் தாக்கங்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளன. இவற்றைத் தம் எழுத்து முயற்சிகளில் கொணர்வதற்கு அவ்வப் பிரதேச எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்லாமல், ஈழநாட்டின் பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்களும் முனைப்புக் காட்டியுள்ளனர். தொண்ணூறுகளில் இனப்பிரச்சினை மென்மேலும் கூர்மையடைந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும். இக்காலப்பகுதியில் மல்லிகையில் வெளிவந்த செங்கை ஆழியானின் ‘மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள்’, ‘தெருவிளக்கு’, மேற்கும் கிழக்கும்’, ‘ஊரியான் பாதை’, ‘சாகாத மானுடம்’, ‘ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்’, ‘புடையன் குட்டி’, தெனியானின் ‘காற்று’, ‘துச்சாதனங்கள்’, ‘அம்மா காத்திருக்கிறாள்’, ‘நான் ஆளப்பட வேண்டும்’, கோகிலா மகேந்திரனின் ‘எரியும்’, ‘முகாமுக்குப் போகாத அகதி’, ‘மனதையே கழுவி’, த.கலாமணியின் ‘உரமான கால்கள்’,

நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன', க.சட்டநாதனின் 'அவர்களது துயரம்', மா.பாலசிங்கத்தின் 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்', 'திருப்பு முனைகள்', தாமரைச் செல்வியின் 'சுவர்', சுதாராஜின் 'தெரியாத பக்கங்கள்', 'யாரொடு நோவோம்', 'மனிதர்கள் இருக்கும் இடங்கள்', பொன்.பாலகுமாரின் 'அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்', மு.அனாத ரட்சகனின் 'சிதைவு', யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'உள்மறைந்த உணர்வொன்று', ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'எரிதழலில் வாழும் மனிதம்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பந்து', கே.விஜயனின் 'தளிர்', ச.முருகானந்தனின் 'அப்பாவும் நானும்', எஸ்.முத்துமீரானின் 'மானுடம் உயிர் வாழ்கிறது' என்பவற்றுடன் சிங்கள மொழி எழுத்தாளரான டி.ஏக்கநாயக்காவின் 'ரத்தம்' எனும் சிறுகதை உட்பட மேலே குறிப்பிட்ட சிறுகதைகள் யாவும் ஈழப் போராட்டத்தின் தாக்கங்களைப் பதிவு செய்வனவாயுள்ளன.

தொண்ணூறுகளில் (1990) வெளியான இம்மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் இரு இனங்களுக்கிடையேயான மோதலில், பல்வேறு மக்களும் எதிர்கொண்ட அவலங்கள், இலங்கை இந்திய இராணுவத்தினரின் குரூரச் செயல்கள், அடாவடித்தனங்கள், கெடுபிடிகள் என்பவற்றுடன், குண்டு வீச்சுக்கள், ஷெல் தாக்குதல்கள், விமான அச்சுறுத்தல்கள், சுற்றிவளைப்புக்கள் போன்றவற்றிற்கு மத்தியில் வடபுல மக்கள் அனுபவித்த தாங்கொணாத் துயரங்கள், நேர்கொண்ட அவமானங்கள், ஏக்கங்கள், மனப்பீதிகள், உயிர், உடைமை இழப்புக்கள் போன்றனவும் வாசகர் மனத்தில் உணர்வலைகளை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

யுத்த அனர்த்தங்கள், மக்களை விரக்தியின் எல்லைக்கே கொண்டு சென்று விட்ட கோரச் சம்பவங்கள், அவர்களது உயிர் உடைமைகளை மட்டுமல்லாது. பேணி பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய உயர் மனித ஒழுக்கங்கள், விழுமியங்கள். பண்பாட்டுக் கூறுகள், மனிதாபிமான உணர்வுகளை இழக்கச் செய்து விட்ட நிலைமைகளையும் இச்சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

குண்டு வீச்சுக்களும், ஷெல் தாக்குதல்களும், துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் மக்கள் அனைவரையும் உயர்வு தாழ்வின்றி தமக்கு இரையாக்கிக் கொண்டதுடன், இடம் விட்டு இடம் பெயரவும் செய்து 'அகதிகள்' எனும் பெயரையும் பெற்றுக் கொள்ள வழிவகுத்தன. இவ்விடப்பெயர்வுகளிலும், அகதி வாழ்விலும் வடபுல மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் எண்ணிறந்தன. இவற்றைப் பல கோணங்களிலும் நோக்கியவையாகத் தொண்ணூறுகளின் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன.

ஈழத்துப் போர்ச் சூழலினால் மக்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள் ஒருபுறம் இருக்க, மறுபுறம் ஆயுதமேந்திய தமிழ் இளைஞரின் போராட்ட வாழ்வு குறித்த நியாயங்கள், மண்மீட்பு வேள்வியில் தம்மையே ஆகுதியாக்கிக் கொள்ளும் அவர்களது மனத்திண்மை, இலங்கை அரசின் இன அழிவுச் சூழல், இந்திய அமைதிப்படையின் அதிகாரச் சூழல் போன்றனவும், வடபுல மக்களின் போக்கு வரத்துப் பிரச்சினைகள், சோதனைச் சாவடி கெடுபிடிகள், பிற இடங்களில் தமிழர் எதிர்கொள்ளும் அவலங்கள், இடம்பெயர்கையில் குண்டு வீச்சுக்களுக்கும், ஷெல் தாக்குதல்களுக்கும் இரையாகி மடியும் துன்பகரமான நிகழ்வுகள், இடம் பெயர்ந்தோர் தம் இருப்பிடங்களை நோக்கித் திரும்பியும், அங்கு தமது உறவுகள், உடைமைகள் இருந்த இடம் தெரியாது உருக்குலைந்திருக்கும் நிலையைக் கண்டு பரிதவிக்கும் மனவேதனைகள், கடைசிவரை மண்ணை விட்டு வெளியேற மாட்டாமல் குண்டடிபட்டு பிறந்த மண்ணிலேயே சரிகின்ற சோகங்கள் என்பனவும், சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்களிடையேயான முரண்பாடுகள், மனவுணர்வுகள் போன்ற யாவும் யதார்த்தபூர்வமான வகையில் நெகிழ்ச்சியுடன் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளன. தொண்ணூறுகளின் மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் ஈழப்போராட்டத்தின் யுத்த அனர்த்தங்களை நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்த முக்கிய எழுத்தாளராக, மூத்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் காணப்படுகிறார். இவரது 'சாகாத மானுடம்', 'ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்', 'மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள்', 'தெருவிளக்கு', 'மேற்கும் கிழக்கும்', 'ஊரியான் பாதை' என்பன குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளாக விளங்குகின்றன.

இராணுவத்தினரின் வருகை, ஷெல் தாக்குதல்கள், குண்டு வீச்சுக்கள் போன்றவற்றிற்கு மத்தில் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு தத்தம் உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக, கணவன் மனைவியையும், மனைவி கணவனையும், பிள்ளைகள் பெற்றோரையும் பெற்றோர் பிள்ளைகளையும் தவற விட்டு இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழும் அம்மக்களது ஏக்கங்களும், துயரங்களும், சொந்தங்களை இழந்த தவிப்பும் 'சாகாத மானுடம்' எனும் சிறுகதையின் மூலம் ஆசிரியர் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். உயிர்கள், உடைமைகள் மட்டுமல்லாது, மக்களிடமிருந்து மனிதாபிமான உணர்வுகளையும், போர்ச் சூழல் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ளது என்பதை, '... ஒரு பகுதியிலிருந்து மக்கள் இடம்பெயரும் போது மற்றொரு பகுதியில் வீட்டுக் கதவுகள் இழுத்து மூடப்படுகின்றன. நாளைக்கு எல்லோருக்கும் இந்த நிலை சிலவேளை ஏற்படும் என்பதை ஏனோ மறந்து விட்டார்கள்'² என இச்சிறுகதை வாயிலாக வெளிப்படும் ஆசிரியரது இக்கூற்று,

அவரது மனிதாபிமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதுடன் வாசகர்களது மனத்தை நெருடவைப்பதாயுமுள்ளது.

இவரது மற்றொரு சிறுகதைப் படைப்பான 'ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்' எனும் சிறுகதையில் யுத்த அனர்த்தங்களில் சிக்குண்டு இடம்பெயர்ந்த மக்கள், மறுபடியும் தம் இருப்பிடங்களுக்குக் குடியேற வருகையில், அவ்விருப்பிடங்கள் இருந்த அடையாளமே இல்லாது சுடுகாடாய் மாறி இருக்கும் சோக நிகழ்வும், அதைக் கண்ணுற்ற மக்களது மன வேதனைகளும், புலம்பல்களும், மன அவஸ்தைகளும் உணர்வுப்பூர்வமான நிலையில் நின்று சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

யுத்தச் சூழ்நிலை எவ்வளவு தூரம் மக்கள் மனத்தைக் கீழ்த்தரமான நிலைகளுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது என்பதும், யாழ்ப்பாணக் கிராமிய பண்பாட்டுக் கலாசாரங்கள் யுத்தச் சூழ்நிலையால் நலிவடைந்து செல்வதையும், வறுமையிலும் செம்மையாக வாழத் துடிக்கும் தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியங்களின் சரிவுகளையும் இனங்கண்டு சித்திரிப்பதாகச் செங்கை ஆழியானின் இன்னுமொரு சிறுகதைப் படைப்பான 'மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள்' அமைகிறது.

அடுத்து, 'தெருவிளக்கு' எனும் இவரது படைப்பும் யுத்தச் சூழ்நிலையின் மற்றுமொரு அவலத்தைப் பிரதிபலிப்பதாயுள்ளது. ஏனைய பிரதேசச் சிறுவர் சிறுமியர் விஞ்ஞான யுகம், கணினி யுகம் எனப் பயணித்துக் கொண்டிருக்க, வடபுலத்து சிறுவர்கள் மட்டும் சாதாரணக் கல்வியைக் கற்பதற்குக் கூட மின்சார வசதியற்று அவஸ்தைப்படும் துன்பம் இதில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அம்மக்களது விடாமுயற்சி, கல்வி ஆர்வம் என்பன 'சிக்கன விளக்கு' போன்ற கண்டுபிடிப்பு களுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ள நிலையும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை, நாம் இலக்கிய ரீதியாக வாசித்தறிவதற்கு மட்டுமல்லாமல், வடபுல மக்களின் துன்பம் நிறைந்த யதார்த்த வாழ்வை உணர்வதற்கும் ஏதுவாகிறது.

'மேற்கும் கிழக்கும்' எனும் இவரது மற்றுமொரு சிறுகதைப் படைப்பு, யாழ்ப்பாணப் போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகளை வெளிக்காட்டுகின்றது. குண்டு வீச்சுக்களுக்கும், லெடல் தாக்குதல்களுக்கும் மத்தியில் தாம் பிறந்த மண்ணை நோக்கிப் பயணிக்க வேண்டிய ஒரு பயங்கரமான சூழலும், பயணிக்கையில் அவற்றுக்கு இரையாகி மடியும் சோகங்களும் இச்சிறுகதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய அச்சுறுத்தல்களுக்கு மத்தியிலும் வடபுலத்தை நோக்கிப் பயணிக்கும் ஒரு வேற்று நாட்டுப் பெண்மணியின் மனத்திண்மை காட்டப்பட்டுள்ள துடன், புலம்பெயர்ந்து பல வருடங்களுக்குப் பின் தன் பெற்றோரைக் காணச்

செல்லும் ஒருவன், குண்டு வீச்சுக்களுக்கும், வெடில் தாக்குதல்களுக்கும் அஞ்சி, தன் பயணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு, தான் பிறந்த மண்ணையே, 'இப்படிக் குண்டு வீசுகிற நாட்டில் எப்படியிருக்கிறது...?', '...உங்களுக்கு விசர்... அங்கு என்ன இருக்கிறது...? மனிசன் இருப்பானா...?'³ என வெறுத்துப் பேசும் வாசகங்கள் புறக்காரணங்கள் எவ்வளவு தூரம் புலம்பெயர்ந்த வடபுல மக்களின் அகவாழ்வைப் பாதித்துள்ளன என்பதும் சுட்டப்படுகிறது. இதன் மூலம் எம் மண்ணின் மீது பிற தேசத்தவர் கொண்டுள்ள அக்கறை, எம்மவர்க்கு இல்லையே எனும் ஆதங்கம் இச்சிறுதை வாயிலாக வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

இவரது 'ஊரியான் பாதை' எனும் சிறுகதையும் விமானத் தாக்குதல்கள், வெடில் தாக்குதல்கள், குண்டு வீச்சுக்கள் போன்றவற்றிற்கு மத்தியில் வடபுல மக்கள் பயணிக்க வேண்டிய துன்பகரமான நிலைமைகளையே சித்திரிக்கின்றது. அச்சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் தம் உடைமைகளை மட்டுமல்லாது, உயிர்களையும் ஆகுதியாக்கிப் பயணம் செய்ய வேண்டிய அவல நிலை பேசப்படுகிறது.

மு.அநாதரட்சகனின் 'சிதைவு' யுத்த அனர்த்தத்தால் தந்தையை இழந்து, இடம்பெயர்ந்த ஒரு குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் வறுமைத் துன்பங்களையும், இன்னல்களையும் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. கல்வி பயில வேண்டிய அச்சிறுமி, தன் குடும்பச் சமைகளைத் தன் தோளில் ஏற்க வேண்டியவளாகிறாள். இதை உணர்வுப்பூர்வமாகவும், வேதனைக் குரலுடனும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்.

தெணியானின் 'காற்று', தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்திற்கு நியாயம் கற்பிக்கும் ஒரு சிறுகதையாக அமைந்துள்ளது. மண் மீட்பு வேள்வியில் தம்மையே ஆகுதியாக்கும் மாவீரர்களின் மனத்திண்மை பேசப்படுகிறது. இக்கதையின் முடிவு தமிழ்த் தேசியம் எனும் உணர்வைத் தூண்டுவதாய் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. '...மக்கள் இன்று சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் காற்றுடன், அவன் காற்றும் கலந்து கொண்டிருப்பதால்தான் இந்த மண் உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது...'⁴ எனும் இறுதி வாசகங்கள் தமிழ்த் தேசியம் குறித்த சிந்தனையை ஆழமாகப் பதிய ஏதுவாக அமைந்ததுடன், தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்துவதாயும் அமைந்துள்ளது.

'நான் ஆளப்பட வேண்டும்' எனும் இவரது மற்றுமொரு சிறுகதை, யுத்தச் சூழ்நிலையின் கோரம் மக்கள் மனத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ள அமைதியின்மையைப் பிரதிபலிப்பதாயுள்ளது. வெடில் தாக்குதல்களுக்கும், குண்டு வீச்சுக்களுக்கும், துப்பாக்கி வேட்டுக்களுக்கும் மத்தியில் வெளியில் சென்றவர் உயிருடன் திரும்பி

வருவாரா? இல்லையா? எனும் மனச்சுமைகளுடன் வீட்டிலுள்ள உறவுகள் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு நிற்கும் காத்திருப்புக்களும், அவதிகளும் யுத்த அனர்த்தத்தின் அவலத்தை மட்டுமல்லாது, குடும்ப உறவுகளின் பாசப்பிணைப்பினையும், அவ்வுறவுகளின் நெருக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

இவரது 'அம்மா காத்திருக்கிறாள்' எனும் சிறுகதை ஈழப் போராட்டச் சூழல் மற்றும் மொரு கோணத்தில் உணர்வுப்பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட ஒரு சிறந்த படைப்பாக அமைந்துள்ளது. பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் இயக்கத்துக்குச் செல்லும் தன் மகனின் வருகைக்காக ஏக்கங்களுடனும், மனச்சுமைகளுடனும் தினம் தினம் காத்திருந்து பரிதவிக்கும் ஒரு தாயின் வெளியிட முடியாத மன உணர்வுகள் மனத்தை நெருடும் வண்ணம் சித்திரித்துச் செல்கின்றது.

'துச்சாதனங்கள்' எனும் இவரது மற்றுமொரு படைப்பு இந்திய இராணுவத்தினரின் குரூர்ச் செயல்களை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. அமைதி காக்க வந்த படையினர், நாட்டின் அமைதியை மேலும் சீர்குலைத்ததோடல்லாமல், சந்தேகத்தின் பெயரில் அப்பாவி இளைஞர்களைப் பிடித்துச் சென்று கொடுமான முறையில் தமது துப்பாக்கிகளுக்கு இரையாக்கும் அவலமும், இளைஞர்கள் மட்டுமன்றி, அவர்கள் பார்வையில் பெண்களின் நிலைமைகளும் பரிதாபத்திற்குரியனவே என்பதும் உணர்வுப்பூர்வமாக சோகம் இழையோடும் வண்ணம் ஆசிரியரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கோகிலா மகோந்திரனின் 'எரியும்' என்ற சிறுகதை, போர்ச் சூழலின் அனர்த்தங்கள் மண்ணில் வாழும் உயிர்கள், உடைமைகள் மட்டுமல்லாது, கருவறையில் இருக்கும் உயிர்களைக் கூடப் பலி கொள்ளும் அவலத்தைச் சித்திரிப்பதாக உள்ளது.

ஈழநாட்டுப் போர் சிங்கள - தமிழ் எனும் இரு இனங்களுக்கிடையே நடைபெறும் போராட்டமாக இனங்காட்டப்படினும், மனித நேயம் கலந்த மனித மனவுணர்வுகள் அவற்றையும் மீறிச் செயற்படுவதனை யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'உள்மறைந்த உணர்வொன்று' எனும் சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

க.சட்டநாதனின் 'அவர்களது துயரம்' இலங்கை இராணுவத்தினரின் ஆக்கிரமிப்புக்கள், அநியாயங்கள், அட்டூழியங்களை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது. வடபுலத்து அப்பாவி இளைஞர்களை மண்ணுக்கு இரையாக்கும் கோரச்சம்பவங்கள், அவர்களது உறவுகள் துன்பத்தின் எல்லைக்கே இட்டுச் செல்லப்படுவதையும், அதனால் சமய சம்பிரதாயங்கள் கூட அற்றுப் போன தன்மையினை

யும் ஆசிரியர் வேதனை தோய்ந்த குரலில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றமையும், வாசகர்களது மனத்திலும் சொல்லவொண்ணாத துயரத்தை ஏற்படுத்துவதாயுள்ளது.

மா.பாலசிங்கத்தின் 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்' அகதி வாழ்வின் அவலங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது. ஷெல் தாக்குதல்களுக்குத் தன் குடும்பத்தலைவனைப் பலிகொடுத்து அகதிகளாக இடம்பெயரும் ஒரு குடும்பம், வறுமைக்கோட்டில் நின்று எதிர்கொள்ளும் அவலங்களையும், வேதனைகளையும் சித்திரிப்பதுடன், சிலரது மனிதாபிமானமற்ற தன்மைகளையும் வெளிக்காட்டுகின்றது.

மா.பாலசிங்கத்தின் மற்றுமொரு சிறுதைப் படைப்பான 'திருப்பு முனைகள்' என்பதில் இராணுவச் சுற்றி வளைப்புக்கள், குண்டு வீச்சுக்கள் என்பவற்றுக்கிடையே, மக்கள் எதிர்கொள்ளும் துன்பங்கள், அகதிகளாக மாற்றப்பட்ட நிலைமைகள், அவர்களது மனவுணர்வுகள் போன்றன சுட்டப்பட்டுள்ளதுடன், யுத்த அனர்த்தங்கள் யாழ்ப்பாண மக்களின் பண்பாட்டுக் கலாசார வாழ்விலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் காரணமாக அமைந்தன என்பதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. சமுதாயத்தில் உயர்வாகக் கருதப்பட்ட திருமணம் எனும் மதிப்பீடு, போர்ச் சூழலினால் துச்சமாக எண்ணும் மனநிலைக்கு மாறிவிட்ட நிலைமையையும் பிரதிபலிக்கின்றது.

தாமரைச் செல்வியின் 'சுவர்' எனும் சிறுகதையில், போர்ச் சூழலினால் வீடு வாசல்களை இழந்த மக்கள், ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் இடம் விட்டு இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழ்க்கை நடாத்தும் அவல நிலையும், உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லாது, எந்த நேரத்தில் குண்டுகள், ஷெல்லுகள் வந்து உயிரைக் குடிக்குமோ? எனும் மனப்பீதியும், அவற்றுக்குத் தம் அங்கங்களையும் பறிகொடுத்து உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வாழும் அவர்களது பரிதாபகரமான வாழ்க்கையும் அனுதாப உணர்வுடன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கே.விஜயனின் 'தளிர்' இரு இனங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள், கசப்புணர்வுகள் எவ்வளவு தூரம் சிறுவர் மனங்களிலும் விதைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. '... புது அம்மே! மஹே குக்குலாவ அல்லபு கெதர கொட்டியா மெருவா...' (ஐயோ அம்மா! என்னுடைய சேவலை பக்கத்து வீட்டு புலி கொன்னுட்டான்) எனும் இச்சிறுகதையின் இறுதி வாசகம், சிறுவர்களிடத்தும் தமிழர்களைப் பற்றிய தவறான எண்ணங்கள் வளர்க்கப்பட்டு விட்டனவே எனும் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. மேலும், இடம்

பெயர்ந்த தமிழர் அப்பிரதேச வாழ்வுடன் ஒன்ற முடியாது பரிதவிக்கும் நிலைமைகளும், அவ்விடங்களில் மேற்குறிப்பட்டவாறு தமிழ் மக்கள் மனங்களைக் குத்திக் கீறி ரணங்களாக்கும் சம்பவங்களும், அவர்களது அமைதியற்ற வாழ்க்கையும் பிரதிபலித்துக் காட்டப்படுகிறது.

போர்ச் சூழலின் தாக்குதல்களுக்குத் தன் அங்கங்களைப் பறிகொடுத்த ஒருவரின் குடும்பம் எதிர்நோக்கும் வறுமைக் கொடுமைகளைச் சித்திரிப்பதாக சுதாராஜின் 'தெரியாத பக்கங்கள்' எனும் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

கோகிலா மகேந்திரனின் 'முகாமுக்குப் போகாத அகதி' எனும் சிறுகதை, ஈழப் போராட்டத்தின் தாக்கங்கள் எவ்வளவு தூரம் மக்கள் மனத்தை ரணமாக்கியுள்ளன என்பதுடன், மனிதாபிமானமற்ற தன்மைகளுக்கும் இட்டுச் சென்றுள்ள நிலையை உணர்வுப்பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. வடபுல மக்களின் வாழ்க்கையில் குண்டு வீச்சுக்களும், ஷெல் தாக்குதல்களும் வழக்கமான நிகழ்வாகி விட்ட தன்மையினையும், அவற்றுக்குத் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டு விட்ட பரிதாபமும் அனுதாப உணர்வுகளுடன் நோக்கப் பட்டுள்ளன. இராணுவத்தினரின் சுற்றிவளைப்புகளினால் ஏழை, பணக்காரன் எனும் பேதமின்றி சகலரும் அகதிகளாக மாறும் அவல நிலைகளும், அவற்றைக் கண்ணுற்றும் எவ்வித இரக்கமும் காட்டாத சுயநலப் பேய்களின் மனிதாபிமானமற்ற தன்மைகளும் ஆதங்கத்துடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சுதாராஜின் 'யாரொடு நோவோம்?' எனும் சிறுகதையும் இடம்பெயர்வின் அவலங்களைச் சுட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. குண்டு வீச்சுக்களுக்கும், ஷெல் தாக்குதல்களுக்கும் அஞ்சி, தம் உடைமைகளை மட்டுமல்லாது, தள்ளாத வயதிலிருக்கும் தம் பெற்றோரைக் கூட அப்படியே விட்டு விட்டு இடம்பெயரும் துன்பம் நிறைந்த அவல வாழ்க்கை, சோகம் இழையோடும் வண்ணம் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளது.

இவரது மற்றுமொரு சிறுகதையான 'மனிதர்கள் இருக்கும் இடங்கள்' சோதனைச் சாவடிகளின் கெடுபிடிகளைச் சித்திரிக்கின்றது. தம் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு சாதாரண மக்கள் வைத்திருக்கும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் கூட, வடபுல மக்கள் வைத்திருக்க உரிமையில்லையே எனும் பரிதாப நிலையைச் சித்திரிப்பதாக அமைகிறது.

நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன' எனும் சிறுகதை பரிதாபகரமான முறையில் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்களுக்குப் பலி கொடுக்கும் சோக நிகழ்வு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

ஈழநாட்டு யுத்த அவலம் குடும்ப உறவுகளைத் திக்குத் திக்காக சென்றடையச் செய்த நிலைமைகளையும், ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் காணத் துடிக்கும் மனவுணர்வுகளும், அவற்றுக்குப் போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள் தடையாக அமைவதும் உணர்வுப்பூர்வமாக யதார்த்தப் போக்கில் நின்றும் வழுவாது, ச.முருகானந்தனின் 'அப்பாவும் நானும்' எனும் சிறுகதை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

பொன்.பாலகுமாரின் 'அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்', குண்டு வீச்சுக்களும், துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் வடபுல மக்கள் வாழ்வில் ஒன்றிவிட்ட நிலையையும், அவற்றுக்கிடையே தமது வாழ்க்கைச் சக்கரத்தை ஓட்டிச் செல்ல வேண்டிய அவல நிலையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கோகிலா மகேந்திரனின் 'மனதையே கழுவி' எனும் சிறுகதை யுத்த அனர்த்தங்களால் தந்தையைத் தொலைத்துவிட்டு, அவர் எங்கு சென்றார், என்ன நடந்தது என்றே தெரியாமல் திக்பிரமை பிடித்து அல்லலுற்று இடம்பெயர்ந்த ஒரு குடும்பத்தின் பரிதாப நிலையையும், அவர்களுக்காகக் கருணை காட்ட முற்படாத சிலரது மனிதாபிமானமற்ற தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பந்து' தமிழர்களைக் குறித்து சிங்கள இன மக்கள் கொண்டிருக்கும் தவறான கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. '... இவர்களோ தமிழர்கள்... யாருக்குத் தெரியும், ஏதாவது வச்சிருந்தா...?'⁶ எனும் வாசகங்கள் சிங்களவர், தமிழர் மீது கொண்டிருக்கும் தவறான எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

ரத்ன.பீ.ஏக்கநாயக்க எனும் சிங்கள மொழி எழுத்தாளரால் எழுதப் பெற்று, தமிழில் இப்பனு அஸுமத்தால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதையான 'ரத்தம்' தமிழ் - சிங்கள இனங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகளையும், ஓர் இனம் குறித்து மற்றைய இனத்தின் மன உணர்வுகளையும் சித்திரிக்கின்றது.

ஈழத்து இன முரண்பாடுகள், யுத்த அனர்த்தங்கள் சிங்கள - தமிழ் உறவுகளில் மட்டுமல்லாது, தமிழ் - முஸ்லிம் இனங்களுக்கிடையேயும் விரிசல்களையும், இனக் குரோதங்களையும் ஏற்படுத்தியமை யாவரும் அறிந்ததே. இத்தன்மை

களைப் பிரதிபலிக்குமாறு, மல்லிகையில் ஆங்காங்கே ஓரிரண்டு சிறுகதைகள் எழுந்துள்ளன. அவ்வகையில், ராஜஸ்ரீகாந்தனின் 'எரிதழலில் வாழும் மனிதம்', எஸ்.முத்துமீரானின் 'மானுடம் உயிர் வாழ்கிறது' என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'எரிதழலில் வாழும் மனிதம்' எனும் சிறுகதையில் வடபுலத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட நிகழ்வுகளும், அவர்கள் எதிர்கொண்ட துயரங்கள், இன்னல்கள் என்பனவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. வெளியேற்றப்பட்ட அம்மக்கள், மீண்டும் தம் சொந்த மண்ணில் வாழமாட்டோமா என ஏங்கித் தவிக்கும் வேதனைக் குரல்களைப் பதிவு செய்வதாகவும், தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களிடையேயான புரிந்துணர்வுகளின் அவசியத்தை வெளிப்படுத்தும் முகமாகவும் இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

எஸ்.முத்துமீரானின் 'மானுடம் உயிர் வாழ்கிறது' எனும் சிறுகதை தமிழ் - முஸ்லிம் இன முரண்பாடுகளையும், இனக் குரோதச் செயல்களையும் வெளிக் காட்டியுள்ளதுடன், மனிதாபிமான உணர்வுகளும், மனித நேயத்துடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், இன ஒற்றுமையின் அவசியத்தையும், தேவையையும் கூட, ஆசிரியர் இச்சிறுகதையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம்.

இவ்வாறு, ஈழநாட்டு இனப்பிரச்சினையின் அவலங்கள் பல்வேறு கோணங்களிலும் ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்களால் நோக்கப்பட்டுள்ளமைக்குத் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாயுள்ளன. உயிராபத்து மிகுந்த சூழலில் வாழும் வடபுல மக்களின் அவல வாழ்க்கை, இடப்பெயர்வுகளின் போது, அவர்கள் எதிர்கொண்ட பாதிப்புகள், மன உளைச்சல்கள், அகதி வாழ்வின் கொடூரங்கள், துப்பாக்கி வேட்டுக்களுக்கும், குண்டுத் தாக்குதல்களுக்கும் தம் உறவுகளைப் பறி கொடுத்தோரின் துயரங்கள், ரணங்கள் போன்றவற்றை உண்மை நிலைகளுடன் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதில் ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர் என்றே கூற வேண்டும். யுத்த அனர்த்தங்களின் பாதிப்புகள் தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியங்களின் சரிவுகளுக்குக் காரணமாயமைந்ததுடன், மனித உறவுகளை அற்பமாக்கியதன் மூலம் அவற்றுக்குப் பெறுமதி இல்லாது செய்துவிட்ட நிலைமைகளுக்கும் காரணமாயின. இவற்றைத் துல்லியமாகவும், நுணுக்கமாகவும் வெளிப்படுத்திய வகையில் தொண்ணூறுகளின் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இத்தகைய யதார்த்தப் போக்குகள் கொண்ட இலக்கியங்களே உலக இலக்கியத் தளத்திற்கும் வேண்டப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வகையில் ஈழத்தவரின் பங்களிப்புகள் அளப்

பரியனவே எனக் கூறலாம். 'இலக்கியம் என்பது உண்மையில் ஆழப் பதிந்த சமூகப் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடாகும். இலங்கையின் பிரதான பிரச்சினையான இனப்போராட்டத்தை இலக்கியம் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க முடியாது'⁷ எனும் கூற்று இவ்வகையில் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

சான்றாதாரம்

1. செங்கை ஆழியான்
2002, நானும் எனது நாவல்களும்
கொழும்பு, மல்லிகைப் பந்தல் - பக் 92
2. 1995, சாகாத மானுடம், செங்கை ஆழியான், மல்லிகை, ஒக்டோபர் - பக் 41
3. 1994, மேற்கும் கிழக்கும், செங்கை ஆழியான், மல்லிகை, நவம்பர் - பக் 50
4. 1991, காற்று, தெணியான், மல்லிகை, டிசம்பர் - பக் 31
5. 1998, தளிர், கே.விஜயன், மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 23
6. 1997, பந்து, தெளிவத்தை ஜோசப், மல்லிகை, ஜூலை - பக் 13
7. செங்கை ஆழியான், 2202, மே.கு.நா.

இயல் ஐந்து

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த
மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு

- 5.1 பாத்திர வார்ப்புக்கள்
- 5.2 கதைப்பின்னல்
- 5.3 நோக்கு நிலை
- 5.4 நடை
- 5.5 சிறுகதைகளின் தொடக்கமும் முடிவும்
- 5.6 கருப்பொருள்
- 5.7 எழுத்தாளர்களது பங்களிப்பும் சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகளும்
- 5.8 புதுமை இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுக்கும் திறம்

சிறுகதைகளை மதிப்பிடுவதற்கும் அவற்றின் செம்மை பற்றிப் பேசுதற்கும் அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் மாத்திரம் போதுமானவையல்ல. மாறாக, அவற்றின் கலைத்துவமும் பேணப்படுதல் அவசியமாகின்றது. அதாவது, சிறுகதைக்கேயுரிய தனித்துவமான அம்சங்கள் அவற்றின் உள்ளடக்கங்களுடன் இணைவதன் மூலமாகவே அச்சிறுகதைகளின் கலைத்துவம் வெளிக்காட்டப்படும். அவ்வாறு அமையுமிடத்தே, வாசகனும் முழு நிறைவையும், சுவையையும், சிறந்த அனுபவத்தையும் பெற்றுக் கொள்வான். இதன் பொருட்டு சிறுகதைகளில் அதற்கேயுரிய மரபுகளும், கூறுகளும் சிறுகதைகளுக்கேற்ற வகையில் இடம் பெறுவதுண்டு. இம்மரபுகளிலும், கூறுகளிலும் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படும் சிறப்பம் சங்களாக, பாத்திர வார்ப்புக்கள், கதைப்பின்னல், உருவ உத்திகள், நடை, கதையின் தொடக்க முடிவுகள், கருப்பொருள், நோக்கு நிலை என்பன அமைகின்றன. இத்தன்மைகளைக் கருத்திற் கொண்டு தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளின் கலைத்துவத்தைச் சற்று நோக்குவோம்.

5.1 பாத்திர வார்ப்புக்கள்

சிறுகதைக் கூறுகளில் மிக முக்கியமானதொரு அம்சமாகப் பாத்திரப் படைப்பு விளங்குகின்றது. வாசகர்கள், சிறுகதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்வுகளுடன் ஒன்றிப்பதற்கு அதன் பாத்திரப் படைப்புக்கள் துணை நிற்கின்றன. இதற்கேற்ப மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் உலவ விடப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான பாத்திரப் படைப்புக்கள், உணர்வுப்பூர்வமான நிலையிலிருந்து படைக்கப்பட்டவையே என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். அன்றாடம் நாம் எதிர்கொள்ளும் சாதாரண மனிதர்களே மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் வளைய வருவதனைக் காணலாம். சமூகத்தின் பல்வேறு படி நிலைகளிலுமுள்ளவர்களே கதைமாந்தர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அன்றாடம் உழைத்துண்ணும் தொழிலாளர், கிராமப்புற உழைப்பாளர், வறுமைக்கோட்டில் அல்லலுறும் சிறுவர் - சிறுமியர், இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழ்க்கை நடாத்தும் அப்பாவி மக்கள், பல்வேறு வகைப்பட்ட மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர், அரசாங்க அலுவலர்கள், மன உளைச்சல்களில் அழுந்திக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள், பகட்டு வாழ்க்கை வாழ முனைவோர், ஈழநாட்டுப் போருடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட பல்வேறு தரத்தினர், மனிதாபிமானமற்ற கபட வேடதாரிகள் எனச் சமூகத்தில் உலவும் சாதாரண

மனிதர்களே இச்சிறுகதைகளில் கதைமாந்தர்களாக வடிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர் களுள் ஐந்தறிவு படைத்த ஜீவன்கள், அஃறிணைப் பொருட்கள் என்பனவும் கதா பாத்திர அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளன. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன', கே.ரீ.தவராஜாவின் 'அடிவளவுப் புளிய மரம்', 'குடை' போன்றன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. மா.பாலசிங்கத்தின் 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்' எனும் சிறுகதையில் இடம்பெறும் மருதர் அப்பு, கண்ணுச்சாமி, செங்கை ஆழியானின் 'விறகு' என்பதில் இடம்பெறும் சுந்தரம், பாலரஞ்சனி ஜெயபாலின் 'சுமைதாங்கி' எனும் சிறுகதையில் இடம்பெறும் தாயம்மா போன்ற பாத்திரங்கள் அன்றாடம் உழைத்துண்ணும் தொழிலாளர்களாவர். இவர்கள் சமுதாய வறுமைக் கொடுமைகளுக்கு இலக்கானவர்கள்; நாளாந்த வாழ்வில் நாம் காணும் மனிதர்களே!

மாத்தளை வடிவேலனின் 'வதைப் படலத்தில்' சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆராயி எனும் பெண் பாத்திரம், அவள் மகன் கணபதி, சிவாணியின் 'வெள்ளைத் துணி மனசு' எனும் கதையில் இடம்பெறும் அம்பிகை எனும் சிறுமி, மலரன்பனின் 'பெரியதம்பியின் புள்ளி ஆடு' என்பதில் இடம்பெறும் சின்னராசு, சி.சுதந்திரராஜாவின் 'இரும்பையும் உருக்கும் அனலில்' இடம்பெறும் பாலகிருஸ்ணன் எனும் சிறுவன், கே.விஜயனின் 'கனவான் அவதாரத்தில்' இடம்பெறும் வேலைக்காரர் சிறுமி, மா.பாலசிங்கத்தின் 'வார்க்கப்படாத சுருவங்களில்' இடம்பெறும் சிறுவன் போன்ற பாத்திரச் சித்திரிப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன. அன்றாட வாழ்வில் நாம் தரிசிக்கும் சிறுவர் சிறுமியரே இவர்கள். இச்சிறுகதைகளில் இவர்கள் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

வறுமைக் கொடுமையினாலும், பொருளாதாரச் சிக்கல்களினாலும் பாதிக்கப்பட்டோராயும், அவல வாழ்க்கை வாழ்வோராயும் இக்கதை மாந்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும், வாழ்க்கையை எதிர்நோக்கும் திராணி படைத்தவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும், மன வேதனைகளாலும், மன உளைச்சல்களாலும் பாதிக்கப்பட்டு அவ்வுணர்வுகளை வெளியிட முடியாதோராய் சமூகத்தில் வாழ்க்கை நடாத்தும் பெண்களையும் சிறுகதைகளில் படைத்துக் காட்டியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்?' எனும் சிறுகதையில் படைக்கப்பட்ட சாரங்கி, ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி', கோகிலா மகேந்திரனின் 'மனதையே கழுவி', 'முகாமுக்குப் போகாத அகதி', நந்தியின் 'கொடுமைக்கு அப்பால்', தெணியானின் 'அம்மா காத்திருக்கிறாள்' போன்ற சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பெண் பாத்திரங்கள்

திரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன. இத்தகைய கதாபாத்திரங்கள் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன், கதை மாந்தர்கள் பலவித மன உணர்வுகளில் சிக்குண்டவர்களாயும், அவற்றை வெளியிட முடியாதவர்களாயும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மேலும் பல சிறுகதைகள் வாயிலாக, கிராமப்புற மக்கள் நடைமுறைச் சமுதாயத்திற்கேற்றவாறு படைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களது செயல்கள், பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறைகள் கதாபாத்திரங்களை உயிரூட்டியுள்ளதுடன், அவர்களது எளிமை, அன்பு, அறியாமை நிறைந்த பண்புகள் சிறுகதைகளை யதார்த்தப் போக்கிற்கே இட்டுச் சென்றுள்ளன. இவ்வகையில் கதாபாத்திரங்கள் இச்சிறுகதைகளில் மிக முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளதுடன், ஈழத்தின் மண் வாசனையையும் நுகரக் கூடியதாயுள்ளது.

இவ்வாறு, மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் யதார்த்தப் போக்கில் உலாவரும் பாத்திரங்களாகவே உள்ளன. கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள் கூட அவ்வப் பிரதேச, கிராமிய பண்பாடுகளுக்கேற்ற வகையில் இடப்பட்டுள்ளன. இது சிறுகதையாசிரியர்களின் நுட்பமான பார்வையைத் தெளிவுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

5.2 கதைப் பின்னல்

சிறுகதையின் கலைத்துவத்தில் கதைப்பின்னலும் மிக முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. சிறுகதைகளில் இக்கதைப் பின்னலானது புறப்போராட்டம், அகப்போராட்டம் எனும் இருவகையில் இடம்பெறுகின்றது. புறப்போராட்டம் என்பது மனிதனுக்கும், இயற்கைக்கும் அல்லது மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே நிகழ்வதாகும். அகப்போராட்டம் என்பது மனிதனது உள்ளத்தில் நிகழ்வதாகும். யதார்த்த வாழ்வில் நாம் புறப்போராட்டங்களைக் காணினும், மனித வாழ்வில் அகப்போராட்டங்களின் செல்வாக்கையே நாம் மிகுதியாகக் காணலாம். இக்காலச் சிறுகதைகளில் அகப்போராட்டங்களுக்கே முதன்மை அளிக்கப்படுகிறது. அவற்றில் புறச் செய்திகளுக்குச் சிறு இடமே அளிக்கப்படுகிறது. சில சமயங்களில் புறச் செய்திகள் இடம்பெறாமலேயே போய்விடுகின்றன எனும் ஆலன் காஸ்டியின் கருத்து இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. இதற்கிணங்க தொண்ணூறுகளில் மல்லிகையில் வெளிவந்த பெரும்பாலான சிறுகதைகள் அகப்போராட்டங்களுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கியுள்ளன. பொதுவான சமூகச் சித்திரிப்புகளில் மட்டு

மல்லாது, போர்ச் சூழலின் சித்திரிப்புகளின் போதும் அகப்போராட்டங்களின் செல்வாக்கே மிகுதியும் இடம்பெற்றன எனலாம். போர்ச் சூழல் அவலங்களால் மக்கள் எதிர்கொண்ட தாக்கங்கள், பாதிப்புகள் உள் போராட்டங்களாகவே இச்சிறுகதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கதை மாந்தர்களின் உள்ளத்தில் நிகழும் இப்போராட்டங்கள், சிறுகதைகளினூடாக நுட்பமாகவும், அழுத்தமாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில், தெனியானின் 'அம்மா காத்திருக்கிறாள்', சிவாணியின் 'வெள்ளைத்துணி மனசு', சுதாராஜின் 'மனக் கணிதம்', 'ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி', யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்', 'உள் மறைந்த உணர்வொன்று', கே.ரீ.தவராஜாவின் 'குடை', நந்தியின் 'கொடுமைக்கு அப்பால்' போன்ற சிறுகதைகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன.

5.3 நோக்கு நிலை

நோக்கு நிலையும், சிறுகதையை மதிப்பிடுவதற்கும் அதன் கலைத்துவ அம்சத்திற்கும் மிக முக்கியமானதோர் இடம் வழங்குகின்றது. நோக்கு நிலையென்பது, ஒரு கதை யாரால் கூறப்படுகிறது என்பது குறித்து நிற்பதாகும். நோக்கு நிலையில் தன்மைக் கூற்று நோக்கு நிலை, படர்க்கை கூற்று நோக்கு நிலை, பின்னோக்கு நிலை எனப் பல வகையுண்டு. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் படர்க்கைக் கூற்று நிலையிலும், தன்மைக் கூற்று நிலையிலும் அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

படர்க்கைக் கூற்று நிலை என்பது ஆசிரியரே கதை கூறுவது போல் அமைவதாகும். இங்கு ஆசிரியர் தான் விரும்பும் கருத்துக்களை இடையிடையே கூறலாம். கதைமாந்தரின் பண்பு நலன்களை விளக்கலாம். அவர்களது எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் எடுத்துரைக்கலாம் எனப்படுகிறது. இப்படர்க்கை நிலையில் அமைந்த சிறுகதைகளுக்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாக, சி.சுதந்திரராஜாவின் 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்', 'நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்', சுதாராஜின் 'மனக் கணிதம்', 'தெரியாத பக்கங்கள்', நந்தியின் 'பல்லுக்கொழுக்கட்டை', நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கத்தின் 'ஒரு நாயும், சில மனிதர்களும்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பந்து', ப.ஆப்டினின் 'எஞ்சிய நாட்கள்', 'வட்டத்திற்கு வெளியே', மா.பாலசிங்கத்தின் 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்', 'திருப்பு முனைகள்', 'இப்படியும் ஒருவன்', 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்', செங்கை ஆழியானின் 'புடையன் குட்டி', 'ஊரியான் பாதை', 'மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள்', 'தெரு விளக்கு', 'விறகு', திக்குவல்லை கமாலின் 'யாவருக்கும் புகலிடம்', 'அன்று பிறந்த பாலகன்', 'நிழற்

போர்', 'பெருநாள் பிறை', யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்?', ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'எரிதழலில் வாழும் மனிதம்', செ.யோகநாதனின் 'மூன்றாவது பக்கம்', கோகிலா மகேந்திரனின் 'முகாமுக்குப் போகாத அகதி', தாமரைச் செல்வியின் 'சுவர்', கே.விஜயனின் 'தளிர்', 'கனவான் அவதாரம்', தெணியானின் 'நான் ஆளப்பட வேண்டும்', 'துச்சாதனங்கள்' போன்ற கதைகளும் மேலும் பலவும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

அடுத்து தன்மைக்கூற்று நோக்கு நிலையை நோக்கின், ஒரு கதை மாந்தருள் யாரேனும் ஒருவர் அக்கதையைக் கூறுவதாக இருத்தலே தன்மைக்கூற்று நோக்கு நிலையாகும். இக்கூற்று முறை, கதைமாந்தருக்கும் வாசகருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தி விடுகிறது எனக் கூறப்படுகிறது. 'நான் என்று ஆரம்பித்து எழுதுவதன் மூலம் வாசகர்கட்கு அருகே வெகு சமீபத்தில் இருந்து நேருக்கு நேர் கதை சொல்லும் இனிய அனுபவம் உண்டாகிறது'¹ என அகிலன் கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. இத்தன்மைகளைக் கருத்திற் கொண்டும் மல்லிகையில் பல சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. சுதாராஜின் 'யாரொடு நோவோம்', 'புரியாதது', 'மனிதர்கள் இருக்கும் இடங்கள்', 'இட்ட அடி நோக', நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன', மு.பஷீரின் 'தலைமுறை இடைவெளி', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்', ச.முருகானந்தனின் 'அப்பாவும் நானும்', மு.அநாத ரட்சகனின் 'சிதைவு', தெணியானின் 'ஆதங்கம்', திக்குவல்லை கமாலின் 'பதினான்கு நிமிடம்', அல் அஸுமத்தின் 'ராம்சே', கோகிலா மகேந்திரனின் 'மனதையே கழுவி' என்பன தன்மைக் கூற்று நோக்கு நிலையில் அமைந்த சில சிறுகதைகளாகும். இவற்றின் தொடக்கங்களை நோக்கின் -

“வெளிக்கிடுங்கோ போவோம்” என அப்பா அவசரப்படுத்தினார். இதை அவர் நூறாவது தடவையாகச் சொல்கிறார் என்று சொல்லலாம். அம்மா அதற்குக் காது கொடுத்த மாதிரித் தெரியவில்லை. சுவரோடு சாய்ந்திருந்த என்னிடம் “எழும்படி... போ!... அடுப்பை மூட்டு!” என்றாள்.”²

'மாமா சயிக்கிள் ஒன்றை மல்லாக்கக் கிடத்தி அதனை உதிரிப் பாகங் களாகக் கழற்றிப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். மாமாவின் கூரிய பார்வை சுழற்றிப் சுழற்றிப் பிடிக்கும் தேடுதல் வெளிச்சம் போல, வீதியில் இடைக்கிடை மேய்ந்து கொண்டு வருகிறது.'³

'மீண்டும் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் போல மனசு தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மறுகணம் கால்களை ஏதாவதொரு தளை சட்டென்று கட்டிப் போட்டு விடுகிறது'⁴

'வாசலிலே தபாற்காரனின் மணியோசை. சின்னவள் அனுசயா விரைந்து சென்று கடிதத்தை வாங்குகிறாள்...'5

5.4 நடை

சிறுகதையின் கலைத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் ஓர் அம்சமாக நடை காணப்படும், ஆசிரியரின் தனித்தன்மையும் இதன் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றமை சிறப்புக்குரியதாகும். நடையெனுமிடத்து, சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் உவம உருவகங்கள், பிரதேச மொழி வழக்குகள், அணிநடைச் சொற்கள், நகைச் சுவை, சொல்லாட்சி எனும் பல அம்சங்கள் அதில் அமைந்து காணப்படும். மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் நடையின் செல்வாக்கு எவ்வகையில் வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதை நோக்குவோம்.

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலும் பிரதேச மொழி வழக்குகளின் செல்வாக்கை நாம் மிகுதியாகக் காணலாம். கதை மாந்தரிடையே நிகழும் உரையாடல்கள் மூலம் அவர்கள் எப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், எந்த இனத்தவர் போன்றன அறியப்படுவதற்கு இப்பிரதேச மொழி வழக்குகள் உதவுகின்றன. இதனடிப்படையில் மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் வடபுல மக்களின் மொழி வழக்கு, கிழக்கிலங்கை மக்களின் மொழி வழக்கு, மலையக மக்களின் மொழி வழக்கு, தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் மொழி வழக்கு போன்றவற்றைச் சிறப்பாகக் காணலாம்.

செங்கை ஆழியான், தெணியான், சுதாராஜ், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி, மா.பாலசிங்கம், வரதர், நந்தி, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், சி.சிவாணி, கே.ரீ.தவராஜா, முருகையன், தில்லைச்சிவன், திருமலை சுந்தா, த.கலாமணி, ச.முருகானந்தன், அழகு சந்தோஷ், கே.விஜயன், அநாதரட்சகன், பொன்.பாலகுமார், க.சட்டநாதன், டொமினிக் ஜீவா போன்றோரது சிறுகதைகளில் வடபுல மக்களின் பேச்சு மொழியும், திக்குவல்லை கமால், ப.ஆபீன், அல் அஸுமத் போன்றோரது சிறுகதைகள் வாயிலாக முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு மொழியும், சி.சுதந்திரராஜா, தெளிவத்தை ஜோசப், மலரன்பன், கே.கோவிந்தராஜ், மாத்தளை வடிவேலன், பாலரஞ்சனி சர்மா போன்றோரது சிறுகதைகள் மலையகப் பேச்சுத் தமிழையும் இனங்காட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக -

''நான் உங்கினை உள்ளவன்களைப் போல கிணத்துத் தவளையே...! ஊரடி பட்டவன் கண்டியே... கண்டியிலை சுருட்டுக் கடையிலை நின்ட அந்த நாளை

யில எத்தினைப் பேரைக் கண்டவன்... பழமும் திண்டு கொட்டையும் போட்ட வன் கண்டியோ...!"⁶

"இங்க வாங்கோ சும்ம சத்தம் போட்டு வேலில்ல. திண்டுக்கொண்டு குடிச்சக் கொண்டு அவனியள் மட்டுந்தான் சந்தோஷமா ஈக்கோணும்..."⁷

"ஏன்டா ஆட்டை காணாமாக்கிட்டு வந்து நிக்கிறியா? திங்க தெரியும். கவனமா வேலை செய்யத் தெரியாது. வா ஊட்டுக்கு ஒன் முதுகு தோல உரிச்சி தப்பு கட்டுறன்..."⁸

என அவ்வப் பிரதேச வாழ்க்கைப் போக்கிற்கிணங்கவும், கலாசார வெளிப்பாடு களுக்கிணங்கவும் அவ்வப் பிரதேசங்களின் மொழி வழக்குகள் கதாமாந்தர் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து இச்சிறுகதைகளில் கையாளப்பட்ட உவமைகளை நோக்கின், அவை சிறுகதைகளின் கலைத் தன்மையை மட்டுமல்லாது, யதார்த்த வாழ்வின் மெய்மையையும் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

"என்னைக் கண்டா, ஆமியைக் கண்ட மாதிரி நிக் குதுகள்"⁹

'துப்பாக்கிச் சூடு பட்டுச் சாய்ந்து போன அந்தச் சூரியன், குருதி வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் குற்றுயிராய்க் கிடந்தான் அந்தி வானதில்.'¹⁰

'அவர் கால் எடுத்து முற்றத்தில் வைக்கும் போது, உள்ளே அத்தனை விழி களும் துப்பாக்கிச் சன்னங்களாய்த் தாட்சணியமில்லாது நெஞ்சில் பாய்ந்து குத்தப் போகின்றன.'¹¹

'உள்ளங்களில் புதைந்து கிடக்கும் பீதி, திடீரெனக் கூவிக் கொண்டு வரும் ஷெல் போல நெஞ்சில் வந்து விழுகின்றது.'¹²

'எதிர்பாராமல் வந்து ஷெல் ஒன்று முன்னால் விழுந்து வெடித்துச் சிதறியது போலப் பணிப்பாளர் அதிர்ந்து போகின்றார்.'¹³

இத்தகைய உவமைகளை நோக்கின், இவை அணிகள் எனும் ரீதியில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டவையல்ல. மாறாக, இனப்பிரச்சினையின் பாதிப்புக் களையே நுண்மையாகப் பதிவு செய்வனவாயுள்ளன. இலக்கிய ரீதியில் இத்தகைய சிந்தனைகள் புதுமையானவையும் கூட!

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலும் பிரதேசக் கிளைமொழி வழக்குகளே நடை எனும் ரீதியில் முக்கியம் பெற்றுள்ளன. மாறாக, அணிநலன்களையோ, பழமொழிகளையோ, ஒலிக் குறியீடுகளையோ அவற்றில் காண்பதரிது. ஒரிரு சிறுகதைகளிலேயே அவற்றின் பயன்பாட்டைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. இச்சிறுகதையாசிரியர்கள் யதார்த்த பூர்வமான சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியுள்ளார்களேயொழிய, அலங்காரமான மொழி நடைகளுக்கு அவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

5.5 சிறுகதைகளின் தொடக்கமும் முடிவும்

சிறுகதைகளின் தொடக்கங்களும் முடிவுகளும் இவ்வாறுதான் அமைய வேண்டும் எனும் வரையறைக்குட்பட்டவையல்ல. அவை எப்படி வேண்டுமானாலும் தொடங்கி எப்படி வேண்டுமானாலும் முடிவடையலாம். ஆனால், அவை வாசகரைக் கவருவதாய் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். 'ஒரு சிறந்த கதையாசிரியர் படிப்பவரின் ஆர்வத்தையும், கற்பனையையும் தூண்டக் கூடிய வகையில் தம் கதைகளைத் தொடங்குதல் வேண்டும். கதையின் தொடக்க வரிகள் நெஞ்சையள்ளும் வகையில் அமைந்து கதையின் முழுப்பொருளையும் குறிப்பால் புலப்படுத்தல் வேண்டும்'¹⁴ எனக் கூறப்படுவது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. இதேபோல் சிறுகதையின் முடிவும் படிப்பவர் மனத்தில் உணர்வுகளையும், சிந்தனையையும் தூண்டுவதாக அமைதல் வேண்டும் எனப்படுகிறது. 'ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் தம் கதைக்குத் தரும் முடிவு கதையை முடித்து வைப்பதோடு அமையாது, படிப்பவர் உள்ளத்தில் கதை பற்றிய சிந்தனைகளை முடிவில்லாமல் எழுப்பிக் கொண்டே இருக்கும்'¹⁵ எனக் கூறப்படுகிறது. இவற்றுக்கமைய மல்லிகைச் சிறுகதைகளின் தொடக்கங்களும், முடிவுகளும் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதை நோக்குவோம்.

மல்லிகைச் சிறுகதைகளின் தொடக்கங்கள் கூற்றுமுறை, நேரடி, வருணனை, அறிமுகம், உரையாடல் எனப் பல்வேறு வகைகளிலும் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். கதை மாந்தரே அக்கதையைக் கூறுவது போல் ஆரம்பிக்கும் சிறுகதைகள் கூற்று முறைத் தொடக்கங்களைக் கொண்ட சிறுகதைகளின் பாற்படும். ச.முருகானந்தனின் 'அப்பாவும் நானும்', சுதாராஜின் 'இட்ட அடி நோக்', 'புரியாதது', நந்தியின் 'மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன', 'கொடுமைக்கு அப்பால்',

கோகிலா மகேந்திரனின் 'மனதையே கழுவி', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்', அல் அஸுமத்தின் 'ராம்சே' போன்ற சிறுகதைகளும் மற்றும் பலவும் இக்கூற்று முறைத் தொடக்கங்களுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்களாகும், இவற்றின் தொடக்கங்கள்,

'யுனிவர்சிட்டிக்குக் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளே அப்படியொரு சோதனை எனக்குக் காத்திருந்தது. இயல்பாக நடக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு அடியையும் மிகவும் சிரமத்துடன் எடுத்து வைத்தேன்...' ¹⁶

'டொக்டர் சாரங்கி, டொக்டர் பிரகஸ்பதி ஆகிய இருவரையும் எனக்கு நன்கு தெரியும் என்று பாவகமாகக் கூறுவதில் பார்க்க, சில நேரங்களில் அவர்களால் நானும் என்னால் அவர்களும் மனசாரப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்...' ¹⁷

என இவ்வாறு கதை மாந்தரின் கூற்றுக்களாகவே அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே திடீரெனக் கதைக்குள் பிரவேசிப்பது நேரடித் தொடக்க முறையினுள் அடங்கும். செ.யோகநாதனின் 'மூன்றாவது பக்கம்', 'கே.ரீ.தவ ராஜாவின் 'குடை', கே.விஜயனின் 'கனவான் அவதாரம்', யோகேஸ்வரி சிவப் பிரகாசத்தின் 'யார் குற்றம்?', திக்குவல்லை கமாலின் 'மின்சாரக் கனவு', சுதா ராஜின் 'மனிதர்கள் இருக்கும் இடங்கள்', பாலரஞ்சனி சர்மாவின் 'பபியோவ்', செங்கை ஆழியானின் 'ஊரியான் பாதை', தெணியானின் 'நான் ஆளப்பட வேண்டும்', ஸஹானாவின் 'புதியதோர் சாந்தி', மா.பாலசிங்கத்தின் 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்', தாமரைச்செல்வியின் 'சுவர்' போன்றனவும் ஏனைய பல சிறுகதைகளும் இந்நேரடித் தொடக்க முறைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளன.

'சுவர்க் கடிகாரம் நான்கு முறை ஒலித்து ஓய்ந்தது. கந்தசாமி பதறியடித்துக் கொண்டு எழும்புகிறார். 'கடவுளே... கடவுளே மணி நாலாயிற்றே' எனக் குழறிக் கொண்டு 'பட்... பட்...'டென நெற்றியில் நான்கு குட்டுக்களுடன் குளியலறைக்குத் தாவுகிறார்.' ¹⁸

'இவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வந்தது போலவே, எல்லாம் இருந்தது. வீட்டில் இவனுக்கு எவரும் முகம் கொடுப்பாரில்லை...' ¹⁹

போன்ற தொடக்கங்களை நேரடித் தொடக்க முறைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகக் கூறலாம். கதை மாந்தரின் தனி வாழ்வையும், சிறப்பியல்புகளையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில், கதை மாந்தரை நேரடியாக அறிமுகப்படுத்தி

தொடங்கும் முறை அறிமுகத் தொடக்கங்களில் அடக்கப்படும். சி.சுதந்திரராஜாவின் 'நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்', நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கத்தின் 'ஒரு நாயும் சில மனிதர்களும்', தெணியானின் 'மாற்றம் வந்துவிட்டது', திக்குவல்லை கமாலின் 'யாவருக்கும் புகலிடம்', ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'எரிதழலில் வாழும் மனிதம்', எஸ்.எச்.நிஃமத்தின் 'யுக புருஷர்கள்', கோகிலா மகேந்திரனின் 'முகாமுக்குப் போகாத அகதி' போன்றன இத்தகைய முறைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

'தெய்வானை தெம்பிழந்தபடி கட்டாந்தரையில் கிடந்தாள். வெய்யிலின் கதிர்கள் காம்பராவின் சுவரில் ஏறிய அழுக்குகளையும், படர்ந்த வெடிப்புக்களையும் தெளிவுற வெளிப்படுத்தி வைத்தது. வரண்ட தொண்டைக்குத் தேநீர் வார்த்திடத் தன்னும் மிஞ்சிப் போன பழந்தேயிலைச் சக்கையோ, இஞ்சியோ இல்லாத நிலையிலே எழும்பியிருக்கக்கூட உணர்வு தட்டவில்லை...' ²⁰

'அன்னமேரி ஆச்சி தன் கால் கை இரண்டையும் நீட்டி, முதுகை மட்டும் 'ட' வடிவத்தில் ஒரு பக்கமாக ஒருக்களித்து, தென்னஞ்சிரட்டையில் காய்ந்து போன வெற்றிலைச் சருகுகளை இடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.' ²¹

போன்ற தொடக்கங்கள் அறிமுகத் தொடக்கங்களுக்குச் சில எடுத்துக் காட்டுக்கள்.

கதை நிகழும் இடம் காலம் பற்றிய வர்ணனைகளுடன் கதை தொடங்கப் பெறுதல் வருணனைத் தொடக்க முறையில் அடங்கும். சி.சிவாணியின் 'வெள்ளைத்துணி மனசு', ப.ஆப்டினின் 'வட்டத்துக்கு வெளியே', கெக்கிராவ ஸஹானாவின் 'புருஷோத்தமன்', மா.பாலசிங்கத்தின் 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்', திக்குவல்லை கமாலின் 'அன்று பிறந்த பாலகன்', மு.பஷீரின் 'தலைமுறை இடைவெளி', சி.சுதந்திரராஜாவின் 'இரும்பையும் உருக்கும் அனல்', எஸ்.முத்துமீரானின் 'மானுடம் உயிர் வாழ்கிறது' போன்ற சிறுகதைகள் வருணனைத் தொடக்க முறைகளைக் கொண்டமைந்த சிறுகதைகளாகும்.

'ஊதுவத்தி சாம்பிராணி புகை, சுகந்தத்தை வாரி இறைத்தது. பக்கத்து அறையில் குழுமியிருந்த பெண்கள் தரப்பிலிருந்து சோகமிழையும் விசம்பல் ஒலி மிகத் துல்லியமாகக் கேட்டது...' ²²

'இரவு தொடங்கிய மழை பெய்து கொண்டிருக்கின்றது. கருமையான வானத்தில் மின்னல் இடைக்கிடை வந்து கரும்பலகையில் வெண்கட்டியால் கோடு

கீறியது போல் கோலம் காட்டி மறைகின்றது. பிரதான வீதி வெறிச்சோடிக்
கிடக்கின்றது. இந்த நேரத்தில் அந்த வீதியைக் கடப்பது கடினம்...²³

போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் வருணனை முறைத் தொடக்கங்களுக்குச்
சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்.

அடுத்து மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளுள் சில, உரையாடல்களைக்
கொண்ட தொடக்கங்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ப.ஆப்டினின்
'மனை', திக்குவல்லை கமாலின் 'பெருநாள் பிறை' போன்ற சிறுகதைகள்
உரையாடலைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

'இந்த மனிதன் ஒரு மாதிரி இவர நம்ப ஏலா...'²⁴

'ம்... இண்டக்கி நோம்பும் இருவத்தஞ்சாகீட்டு. சின்னவனியளுக்கு இன்னேம்
உடுப்பு வாங்கேமில்ல. இன்னம் சின்னச் சின்ன செலவியள் எவ்வள
வீக்கன்...'²⁵

என கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கிலமைந்த உரையாடற்
பகுதிகளாயமைந்த சிறுகதைத் தொடக்கங்களைக் காணலாம்.

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளில் நேரடி,
வருணனை, அறிமுக, கூற்றுமுறைத் தொடக்கங்கள் வெகுவாகக் காணக்
கிடக்கின்றன. ஆனால், உரையாடற் பகுதிகளைக் கொண்டு ஆரம்பமாகும்
சிறுகதைகள் அபூர்வமாகவே வெளிவந்துள்ளன.

சிறுகதைகளின் தொடக்கங்களைப் போன்று அவற்றின் முடிவுகளின்
முக்கியத்துவம் குறித்தும் ஏலவே நாம் கண்டோம். 'கதையை வாசிப்பது நமது
சிந்தனையின் சலனத்தை ஊக்குவதற்கு ஒரு தூண்டுகோல். கதை முடியும்
பொழுது அதைப் பற்றிய சிந்தனை முடிவடைந்து விடாது. இப்படிப்பட்ட கதைகள்
முடிந்த பிறகுதான் ஆரம்பமாகிறது என்று சொன்னால் விசித்திர வாதமாகத்
தோன்றும். ஆனால் அதுதான் உண்மை...'²⁶

மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளுள் பெரும்பாலானவை உணர்வுப்
பூர்வமானவையாகவும், சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவுமே அமைந்துள்ளன.
இத்தகைய முடிவுகள் ஆசிரியரின் கூற்றுக்களாக அல்லது படர்க்கை நோக்கு
நிலையில் உரையாடற் பகுதிகளாகவும் அமைந்து முடிவுறுகின்றன. செங்கை
ஆழியானின் 'ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்' எனும் சிறுகதையில்,

“என்ன ஒரு ஐ.சி. மிஞ்சுது...” என இராணுவ வீரன் சீறினான்.

“அவர் காலில்லாமல் ஆசுபத்திரிக்குப் போட்டார் என்றேன் நான்”²⁷ எனும் முடிவும்,

கே.விஜயனின் ‘தளிர்’ எனும் சிறுகதையில்,

‘ஐயோ அம்மா! என்னுடைய சேவலை பக்கத்து வீட்டு புலி கொன்னுட்டான்’²⁸

என இடம்பெறும் இம்முடிவும் கதைமாந்தர் கூற்றோடு முடியும் முடிவுகளாக மட்டுமல்லாது, யுத்த அவலங்களை உணர்வுப்பூர்வமாகப் பிரதிபலித்து வாசகனை உணர்வுகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்ளச் செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளன.

ஸஹானாவின் ‘புதியதோர் சாந்தி’ எனும் சிறுகதையில் இடம்பெறும்,

“யாரும்மா வந்தாங்க?” மெஹருன் உள்ளிருந்து மெதுவாக வெளியே வந்தாள். தேநீர் கோப்பையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு திரும்பினாள். எச்சில் விழுங்குவதற்குக்கூட கஷ்டமாக இருந்தது. மிகுந்த சிரமத்துடன் முயற்சித்து, ‘ஒன்ட சாச்சா வந்திட்டுப் போனார்’ என்றாள்.²⁹

போன்ற சிறுகதை முடிவும், தாமரைச்செல்வியின் ‘சுவர்’ எனும் சிறுகதையில் இடம்பெறும்,

“வீடு இடிஞ்சு போயிட்டுது. என்ர கை பொயிட்டுது எண்டு நினைச்சு அழுகிறாய் மணி. ஆனா, நான் உயிரோடதானே இருக்கிறன். அது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்” அவள் டக்கென்று நிமிர்ந்தாள். அவனது வலது கையை ஆதரவுடன் பிடித்துக் கொண்டு அவனை நீர் நிறைந்த கண்களுடன் பார்த்தாள்.³⁰

எனும் முடிவும், தெணியானின் ‘அம்மா காத்திருக்கிறாள்’, ‘துச்சாதனங்கள்’ போன்ற சிறுகதைகளில் இடம்பெறும்,

‘அம்மா இப்பொழுது பகல் என்றும் இரவென்றும் இல்லாமல் அவன் வருகைக்காக இப்பொழுதும் காத்திருக்கிறாள்’³¹

‘தன் கையால் அவளுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும் வரை மாமா தன் வாயில் பச்சைத் தண்ணியும் ஊத்தாமல் எவ்வளவு காலம் அவர் காத்திருக்கப் போகிறார்’³²

போன்ற முடிவுகள், நந்தியின் ‘கொடுமைக்கு அப்பால்’ எனும் சிறுகதையில்,

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்று எனது மனைவி கேட்டா.

“அல்ல. இந்த விழாவில் ஐங்கரன் பேசுவதனால் என்ன தலைப்பில் பேசுவான்! என்று சிந்திக்கிறேன்” என்றேன் நான்.³³

எனும் சிறுகதை முடிவும், மா.பாலசிங்கத்தின் ‘திருப்பு முனைகள்’, ‘வார்க்கப் படாத சுருவங்கள்’ போன்ற சிறுகதைகளில் இடம்பெறும்,

‘தூரத்தில் ஷெல் ஒன்று விழுந்து வெடித்தது. சேவலொன்று கூவியது. வேறு சேவல்களும் கூவின. கணேசர் தன் அறையை விட்டு வெளியே நடந்துவந்து முற்றத்திற்கு வந்தார். கிழக்கு வானத்தில் தங்கத் தாம்பாளமொன்று தெரிந்தது. உயிர்களை உயிர்ப்பிக்கக் கதிரவன் வந்துவிட்டான். சூரியன் மறைவதில்லையே!’³⁴

‘பொறுமையும் அமைதியும் கேலியாக்கப்பட்டு விட்டன. துணிவுதான் எமக்கு விமோசனத்தைத் தரக்கூடியது. இதை எப்படி அந்த முறை காக்கும் பெண்களுக்கு உணர்த்தலாமென்ற நோக்கோடு காஞ்சனா அவர்களைப் பார்த்தாள்.’³⁵

போன்ற முடிவுகள் யாவும் சிந்தனையைத் தூண்டும் முடிவுகளாகவும், படிப்பவர் உள்ளத்தில் பல்வேறு எண்ணங்களும், உணர்வுகளும் எழும் வண்ணமும் அமைந்துள்ளன. கதையின் முடிவைக் கொண்டு அங்கிருந்துதான் கதை ஆரம்பமாகப் போகின்றது எனும் சிறந்த சிறுகதைப் பண்பும், இனி என்ன நேரும் எனும் ஆர்வத்தையும் தூண்டும் முடிவும் இவற்றில் அமைந்துள்ளன. மேற்கூறப்பட்ட சிறுகதையாசிரியர்களது முடிவுகள் மட்டுமல்லாது, தொண்ணூறுகளில் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை இத்தகைய முடிவுகளைக் கொண்டே அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது ஈழத்து சிறுகதையாசிரியர்களின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாயும் உள்ளது.

5.6 கருப்பொருள்

வாழ்வு பற்றி ஆசிரியர் கண்ட உண்மைகளே கருப்பொருள் எனக் கூறப்படுகிறது. இதன் முக்கியத்துவம் சிறுகதைக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். ‘கருப்பொருள் என்பது கலைக்கு இன்றியமையாதது. கலைஞன் உலகைப் பார்க்கின்ற பார்வை எதுவெனக் காட்டுவது அதுதான். அதிலும் குறிப்பாக எண்ண ஒருமைப் பாடு பெரிதும் வேண்டப்படுவதால் சிறுகதையில் அது பெறுமிடம் பெரிதும் முதன்மை வாய்ந்ததாகும்.’³⁶

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளின் கருப்பொருள் அல்லது கதைப்பொருளை நோக்கின், அவற்றுள் பொரும்பாலானவை யதார்த்த வாழ்விலிருந்து பெற்றுக் கொண்டவையாகவும் அவற்றைப் பிரதிபலிப்பன வாகவுமே உள்ளன. அவ்வகையில், ஈழநாட்டின் போர்ச் சூழலும், அதனால் விளைந்த அவலங்களும் கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டு முக்கியத்துவப்படுத்தப் பட்டுள்ளதுடன், யதார்த்த வாழ்வில் காணக் கிடக்கின்ற பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், வறுமைக் கொடுமைகள், குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், மலையக மக்களின் வாழ்க்கை அவலங்கள், கிராமப்புற உழைப்பாளர்களின் வாழ்வு என்பனவும் இச்சிறுகதைகளில் கருப்பொருளாக அமைந்து முனைப்புடன் வெளிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய கருப்பொருள்களை அடியாகக் கொண்டு பல்வேறு சமூகப் பிரிவுகள் கொண்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், சம்பிரதாயங்கள், கலாசாரங்கள், பிரச்சினைகள் மூலம் ஈழநாட்டின் யதார்த்தப்பூர்வமான சமுதாய வாழ்வு பல்வேறு கோணங்களில் நோக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய சிறுகதைகளின் வாயிலாக மனித வாழ்வின் ஏக்கங்கள், துயரங்கள் போன்றன நுணுக்கமாகவும், துல்லியமான முறையிலும் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் நாம் காணத் தவறும் சில விடயங்கள் கூட சிறப்பான முறையில் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளன. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'எக்சீமா', 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்' போன்ற சிறுகதைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த சிறுகதைகளுள் அநேகமானவை கருப் பொருளினூடாகத் துன்பியல் நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பனவாகவே படைக்கப் பட்டுள்ளன. அநேகமான இச்சிறுகதைகளில் சமூக யதார்த்தப் போக்கு சித்திரிக்கப் பட்டு, கதை நிறைவு பெறுவதைக் காணலாம். கதைப் பொருளுக்கிணங்க சம்பவங்கள் சித்திரிக்கப்படும் போது அச்சம்பவங்களுக்காக அனுதாபப்படும், பரிதாபப்படும் உணர்வுகளையும், நிலைகளையுமேயன்றி, பழமையின் அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் தன்மையையோ, விமர்சனப் போக்கையோ அவற்றில் காண முடிவதில்லை.

5.7 எழுத்தாளர்களது பங்களிப்பும் சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகளும்

தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளுக்கு முதுபெரும் எழுத்தாளர்களதும், முன்னோடி எழுத்தாளர்களதும், இளம் எழுத்தாளர்களதும் பங்களிப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு பகுதிகளைச் சேர்ந்த சிறுகதையாசிரியர்களால் மட்டும் படைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுகதை இலக்கியத்தின் பரந்துபட்ட தன்மையை தொண்ணூறுகளில் மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு எனும் பிரதேச எல்லைகளுக்குள் மாத்திரம் குறுகியிருந்த சிறுகதை இலக்கியம், மலையகம் மற்றும் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் பரவி அதன் இலக்கியப் பாதையை மேலும் அகலப்படுத்திக் கொள்வதற்குத் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளும் வழிகோலியுள்ளன. இத்தகையோரின் சிறுகதைப் படைப்புக்கள் மூலம் அவ்வப் பிரதேச மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள், வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், கலாசாரப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் முதலியன வெளியுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வகையில், யாழ்ப்பாணம், மலையகம், கிழக்கிலங்கை எனும் பிரதேசங்களுடன் நீர்கொழும்பு, அநுராதபுரம், திக்குவல்லை போன்ற பிரதேச எழுத்தாளர்களது எழுத்து முயற்சிகளும் யதார்த்த பூர்வமான அம்சங்களுடன் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, பெண் எழுத்தாளர்களது பங்களிப்பும் பாராட்டத்தக்கதாகும். இதனடிப்படையில் தொண்ணூறுகள் காலப்பகுதியில் மல்லிகைச் சிறுகதை முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட எழுத்தாளர்களாக வரதர், நந்தி, செங்கை ஆழியான், தெணியான், தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை வடிவேலன், நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், மா.பாலசிங்கம், க.சட்டநாதன், டொமினிக் ஜீவா, திக்குவல்லை கமால், ப.ஆப்டீன், கே.ரீ.தவராஜா, அல் அஸுமத், த.கலாமணி, முருகையன், செ.பொ.சிவனேசன், ஜெயமோகன், சுதாராஜ், பொன்.பாலகுமாரன், மு. அநாதரட்சகன், வண்ணை சே.சிவராஜா, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், சி.சுதந்திரராஜா, கே.விஜயன், அழகு சந்தோஷி, ச.முருகானந்தன், தில்லைச்சிவன், பா.ரத்னசபாபதி ஐயர், மு.பஷீர், கே.கோவிந்தராஜ், மலரன்பன், செ.யோகநாதன், எஸ்.முத்துமீரான், எஸ்.எச்.நிஃமத் போன்றோருடன் பெண் எழுத்தாளர்களான கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி, ஸஹானா, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், திருமலை சுந்தா, பாலரஞ்சனி சர்மா, சிவாணி போன்றோரும் குறிப்பிடத்

தக்கவர்கள். மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளில் ஈடுபட்டோராய் எஸ்.எம்.கமால்தீன், இப்னு அஸுமத், கே.கணேஸ் போன்றோர் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர்.

தொண்ணூறுகளில் மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் மட்டும் தொகுக்கப் பெற்று இதுவரை எந்தவொரு தொகுப்பு நூலும் வெளிவரவில்லை. ஆனால், முதுபெரும் எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியாழியனால் தொகுக்கப்பட்ட 'மல்லிகைச் சிறுகதைகள்' எனும் இரு தொகுப்பு நூல்களிலும் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள் சில இடம்பிடித்துள்ளன. இன்று ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டு மேலும் பல சிறுகதை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமாகின்றது.

5.8 புதுமை இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுக்கும் திறம்

ஆரம்ப காலங்களில் தமிழ்நாட்டைப் பின்பற்றி ஆக்க இலக்கியங்கள் படைத்த எம்மவர்கள், இன்று தமிழ்நாட்டினரைப் பார்க்கிலும் தனித்துவமான இலக்கியச் செல்நெறியில் ஈழநாட்டிற்கே உரிய முறையில் ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்துக் காட்டுவதில் முனைப்பும் ஆர்வமும் காட்டி வருகின்றனர். குறிப்பாக, சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளை விட தனித்துவம் மிக்கனவாக விளங்குகின்றன எனும் உண்மை ஈழநாட்டு இலக்கியக் கர்த்தாக்களால் மட்டுமல்லாமல், தமிழ் நாட்டு இலக்கியக் கர்த்தாக்களாலும் உணரப்பட்டுள்ளது. 'தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களை விட இலங்கை எழுத்தாளர்களது பொருளாதார கண்ணோட்டத்தின் எதார்த்த நிலை மிக ஆழமானது, நுணுக்கமானது என்று சொல்லலாம். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தனித்தன்மையே சமுதாயப் பார்வைதான். அவர்களின் பெரும் பாலானோர் எதார்த்தவாதிகள். எதார்த்த நோக்கோடு மனிதாபிமானத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கின்றனர்' எனத் தமிழ்நாட்டினராலேயே குறிப்பிடப்பட்ட இக்கூற்று ஏலவே நாம் குறிப்பிட்ட ஒன்றாயினும், இவ்விடத்திலும் வாசகர்களது சிந்தனைக்குக் கொண்டு வருவது அவசியமாகின்றது. ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் தனித் தன்மைகள் குறித்து மேலும் பல விடயங்களை நாம் மேலே கண்டோம். இவ்வாறான உண்மைகளை எத்தனை தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களோ தெரியாது. ஆனால், ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். காரணம், தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளை விட ஈழத்துச் சிறுகதைகளே தனித்துவமானவை, சமூக உணர்வு மிக்கவை, யதார்த்தமானவை என்பதே உண்மையுமாகும். இவ்வகையில் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதை

களும் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றிற்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பன வாயுள்ளன. இச்சிறுகதைகள் வாயிலாக ஈழத்தின் சமுதாய நிலைமைகள் யதார்த்த பூர்வமாக வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. சமூக யதார்த்த நிலைமைகள், எரியும் பிரச்சினைகள், தனி மனிதரின் உணர்வு நிலைகள் ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள திறம் காத்திரம் மிக்கதாகும்.

முதுபெரும் எழுத்தாளர்களான நந்தி, வரதர் தொடக்கம் இன்றைய இளம் படைப்பாளர் வரை சிறுகதை படைத்துக் காட்டுவதில் முனைப்புடன் செயல்பட்டுள்ளனர். குறிப்பாக, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களினதும், மலையக எழுத்தாளர்களினதும், நீர்கொழும்பு, அநுராதபுரம், திக்குவல்லை போன்ற பிரதேச எழுத்தாளர்களது எழுத்து முயற்சிகள் தொண்ணூறுகளின் மல்லிகைச் சிறுகதைகளுக்கு மட்டுமல்லாது, ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தையும் வளப்படுத்தியுள்ளன.

வலுவான சமூகச் செய்திகளை உள்ளடக்கங்களாகக் கொண்டு பாத்திர வார்ப்பு, கதைப்பின்னல், நோக்கு நிலை, நடை போன்ற கலைத்துவ அம்சங்களிலும் இச்சிறுகதைகள் மேம்பட்டு நிற்பதனை அவதானிக்கலாம். இச்சிறுகதைகளில் அலங்காரச் சொற்பிரயோகங்களையோ, அணிநடைகளையோ நாம் காண முடிவதில்லை. ஆனால், தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளில் உவமை உருவகங்கள், பழமொழிகள், ஒலிக் குறியீடுகள் என ஏராளமான அலங்கார வார்த்தை, வாக்கியப் பிரயோகங்களைக் காணலாம். ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்கள் தமது சிறுகதை அனுபவங்களுள் பெரும்பாலானவற்றைத் தாம் நேரடியாகப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனால் தமது சிறுகதைகளைப் பொறுப்புணர்வுடன் படைக்க வேண்டிய தேவை அவர்களுக்கு உள்ளது. எனவே, சிறுகதைகளினூடாகத் தமது உண்மையான மன உணர்வுகள், ஆதங்கங்கள், ஏக்கங்கள் முதலியவற்றை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்த முனைவதால், அவர்கள் அலங்காரமான சொற் பிரயோகங்களைச் சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்த முயற்சிப்பதில்லை என்பதே உண்மையாகும். மல்லிகைச் சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல, ஈழநாட்டின் பெரும்பாலான சிறுகதைகளும் அவ்வாறானவையே. இதைக் கொண்டு ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியங்கள் தரமற்றவை எனக் கருதும் மனப்பாங்கு தவறானதே. ஆனால், ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்கள் பொறுப்புணர்வு மிக்கவர்கள், பொறுப்புணர்வுடன் நுணுக்கமாக வாழ்க்கையை நோக்குபவர்கள், அவற்றைச் சிறுகதைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி வெற்றி கண்டவர்கள் எனக் கூறலாம். ஒரு சில அணிநடைகள் இச்சிறுகதை

கதைகளில் இடம்பெற்றிருந்தாலும், அவை சமூக யதார்த்த வாழ்வுடனேயே இணைந்திருக்கும் தன்மையைக் காணலாம். இது இச்சிறுகதையாசிரியர்களது நுணுக்கமான சிறுகதைப் பார்வைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாயுள்ளன.

இவ்வகையில் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ஈழத்தின் புதுமை இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுப்பதில் காத்திரமான பங்களிப்புகளை நல்கியதுடன், அவற்றைப் படைத்த ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்களும் பொறுப்பு மிக்கவர்களாயும், தன்னம்பிக்கை மிகுந்தவர்களாயுமிருந்து இவ்விலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டு உழைத்துள்ளனர்.

சான்றாதாரம்

1. மோகன்.இரா
1978, கு.ப.ராஜகோபாலன் சிறுகதைகள்,
மதுரை, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை - பக் 65
2. 1998, 'யாரொடு நோவோம்' - சுதாராஜ், மல்லிகை - ஏப்ரல், பக் 18
3. 1991, 'காற்று' - தெணியான், மல்லிகை, டிசம்பர் - பக் 25
4. 1997, 'ஆதங்கம்' - தெணியான், மல்லிகை, செப்டம்பர் - பக் 15
5. 1998, 'அப்பாவும் நானும்' - ச.முருகானந்தன், மல்லிகை, ஜூன் - பக் 16
6. 1994, 'துச்சாதனங்கள்' - தெணியான், மல்லிகை, ஜூலை - பக் 36
7. 1999, 'மின்சாரக் கனவு' - திக்குவல்லை கமால், மல்லிகை, மார்ச் - பக் 44
8. 1999, 'பெரிய தம்பியின் புள்ளி ஆடு' - மலரன்பன், மல்லிகை, ஒக்டோபர் - பக் 42
9. 1992, 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்' - மா.பாலசிங்கம், மல்லிகை, நவம்பர் - பக் 33
10. 1994, 'துச்சாதனங்கள்' - தெணியான், மல்லிகை, ஜூலை - பக் 33
11. மே.கு.நா. பக் 33
12. மே.கு.நா. பக் 36
13. 1998, 'மாற்றம் வந்து விட்டது' - தெணியான், மல்லிகை, ஒக்டோபர் - பக் 26
14. மோகன்.இரா
1978, கு.ப.ராஜகோபாலன் சிறுகதைகள்,
மதுரை, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை - பக் 24
15. மே.கு.நா. பக் 28

16. 1998, 'இட்ட அடி நோக்' - சுதாராஜ், மல்லிகை, ஒக்டோபர் - பக் 28
17. 1995, 'கொடுமைக்கு அப்பால்' - நந்தி, மல்லிகை, ஜூன் - பக் 41
18. 2000, 'கனவான் அவதாரம்' - கே.விஜயன், மல்லிகை, செப்டெம்பர் - பக் 13
19. 1993, 'நான் ஆளப்பட வேண்டும்' - தெணியான், மல்லிகை, நவம்பர் - பக் 33
20. 1998, 'நரம்பறுப்பின் நேரங்கள்' - சி.சுதந்திரராஜா, மல்லிகை, ஜூன் - பக் 22
21. 1997, 'ஒரு நாயும் சில மனிதர்களும்' - நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், மல்லிகை, ஜூலை - பக் 17
22. 1999. 'தலைமுறை இடைவெளி' - மு.பஷீர், மல்லிகை, ஜனவரி
23. 1998, 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்' - மா.பாலசிங்கம், மல்லிகை, ஏப்ரல் - பக் 8
24. 1995, 'மனை' - ப.ஆப்தன், மல்லிகை, ஏப்ரல் - பக் 41
25. 1998, 'பெருநாள் பிறை' - திக்குவல்லை கமால், மல்லிகை, ஏப்ரல் - பக் 34
26. மோகன்.இரா
1978, மே.கு.நா. பக் 28
27. 1998, 'ஊரில் குடிபுகுந்த பாம்புகள்' - செங்கை ஆழியான், மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 40
28. 1998, 'தளிர்' - கே.விஜயன், மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 23
29. 1995, 'புதியதோர் சாந்தி' - ஸஹானா, மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 29
30. 1994, 'சுவர்' - தாமரைச்செல்வி, மல்லிகை, மார்ச் - பக் 44
31. 1995, 'அம்மா காத்திருக்கிறாள்' - தெணியான், மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 93
32. 1993, 'துச்சாதனங்கள்' - தெணியான், மல்லிகை, ஜூலை - பக் 44
33. 1995, 'கொடுமைக்கு அப்பால்' - நந்தி, மல்லிகை, ஜூன் - பக் 47
34. 1995, 'திருப்பு முனைகள்' - மா.பாலசிங்கம், மல்லிகை, ஜனவரி - பக் 56
35. 1992, 'வார்க்கப்படாத சுருவங்கள்' - மா.பாலசிங்கம், மல்லிகை, நவம்பர் - பக் 40
36. மீனாட்சி முருகரத்தனம்
1976, கல்கியின் சிறுகதைக் கலை,
மதுரை, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை - பக் 32

தொகுப்புரை

டொமினிக் ஜீவா எனும் இலக்கியக் கர்த்தாவை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'மல்லிகை' எனும் இலக்கியச் சஞ்சிகைக்கு, தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஒரு நிலையான இடமுண்டு. இதில் வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்களுக்கிடையே சிறுகதைகளுக்குத் தனித்துவமான ஓர் இடம் வழங்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக, தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகளை நோக்கின், அவை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் மேலும் வலுச் சேர்ப்பனவாய் அமைந்துள்ளன.

நவீன இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் சிறுகதை இலக்கியம், மிக அண்மைக் காலத்தில், அதாவது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் கண்ட ஓர் இலக்கிய வடிவமாயினும், இன்று இவ்விலக்கிய வடிவம் ஒரு நிறைவான வளர்ச்சிக் கட்டத்தையடைந்துள்ளது எனலாம். உலக அரங்கில் இச்சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்திற்கு முக்கியமான ஓர் இடமுண்டு. தமிழிலக்கிய வடிவங்களள்ளும் சிறுகதை இலக்கியம் தனித்துவமான இடம்பெற்று விளங்குவதுடன், காலத்துக்குக் காலம் சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளுக்குப் பல தரத்தினரும் காட்டிவரும் ஆர்வம் விதந்துரைக்கத்தக்கதாகும். அவ்வகையில், ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வடிவங்களும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

தமிழ்நாட்டைப் பின்பற்றியே ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் தோற்றம் பெற்றதாகக் கூறப்படினும், இன்று இதன் வளர்ச்சி தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு உயர்வானது எனப் பரலாலும் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம், ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் நுணுக்கமான யதார்த்தப் பார்வையேயாகும்.

தொண்ணூறுகளில் மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் சமூகத்தின் பாற்பட்டு, சமூகத்தை நுணுக்கமாகவும், ஆழமாகவும் யதார்த்த நோக்கோடும் துல்லியமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளன எனலாம். சமூகத்தில் மனிதன் எதிர்கொள்ளும் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், வறுமைக் கொடுமைகள், மலையக மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழல், குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் தமிழ், முஸ்லிம், மலையக மக்களின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள், வாழ்வியற் கூறுகள் மண்வாசனை கமழும் வண்ணம் யதார்த்தக் கண்கொண்டு நோக்கப்பட்டுள்ளன.

தொண்ணூறுகளில் கூர்மையடைந்த ஈழநாட்டின் தேசியப் பிரச்சினையும் இச்சிறுகதைகளில் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன. இதனால் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் தாக்கங்களைப் பதிவு செய்யும் ஆவணங்களாகவும் இவை செயற்பட்டுள்ளன. இதன் பாதிப்பிற்குட்பட்ட மக்களின் அவல நிலைகள் உணர்வுப்பூர்வமாகப் பல்வேறு கோணங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இச்சிறுகதைகளில் உள்ளடக்கங்கள் மட்டுமல்லாது, அவற்றிற்கேயுரிய கலைத்துவ அம்சங்களும் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டுள்ளன. பாத்திர வார்ப்புக்கள், கதைப் பின்னல், நோக்கு நிலை, அவற்றின் தொடக்கங்களும் முடிவுகளும், கருப்பொருள், நடை என்பன குறிப்பிடும்படியாக இவற்றில் அமைந்துள்ளன. ஆனால், தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளில் இடம்பெறுவதைப் போன்ற அணியலங்கார நடைகள் இச்சிறுகதைகளில் அபூர்வமாகவே இடம்பெற்றுள்ளன. ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்கள் இவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைத் தவிர்த்து, சமூக யதார்த்த நிலைகளைப் பொறுப்புணர்வுடனும், நுணுக்கமான பார்வையுடனும் மாத்திரமே சித்திரிக்க முனைந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொண்ணூறுகளில் இச்சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளுக்கு ஈழத்தின் பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்களது பங்களிப்புக்களும் காத்திரமான முறையில் வழங்கப் பட்டுள்ளன. முதுபெரும் எழுத்தாளர்களதும், முன்னோடி எழுத்தாளர்களதும், இளம் எழுத்தாளர்களதும் எழுத்து முயற்சிகளுடன் பெண் எழுத்தாளர்களது பங்களிப்புக்களும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவ்வகையில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலையகம், தென்னிலங்கை போன்ற பிரதேச எழுத்தாளர்கள் தத்தம் பிரதேசத்து மண்வாசனையைச் சிறுகதைகள் வாயிலாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளனர்.

உசாத்துணை நூற் பட்டியல்

மூலாதாரங்கள்

1990 தொடக்கம் 2000 ஆண்டு வரையிலான மல்லிகை இதழ்கள்.

துணை ஆதாரங்கள்

1. அகிலன்
1981, கதைக்கலை (கட்டுரைகள்), பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை.
2. அருணாசலம்.க
1997, இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள்,
குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை.
3. இரத்தின வேலோன்.ஆ
1999, புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள் (திறனாய்வு)
மீரா பதிப்பகம், கொழும்பு.
4. இராமலிங்கம்.மா
1977, விடுதலைக்கு முன் புதிய தமிழ்ச் சிறுகதைகள்
தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
5. குணராசா.க (செங்கை ஆழியான்)
2001, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
6. கோதண்டராமன்.ப
1958, சிறுகதை - ஒரு கலை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.
7. சாலை இளந்திரையன்
1996, தமிழில் சிறுகதை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
8. சிவத்தம்பி.கா
1967, தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பாரி நிலையம், சென்னை.
9. சிவத்தம்பி.கா
1978, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
10. சிவகுமாரன்.கே.எஸ்.
1998, அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள்,
யசீன் பிரிண்டர்ஸ், கொழும்பு.

11. சுந்தரராஜன் (சிட்டி), பெ.கோ.சிவபாதசுந்தரம்.சோ
1989, தமிழில் சிறுகதை : வரலாறும் வளர்ச்சியும், க்ரியா, சென்னை.
12. சுப்பிரமணியன்.ச.வே. சிவகாமி.ச (பதிப்பாசிரியர்)
1984, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
13. சுபைர் இளங்கீரன்
1993, தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை.
14. 'செம்பியன் செல்வன்'
1973, ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், முன்னோடிகள், இலங்கை.
15. செங்கை ஆழியான்
2000, நானும் எனது நாவல்களும், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு.
16. செந்தில்நாதன்.ச.
1993, தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு, ஜனசக்தி அச்சகம், சென்னை.
17. நா. சோமகாந்தன்
1992, ஈழத்து இலக்கியம் பல்துறை நோக்கு, குமரன் வெளியீடு, சென்னை.
18. ஞானசம்பந்தன்.அ.ச.
1981, இலக்கியக் கலை, கழக வெளியீடு, சென்னை.
19. டொமினிக் ஜீவா
1999, எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு.
20. டொமினிக் ஜீவா (தொகுப்பாசிரியர்)
2001, நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு.
21. டொமினிக் ஜீவா
1996, மல்லிகை முகங்கள், மல்லிகைப் பந்தல், யாழ்ப்பாணம்.
22. டொமினிக் ஜீவா
2002, அட்டைப்படங்கள், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு.
23. டொமினிக் ஜீவா
1992, ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல், மல்லிகைப் பந்தல், யாழ்ப்பாணம்.
24. டொமினிக் ஜீவா
1996, தலைப்புக்கள், மல்லிகைப் பந்தல், யாழ்ப்பாணம்.

25. தண்டாயுதம்.இரா
1975, தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
26. திருமலை.ம
1992, தமிழ்ச் சிறுகதை - நேற்றும் இன்றும், தொகுதி - 1, ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை.
27. திருமலை.ம
1993, தமிழ்ச் சிறுகதை - நேற்றும் இன்றும், தொகுதி - 2, ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை.
28. தில்லைநாதன்.எஸ்
1997, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.
29. தேவகௌரி.ம
1996, எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள், மல்லிகைப் பந்தல், யாழ்ப்பாணம்.
30. தோதாத்ரி.எஸ்
1976, ஜெயகாந்தன் ஒரு விமர்சனம், அன்னம், சிவகங்கை.
31. நந்தி, தெணியான் (தொகுப்பாசிரியர்கள்)
1999, மல்லிகை ஜீவா, மணிவிழாக் குழு, கொழும்பு.
32. நஹியா.ஏ.எம்.
1991, தேசிய தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர், இந்து சமய தமிழ் கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர் அலுவலகம்.
33. பியூலா மெர்சி.தா.எ.
1974, இருபதில் சிறுகதைகள், சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம், நாகர்கோவில்.
34. மீனாட்சி முருகரத்தினம்
1976, கல்கியின் சிறுகதைக் கலை, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை.
35. மேமன்கவி (தொகுப்பாசிரியர்)
2001, டொமினிக் ஜீவா - கருத்துக் கோவை, மணிவிழாக் குழு, கொழும்பு.
36. மேமன்கவி
2001, பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு.
37. மோகன்.இரா
1978, கு.ப.ராஜகோபாலன் சிறுகதைகள், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை.

38. வேங்கடராமன்
1993, தமிழ்ச் சிறுகதைகள் அன்றும் இன்றும், தாகம், சென்னை.
39. வாழ்வியற் களஞ்சியம்
தொகுதி ஒன்பது, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், பக் 125-132
40. கலைக் களஞ்சியம்
தொகுதி நான்கு, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, பக் 750-751
41. Christopher.C.
1997, Readings in Modern English Literature, Anmol Publications Pvt Ltd, New Delhi.
42. Collins.A.S.
1956, English Literature of the Twentieth Century, University Tutorial Press Ltd, London.
43. Foster, Francis.R
1933, How to write and sell short stories, Unwin Brothers Ltd, Great Britain.
44. Geoffrey Grigson
1963, The Concise Encyclopedia of Modern World Literature, Hutohinson of London.
45. William Benton, Publisher
1768, Encyclopedia Britannica, INC, Society of Gentlemen in Scotland, Volume 20, pp 448-451
46. American Corporation
1829, Encyclopedia Americana, (International edition) New york, Volume 24, pp 752-757
47. Judy pearsall and Bill Trumble
1995, The Oxford English Reference Dictionary, Oxford University Press, Oxford, New york p - 1341
48. James.A.H. Murray, Henry Bradley, William A, Craigie, C.T.onions
1933, A New English Dictionary of Historical Principles, Oxford at the Clarendon Press.
49. Yahoo.com, <http://www.Bnv bamberg, de/home/Ulrich.koch/flg/gk.English/Short-story, definition.htm>.

மல்லிகாதேவி நாராயணன்

வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க முன்னேஸ்வரக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட செல்வி. மல்லிகா நாராயணன் என்பவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியை முன்னேஸ்வர வடிவாம்பிகா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் பெற்றுக்கொண்டார். பாடசாலையில் கல்வி பயிலும் காலத்தில், கல்வியில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டிய இவர், சிறந்த மாணவியாகவும், நற்குணமுடையவராகவும் காணப்பட்டார். அதுமட்டுமன்றி, இணைப்பாடவிதானச் செயற்பாடுகளிலும் இவர் பின்னிற்கவில்லை. இசை, நடனம் என்பவற்றில் அக்காலத்தில் வடமேல் மாகாணத்திலேயே முத்தாகத் திகழ்ந்தார்.

பரத நாட்டியத்தில் அகில இலங்கை ரீதியில் பல பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார். கல்வியில் கண்ணாழ் கருத்துமாக இருந்த இவர், தனது பட்டப் படிப்பை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றார். பட்டப் படிப்பின் போது இவரது சாதனைகள் மிகப் பல. பல்கலைக்கழகத்தில் இவர் பட்டம் பெற்ற துறையில் சிறந்த மாணவியாகத் திகழ்ந்து, தான் கல்வி கற்ற பாடசாலைக்கும் தனது கிராமத்துக்கும் பெருமையைப் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

'மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி' என்ற குறளுக்கமைய இவர் செயற்பட்டு தனது பெற்றோருக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்துள்ளார் என நம்புகின்றேன். இவரின் கன்னி முயற்சியாகிய இவ்வெளியீடு சகலருக்கும் பயன்பெறும் என நினைக்கின்றேன். செல்வி. மல்லிகாவின் இம்முயற்சி மல்லிகை போல் மணம் பரப்பி உலகெல்லாம் பரவ வேண்டும் எனவும், அவரது பணி மேலும் தொடரவும். அதன் பயனை தமிழ் உலகம் பெற வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன். வாழ்க நின் புகழ்! வளர்க அவரது பணி!

R.S.A. அழகேசன்
 அதிபர்
 சிலா / வடிவாம்பிகா தமிழ் மகா வித்தியாலயம்

